ACTION DRAGON

5

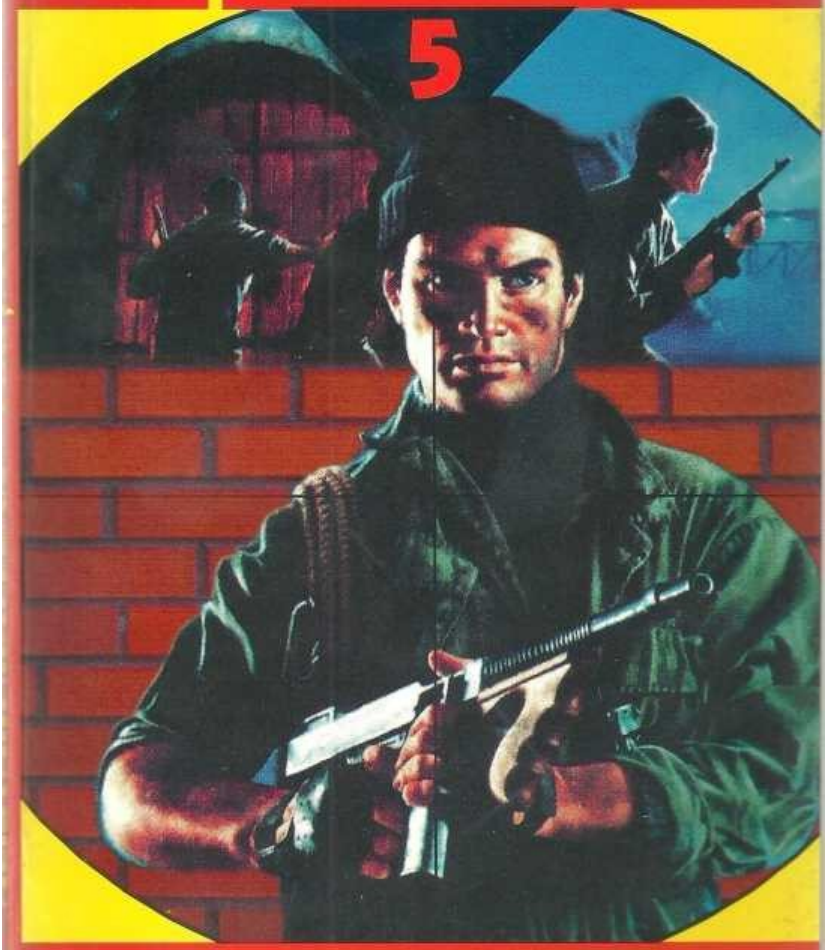

ALISTAIR MACLEAN

FORȚA CINCI

5 DRAGON

Întinderea dinaintea lor nu era doar pietroasă și stearpă, cu pâlcuri izolate de floră specifică unei astfel de regiuni, ci, pe mai bine de un kilometru, în toate direcțiile, terenul era acoperit cu cratere, arătând teribil de dezolant. La nord se afla un lac înghețat; spre sud câteva dealuri abrupte, pe care se puteau vedea copaci desfrunziți și un drum noroios.

Cel puțin o dată pe zi, germanii făceau acolo tot felul de teste. Vor fi nevoiți să înainteze unul câte unul, din crater în crater.

Formau cea mai bună echipă pe care forțele aliate o puteau oferi – un detașament de comando alcătuit din cinci oameni extraordinari, fiecare dintre ei având un rol esențial în lupta împotriva „câinilor lui Hitler".

Livingston se întreba cât va mai dura liniștea înnebunitoare din jur și, dacă nu cumva lua parte la ultima lui misiune!

DRAGON ACTION

ISBN 973-9439-00-4 Editura LUCMAN

Alistair MacLean

FORŢA CINCI

DRAGON 5: ACTION

Traducerea Ramona Mircea

Editura *Lucman*

1998

Coperta colecţiei: Grupul DUCOVY

Titlul original:

FORCE FIVE – Destination: Norway

1998

ISBN 973 – 9439 – 00 – 4

Cartea aceasta a fost inspirată dintr-o întâmplare reală. Numele, personajele, locurile şi întâmplările au fost schimbate de autor. Orice asemănare cu evenimentele actuale, cu persoane în viaţă sau decedate nu este deloc întâmplătoare.

PROLOG

Terasele de pe acoperişuri se întindeau înaintea lui – o amestecătură de pătrate, dreptunghiuri şi pentagoane risipite ici şi colo. Dincolo de el, undeva, ascuns de ceaţa dimineţii, era Hyde Park şi, mai departe, Tamisa şi inima Londrei.

Locotenentul american Clayton Livingston ştia că se află acolo pentru că le văzuse atunci când sosise la Londra, în prima săptămână a lunii noiembrie 1942. Le zărise o dată în fugă, când Forţa Cinci se întorsese de la Stalingrad, cu aproape o săptămână în urmă. Londra propriu-zisă nu o văzuse însă deloc. Niciodată nu reuşise să viziteze ceva în acest mare oraş, cu excepţia hotelului şi a depozitului de mărfuri în care el şi cei patru oameni ai săi se antrenaseră înainte de a fi trimişi în prima lor misiune, cu doar trei săptămâni înainte.

Ca şef al unei trupe alcătuite din cinci oameni, Livingston fu nevoit să rămână în apartament. Împreună cu inspectorii militari Sweet şi Escott, trecură în revistă hărţile, fotografiile şi datele viitoarei misiunii, revăzând tot ce mersese bine şi mai puţin bine în misiunea anterioară.

Acum, că avea timp, trebuia să completeze un raport destinat generalilor Statelor Unite.

Era bucuros că măcar ceilalţi membri ai echipei puteau profita de puţină odihnă după o perioadă de muncă istovitoare. Englezul, cel de-al doilea în ierarhie, sergentul major Kenneth Ogan, se afla cu soţia sa în Coventry. Ceilalţi, francezul Jean-Pierre Lambert şi sud-africanul Ernie Colon, ieşiseră în oraş, la cinematograf, pe la cârciumi sau

în oricare alt loc unde existau femei cărora le plăceau bărbaţii în uniformă.

Livingstone îşi frecă maxilarul. Era mulţumit. Putea să vadă Londra când va fi liniştit, iar oamenii săi la adăpost de Hitler, de bombardierele şi rachetele lui, de mult-zvonita invazie aviatică şi navală. Se întoarse de la fereastră şi trase draperiile. Locotenentul tot nu era convins că îşi concentrase toate ideile. Erau atât de multe de spus! Din nefericire, nu mai rămăsese prea mult timp pentru a fi exprimate, aşa că se aşeză la birou, îşi turnă o cafea din filtru şi începu să lovească în tastele maşinii de scris Remington Standard, veche de cincisprezece ani.

Aşternu pe hârtie toate detaliile pe care şi le putu aminti legate de Stalingrad. Cum misiunea de a-i împiedica pe germani să folosească iperita împotriva oraşului fusese cu mult mai dificilă decât cea mai pesimistă anticipare; cum îşi pierduse avionul şi echipajul din cauza unor greşeli nepermise; cum şi-ar fi pierdut propriile vieţi dacă n-ar fi fost dârzenia ruşilor.

Încheie cu ceea ce scrisese şi în primul raport: că era foarte mândru de echipa sa. Cinci persoane se uniseră şi deveniseră o forţă pe care ar fi condus-o bucuros oriunde. Ăsta era un lucru bun pentru că a doua zi de dimineaţă aveau să plece, nu într-un oraş ca Alger sau Stalingrad, unde existau tunele, dealuri, clădiri şi alte locuri în care se puteau ascunde. Urmau să fie infiltraţi în una dintre fortăreţele germane cel mai drastic păzite din Europa, unde orice greşeală putea fi fatală.

Livingstone semnă raportul şi se întoarse la fereastră. Se uită insistent la terasele murdare de pe acoperişuri, gândindu-se la misiune şi la noua armă uluitoare pe care o testau germanii. Se gândi la încă un lucru. Dacă el şi

oamenii lui dădeau greş, ceea ce vedea acum pe fereastră ar fi putut foarte bine să nu mai existe.

Capitolul 1

— *Zut*![1]

Jean-Pierre Lambert urmări cu privirea cele patru infirmiere care intrară în Cârciuma Amiralului şi se aşezară la o masă din spate. Îşi acoperi faţa cu pumnii strânşi.

— De ce acum, Wings? De ce acum?

Arthur „Wings” Weyers pescui din buzunar două bancnote de câte o liră şi le puse pe bar.

— Pentru că războiul e ca dracu’, Rotter.

Se ridică de pe scaun, îşi bătu pe umeri camaradul cu palma lui imensă, apoi continuă:

— Nici să nu te gândeşti. Indiferent ce-i vei spune, Livingstone îşi va da seama că-i o poveste inventată, aşa cum a intuit şi ultima oară.

Lambert se uită la femei de parcă ar fi fost chinuit de dureri.

— Spune-i că greşeşte, Colon, se adresă Lambert bărbatului de lângă el. Spune-i că nu mai contează o jumătate de oră în plus.

Foarte rezervat şi ursuz, Colon îşi termină berea, se ridică încet şi strecură două bancnote de câte o liră sub halbă. Clătină din cap şi zise:

— Ba contează.

Lambert se cutremură de suferinţă când una dintre

1 La naiba! (lb.franceză în original).

femei îi zâmbi. Colon se îndreptă spre uşă. Weyers îl apucă de braţ pe Lambert şi-l trase după sine.

— Să mergem.

— Aşteaptă!

Francezul făcu semn cu degetul barmanului. Zâmbind, omul, cam bătrâior de altfel, se apropie de el.

— *Monsieur* Rupert, aveţi cumva hârtie şi creion?

Barmanul se aplecă sub tejghea şi scoase un carnet cu foi de scris şi un creion. Făcând mâna stângă căuş pentru a acoperi foaia, Lambert notă adresa şi numărul camerei de la hotel, rupse hârtia din carnet şi se îndreptă spre masa la care stăteau femeile în uniformă.

— *Bonjour*, zise el scoţându-şi boneta.

Ochii îi străluciră, iar buzele lui delicate zâmbiră în vreme ce continuă:

— Mă numesc Jean-Pierre Lambert şi mâine plec la război. Dacă o să fiu rănit, o să fiu consolat ştiind că voi fi în grija dumneavoastră.

Infirmierele zâmbiră politicoase, dar Weyers îşi ascunse faţa în mâini, stânjenit.

— În acest caz, dacă vreuna dintre voi sau toate, îngeri cu suflet bun, aveţi un locşor în inimă şi timp pentru a vizita un soldat singuratic înainte să plece în luptă, mă veţi găsi la această adresă, în seara asta. Ne putem destăinui gândurile, vom râde şi vom bea vin.

Se înclină uşor şi dădu hârtia celei mai apropiate infirmiere.

— *Maintenant*, *je vous adore*, *mes filles*, zise el, apoi făcu încă o reverenţă şi se alătură camarazilor lui.

— Ar fi trebuit să mai beau câteva degete de whisky ca să nu fi auzit tâmpeniile alea, zise Weyers.

— Ceea ce mângâie auzul femeilor tinde să-l irite pe cel al bărbaţilor, replică Lambert zâmbind.

Puse mâna pe spatele camaradului său şi se îndreptară spre uşă, unde îi aştepta Colon.

— Dar o să vezi, *mon ami*. Farmecul şi o uniformă magică sunt o combinaţie pe care nicio femeie n-o poate ignora.

— Mai ales că de aproape trei ani de zile n-a mai călcat în Londra niciun tânăr burlac, adăugă Weyers.

Lambert nu mai spuse nimic până ce ieşiră afară.

— Vor veni datorită mie, insistă el. Şi când o vor face, o să le ţin doar pentru mine, ca să vă învăţ minte.

Weyers clătină din cap, Colon îi ignoră pe amândoi şi urcară într-o maşină parcată lângă Tamisa. După ce plecară, Dale Rupert „cel cam bătrâior”, luă carnetul, merse târşâindu-şi picioarele până la masa unde stăteau femeile şi le luă comanda.

* * *

William Sweet se asigură că draperiile erau bine trase la centru pentru ca nimeni să nu poată vedea înăuntru. Cu doi ani înainte avusese loc un incident regretabil. Un spion

german se uitase cu un binoclu printre perdelele biroului unui ministru, la Whitehall, şi doar citindu-i cuvintele pe buze aflase despre criza de porumb din Rusia.

Nu era nevoie să controleze dacă existau microfoane, fiind vorba despre cartierul general permanent al Forţei Cinci. Sweet şi partenerul său Bertie Escott, inspectori la Scotland Yard, rămâneau acolo în lipsa lui Livingston.

Era o sarcină specială pentru cei doi, care fuseseră aduşi de armată cu scopul de a organiza Forţa Cinci în cazul în care o scurgere de informaţii ar fi compromis personalul existent. La început, această echipă fusese programată să se ocupe doar de misiunea din Alger, dar se descurcaseră atât de bine încât Forţei Cinci i se permisese să continue. Se vorbea chiar despre formarea unui al doilea grup şi, dacă acesta era antrenat, pentru orice eventualitate, aşa cum justificau generalii aceste antrenamente, ar fi putut fi folosit în locul echipei iniţiale, în cazul în care aceasta ar fi fost „indisponibilă”.

Sweet, care era slab ca un cadavru, aprobă dând din cap spre partenerul său. Escott pufăi fumul din pipă ca şi cum acesta ar fi fost explozia energiei de care avea nevoie ca să continue. După ce cei cinci membri ai echipei se aşezară pe scaune şi canapele, agăţă o hartă pe un şevalet şi o desfăcu. Harta reprezenta Scoţia, Scandinavia şi Marea Norvegiei.

— *Mon Dieu*, rosti Lambert pe un ton batjocoritor. Speram să mergem într-un loc mai însorit, cum ar fi Africa de Nord, unde am mai fost.

Livingston aruncă o privire francezului şi acesta amuţi. Vecinul lui de sofa, Weyers, clătină uşor din cap.

Ceilalţi bărbaţi nu scoaseră niciun cuvânt. Colon privi

spre hartă gânditor, trecându-şi încet unghia degetului mare peste buza de jos, în vreme ce sergentul major Ogan, întors de la Coventry de mai puţin de un sfert de oră, stătea picior peste picior cu paltonul împăturit în poală. Ochii săi de un albastru oţelit se concentra asupra lui Escott.

— Sunt sigur că domnul general-maior Patton ar aprecia dacă aţi arunca în aer încă un câmp de aterizare german, dar, momentan, Forţa Cinci este solicitată în altă parte, zise Escott.

Luă un arătător şi le indică pe hartă coasta de vest a Norvegiei, după care continuă:

— Mai precis la Vess, care se află la şaizeci de kilometri de coastă.

Sweet îi înmână lui Livingstone un dosar care, la rândul lui, îl dădu lui Ogan. Sergentul-major îi studie conţinutul, apoi îl dădu mai departe lui Colon.

— Ceea ce vedeţi sunt fotografiile aeriene – făcute de aparatele RAF[2] – ale unui lagăr de prizonieri de război. Un lagăr mic, dar bine apărat. Până de curând, nu ştiam prea multe despre el, dar ajung şi la asta în câteva clipe. Ca şi Mauthausen din Austria, locul ăsta nenorocit e construit lângă o carieră de piatră, iar prizonierii sunt siliţi să muncească. Piatra de var exploatată este folosită la fabricarea oţelului în uzinele aflate sub ocupaţie. Oricum, spre deosebire de Mauthausen, acolo se petrece ceva.

— *Je pense* că nu ceva bun, zise Lambert.

— Nu, deloc. Am aflat câteva detalii despre lagăr de la un ofiţer care, împuşcat în mină şi declarat mort, a reuşit să se târască afară, fiind găsit de luptătorii din rezistenţă.

2 Royal Air Force.

Când a declarat că acolo erau aduse mari cantităţi de metal, Serviciul de Spionaj al Armatei i-a cerut să facă o descriere a locului. Bănuim că inamicul lucrează la o nouă armă, rachete se pare, presupunere întărită de prezenţa unui prizonier norvegian care ar putea fi doctorul Carl Malmström, un protejat al savantului american specialist în rachete, Robert Goddard. Malmström a fost capturat pe când încerca să părăsească Norvegia în august şi un bărbat care corespunde descrierii sale a fost văzut dus sub escortă spre Vess de către trupele de protecţie.

— Bineînţeles, vrem ca arma şi instalaţia de fabricare a acesteia să fie distruse... deşi nu putem să intrăm înăuntru şi să aruncăm în aer locul ăla nenorocit, pentru că cel puţin o sută de englezi, americani şi norvegieni sunt prizonieri acolo. Mai mult decât atât, dacă doctorul Malmström este într-adevăr prizonier, Ministerul de Interne nu doreşte să fie omorât, ci să fie adus înapoi viu.

— *Naturellement*. Mai doresc, de asemenea, să servim şi ceaiul când ajungem acolo?

Escott îl ignoră. Lovi arătătorul de palmă aşteptând ca toată lumea să se uite la fotografii. După ce terminară, spuse cu gravitate:

— Aşa cum probabil v-aţi imaginat, domnilor, nu veţi putea merge în nenorocitul ăla de lagăr şi să vă infiltraţi printre prizonieri sau nazişti, aşa cum aţi procedat la Alger şi Stalingrad. Toţi germanii se cunosc între ei şi-i cunosc şi pe prizonieri. Şi ceea ce e mai grav, dacă într-adevăr acolo există o bază de cercetare, acest sector este cu siguranţă foarte bine păzit şi fortificat. Este o mică insuliţă izolată.

— Ofiţerul ăsta care a scăpat nu v-a spus ceva detalii care ne-ar putea ajuta? întrebă Weyers.

— A fost împuşcat în timp ce încerca să arunce o privire asupra operaţiunii de cercetare. A povestit celor din rezistenţă ceea ce a văzut, când se schimbă gărzile, ce fel de sistem de securitate au la mină, continuă Escott scoţând câţiva norişori de fum. Săptămâna trecută MI-ul a paraşutat un om în Vess, ca să fie arestat şi să studieze astfel interiorul, apoi să iasă afară. În timp ce cobora, germanii l-au folosit drept ţintă pentru trageri.

— Altă scurgere în sistemul de securitate? întrebă Ogan.

— Nu şi de data asta. În Vess există mai mulţi soldaţi decât în toată Norvegia la un loc. Indiferent ce se petrece în lagăr, germanii doresc ca nimeni să nu afle ce meşteresc ei acolo şi pentru asta sunt gata să facă orice.

— Cum o să intrăm înăuntru? întrebă Lambert cu precauţie.

— Nu cu avionul, vă asigur. În primul rând, William.

Sweet luă un al doilea dosar pe care i-l dădu lui Livingston, iar acesta, la rândul lui, îl înmână lui Ogan.

— Fotografia din partea de sus îl arată pe Malmström. Evident, s-ar putea să aibă, sau să nu mai aibă mustaţă. Presupunem că nu e la fel de slab ca ceilalţi prizonieri de război, de vreme ce inamicul îşi tratează bine cercetătorii ştiinţifici.

— Cred că n-am început cu ce trebuia, zise Lambert sec.

— Cea de-a doua fotografie este a unei femei tinere numită Liv Alborg, la care ajungem imediat, continuă Escott. Ca să răspund singurei întrebări pertinente pe care

aţi pus-o, caporal Lambert, veţi pleca spre Norvegia cu un vas PT[3] adaptat pentru distanţe lungi.

— Un vas PT? Din Pacific?

— *Chimera*, zise Escott calm. Este una dintre puţinele ambarcaţiuni vizate de japonezi, atunci când au venit după peştele cel mare al flotei americane, la Pearl Harbor. A fost demontată în mai multe bucăţi şi predată nouă pentru transporturi necombatante în Atlanticul de Nord şi-n împrejurimi.

— Necombatante, zise Weyers. Asta înseamnă că e lipsită de apărare?

— Nu tocmai, interveni Sweet. Tuburile lansatoare de torpile au fost înlăturate, împreună cu radarul şi câteva dintre armele automate. Există însă două mitraliere de calibru 50 care, după cum am fost asigurat, apără vasul şi îl ţin pe linia de plutire de aproape un an de zile.

— Vom fi în siguranţă, zise Livingston sigur pe el. *Chimera* este cel mai rapid vas de acest fel capabil să atingă patruzeci şi opt de noduri, aproximativ cincizeci şi cinci de mile pe oră, cu viteză maximă. Comandantul vasului, căpitanul Michaels, este un om dur, puţin sărit de pe fix. I-am citit dosarul.

— Aşa şi trebuie să fie, dacă traversează apele inamice cu două puşcoace de jucărie, mormăi Weyers.

— Vasele astea sunt făcute din foaie de furnir, nu? întrebă Lambert.

Escott aprobă dând din cap.

---

3 Ambarcaţiune mică şi rapidă folosită pentru atacarea vaselor inamice cu torpile (n.t.).

— Ce şanse avem să fim loviţi?

— Spune-mi, caporale, ai dori să nu mai fi trimis în această acţiune? întrebă Escott strâmbându-se.

— *Mais non.*

— Atunci dă, te rog, atenţie aspectelor pertinente ale misiunii!

Inspectorul scoase câteva rotocoale de fum, apoi continuă:

— Călătoria va dura zece ore. În acest timp, căpitanul o să vă dea instrucţii cu privire la escaladarea muntelui, suficient cât să puteţi urca pe stâncile abrupte. La Björndfjord veţi fi întâmpinaţi de Miss Alborg, care vă va conduce la o cocioabă din apropiere de Vess. Veţi rămâne acolo până la trei dimineaţa, când paza închisorii este relativ lejeră.

— Arată ca un copil, remarcă Weyers privind fotografia fetei.

— Are doar optsprezece ani, dar luptă împotriva naziştilor încă de când i-au invadat ţara. Asta înseamnă doi ani de când trage din ascunziş, aruncă în aer poduri şi-şi vede compatrioţii murind. Poate că e mai tânără ca ani, caporal Weyers, dar nu ca experienţă. Acum, mai sunt şi alte întrebări?

— Una, zise Weyers. Presupun că vom folosi vasul ca să ne şi întoarcem acasă.

— Acesta ar fi planul. În fiord există o grotă. Vasul vă va aştepta acolo. Cei din rezistenţă vă vor fi lăsat benzină pentru realimentare. Cel puţin o dată pe zi, un crucişător şi un torpilor trec pe lângă Björndfjord, de obicei seara

devreme, întorcându-se de la Bergen. De-a lungul ţărmurilor patrulează şi submarine germane, dar căpitanul Michaels mă asigură că ambarcaţiunea este suficient de mică şi de uşor de manevrat, deci chiar dacă întâlniţi vreunul, n-ar trebui să fie o problemă. În orice caz, cineva de pe vas va supraveghea sistemul de comunicaţii german ca să fiţi siguri că staţi departe de inamic până ce intraţi în grotă.

Escott se opri, pufăi cu grijă din pipă, apoi continuă:

— Dacă nu mai sunt alte întrebări, atunci încheiem discuţia. Ştiţi cu toţii ce conţin sacii voştri de marinar. Locotenentul va căra dinamita de care veţi avea nevoie în caz că nu puteţi să intraţi în instalaţia lagărului.

— *Pardonne-moi* dacă mă ţin la distanţă, zise Lambert spre Livingston.

— Nu-ţi face probleme în legătură cu volatilitatea explozibililor, îl linişti Escott. Sunt de fabricaţie specială.

— Ce, omoară numai nazişti? întrebă Colon.

Escott se încruntă.

— Văd că avem doi comici în echipă. Nu, soldat. Nitroglicerina a fost absorbită într-un miez de lemn mai desensibilizat decât pământul şi mixtura de siliciu folosită la dinamită.

— Tehnică experimentală? întrebă Weyers îngrijorat.

— Nu, o tehnică demonstrată. E nevoie de un şoc extraordinar pentru a face dinamita să explodeze. Ar putea să cadă de la o înălţime de cincisprezece metri, şi să nu detoneze.

— Frumos exemplu, când noi o să urcăm un versant cu marfa în spinare! zise Colon sarcastic.

Dându-şi seama ce spusese, Escott tresări.

— Îmi pare rău, zise el ascunzându-se în spatele pipei înainte să continue. Mai e ceva. O dată ce intraţi în zona închisorii, tentaţia de a-i elibera pe compatrioţii închişi va fi foarte mare. Vă ordon să n-o faceţi. În lagăr sunt cel puţin două sute de soldaţi inamici. Neînarmaţi, în întuneric, prizonierii vor fi lipsiţi de apărare.

— Noaptea, în întuneric, niciun om deştept nu e lipsit de apărare, replică Colon.

— N-am putea măcar să le lăsăm libertatea de a alege?

Întrebă Livingston.

— Dumnezeule mare, nu! Dacă naziştii încep să-i vâneze, ar putea foarte uşor să vă prindă şi pe voi! Nu lăsaţi sentimentele să vă copleşească! Asta va periclita misiunea şi vieţile captivilor. Intraţi înăuntru, distrugeţi arma şi scoateţi-l afară pe Malmström. Punct.

— Dacă germanii vor începe să tragă în oamenii noştri, drept represalii? întrebă Weyers. Să împuşte de exemplu zece oameni pentru fiecare zi în care Malmström lipseşte.

— Există şi acest risc, admise Scott. Există, de asemenea, şansa să n-o facă. Au nevoie de mână de lucru la mină mai mult decât simt nevoia să ne pedepsească.

— Presupunând că nu vor lăsa sentimentele să-i copleşească, completă Ogan.

Escott nu spuse nimic şi urmă un moment de tăcere,

rupt în momentul în care Lambert oftă.

— Vreme rece şi fortificaţii straşnice, *amis*, cred că ne-ar fi fost mai bine dacă am fi rămas la Stalingrad.

Capitolul 2

— Cred că ar trebui să citeşti chestiile astea, Rotter. Nu poţi să ştii, poate găseşti ceva să pice tocmai la ţanc.

Weyers stătea întins pe pat într-o parte, cu braţul îndoit de la cot, sprijinindu-şi bărbia în palmă. Sweet şi Escott îi trimiseseră în camerele lor cu câte un dosar conţinând mai multe fotografii, hărţi şi date; poze ale fiordului şi ale carierei, făcute în anul 1927 – ca şi cum mina ar fi arătat la fel şi astăzi! – hărţi ale oraşelor prin care aveau să treacă în drum spre Vess, în cazul în care omul lor din rezistenţă nu s-ar fi aflat acolo să le arate drumul; biografia lui Malmström de care aveau nevoie ca să poată pune câteva întrebări, asigurându-se astfel că au pus mâna pe cine trebuia; cinci pagini cu fraze în norvegiană pe care le puteau folosi în caz că rămâneau singuri.

Fiindcă Lambert nu îi răspunse, Weyers îl privi cu atenţie. Francezul nu se mai mişcase de la locul lui de când serviciul de cameră strânsese masa de seară. Stătea întins în pat şi fuma o ţigară, holbându-se la tavan. Faţa îi era luminată de un zâmbet idiot.

— Rotter, te simţi bine?

— *Mais oui.*

— Atunci de ce nu citeşti?

— Pentru că mă gândesc cum o să mă distrez cu infirmierele acelea încântătoare, când vor veni.

Weyers se încruntă.

— Şi asta e mai important decât misiunea?

— *Non.*

— În cazul ăsta, fă-mi plăcerea şi citeşte. Sunt convins că Ogan şi Colon fac acelaşi lucru în camerele lor. La fel şi locotenentul Livingston.

— Sunt sigur că ai dreptate, dar misiunea începe abia mâine, iar eu voi avea pe vas zece ore la dispoziţie ca să-mi fac griji pentru ea.

— Vom primi instrucţia pentru escaladarea muntelui...

— Timp de zece ore? Crede-mă, am destul timp să studiez.

Weyers îşi trecu mâna peste capul chel. Îi plăcea şi-l admira pe Lambert mai mult decât pe oricine altcineva dar, pe de altă parte, nimeni nu reuşea să-l agaseze aşa cum o făcea el. Lambert nu avea să citească dosarul nici pe vas şi nici în altă parte. Francezul cel slab şi musculos se baza în exclusivitate pe încrederea în simţurile sale şi pe instinctul de supravieţuire. Aşa căpătase şi poreclele *Rôdeur* – Borfaşul – pe care i-o pusese Weyers. Doar aşa reuşiseră să supravieţuiască în Stalingrad, când planurile puse la punct cu grijă de Escott şi Sweet eşuaseră dintr-un singur foc. Şi totuşi priorităţile lui Lambert încă îl mai nelinişteau pe Weyers care se întoarse la studiul său, hotărât să reţină fiecare detaliu.

Era aproape ora unsprezece când se auzi un ciocănit în uşă.

Lambert aţipise, dar deschise imediat ochii. Se uită la colegul său de cameră clipind, sări din pat şi alergă spre uşă, oprindu-se doar cât să-şi aranjeze în oglindă părul negru pieptănat spre spate. Arboră acelaşi zâmbet inocent pe care-l avusese la cârciumă şi deschise uşa. Şi nu reuşi să

se ferească de pumnul care îl izbi în faţă.

Weyers aruncase hârtiile şi era deja în picioare când cei trei bărbaţi dădură buzna în cameră. Bărbatul care îl lovise pe Lambert îl lovi din nou, făcându-l să cadă. Simplul reflex încerca să-l ridice de jos, dar bărbatul puse un genunchi pe spatele lui, cu o mână îl ţinu de păr, iar cu cealaltă îi puse cuţitul la gât. Lambert rămase nemişcat. Weyers se descurcă ceva mai bine. Pumnii lui uriaşi îl aruncară pe spate pe unul şi-l făcură pe celălalt să se ferească. Se opri însă când cel cu cuţitul ameninţă să-i taie gâtul lui Lambert şi, cu o expresie de resemnare, ridică mâinile. Bărbatul pe care-l lovise îl pocni cu duritate în abdomen şi, când se încovoie de durere, celălalt îl izbi puternic sub bărbie. Sud-africanul căzu pe pat şi i se puse cuţitul la gât în aceeaşi manieră în care se procedase cu Lambert.

— Acum că ne-am prezentat cum se cuvine, hai să discutăm, zise cel de-al treilea intrus cu un uşor accent german.

* * *

Colon stătea întins în pat, îmbrăcat numai cu pantalonii de pijama, încercând să se relaxeze după ce terminase cu mare greutate lectura raportului. Studiul nu era tocmai punctul forte al fiului unui siderurgist din Pittsburg. Dacă n-ar fi fost cel mai bun mijlocaş al oraşului, n-ar fi reuşit niciodată să termine liceul, ca să nu mai vorbim de bursa la Dusquesne, câştigată datorită fotbalului. Era scund dar solid şi avea un ten bronzat.

Tânărul se uită pe deasupra revistei cu benzi desenate „Marinarul de pe submarin” şi îşi ciuli urechile încercând să distingă sunetele ce se auzeau dincolo de peretele care îl separa de camera lui Weyers şi Lambert.

Ogan era sub duş. Colon nu-şi putu da seama dacă zgomotele unei încăierări pe care le auzea veneau de alături sau din camera din faţă. Îl ardea stomacul, aşa cum se întâmpla totdeauna când ceva nu era în regulă, dar aşteptă.

Vocea care abia se auzea prin perete nu era a nici unuia dintre colegii săi şi nici a vreunei infirmiere. Tiptil-tiptil, se dădu jos din pat şi localiză sunetele. Se apropie de fereastră, ieşi pe balcon fără să ţină seama de vântul rece şi aşteptă.

* * *

Numai unul dintre bărbaţi era german, cel fără cuţit care se plimba printre ei, de colo-colo prin cameră. Ceilalţi erau englezi solizi vânduţi nemţoiului. Weyers simţi cum ura împotriva trădătorilor îl străpunge ca un fier încins şi nu mai putu sta nemişcat. Ştia că mai devreme sau mai târziu trebuia să facă o mişcare. Văzuse chipurile intruşilor şi îşi dăduse seama că prietenii lui nu aveau să fie lăsaţi în viaţă. Îi lăsă lui Lambert câteva momente de refacere înainte să acţioneze, deşi nu era sigur cât de departe puteau merge, ţinând seama de lamele de oţel de treizeci de centimetri pe care le aveau la gât.

Neamţul se opri în stânga lui Lambert şi întoarse abajurul lămpii în aşa fel încât lumina să-i bată exact în

ochi. Avea sânge la ambele colţuri ale gurii şi o tăietură adâncă la rădăcina nasului, în ochii săi se putea citi uluirea şi avea o expresie tulbure.

— Nu doresc să fac rău nici unuia dintre voi, zise friţul, şi vă dau voie să plecaţi dacă îmi spuneţi ce vreau eu să ştiu.

— Ce anume... doreşti... să ştii? întrebă Lambert încercând în mod evident să tragă de timp.

— Unde anume veţi fi trimişi mâine?

— Mai întâi... nu-mi poţi da nişte apă? întrebă Lambert.

— Nu până nu-mi vei răspunde la întrebări. Repet: unde sunteţi trimişi?

— Nu ne-au spus... încă.

Germanul apăsă cu duritate tocul pantofului pe tâmpla lui Lambert.

— Data viitoare când mai spui o minciună, ţi se va tăia gâtul. Unde sunteţi trimişi?

— La... Hamburg.

— De ce?

Lambert respiră cu greutate şi începu să geamă, ca şi cum s-ar fi luptat cu sine ca să dezvăluie informaţia.

— Acolo... este un film de cercetare strict secret, pentru developat... noi trebui să-l furăm.

Neamţul se uită în jos, spre el.

— Cu cine trebuie să vă întâlniţi acolo?

— Cu unul numit Otto Gruber.

Germanul aprobă dând din cap.

— Unde e cel de-al treilea membru al grupului?

Întrebarea confirmă bănuiala lui Weyers că cineva îi văzuse pe ei trei la bar şi, ori îi urmărise, ori luase adresa de la infirmiere.

Lambert se uită cu ochii întredeschişi în lumina lămpii.

— S-a dus la o întâlnire.

— Atunci de ce sunt numai două paturi?

— Pentru el... întindem un pat de campanie. De obicei întârzie... bătându-şi capul... cu echipamentul.

Înainte ca germanul să mai spună ceva, se auzi un zgomot pe coridor. Ascultă cum se apropie căruciorul, apoi cineva ciocăni în uşă.

— Serviciul de cameră.

Neamţul se încruntă spre Lambert şi-i făcu un semn.

— Scapă de el.

— N-am... n-am comandat nimic.

— Asta este camera 887. Am primit o comandă pentru...

Celelalte cuvinte ale omului de dincolo de uşă se pierdură în zgomotul de geamuri sparte. Germanul se întoarse chiar în momentul în care picioarele unui scaun cu spătarul din zăbrele de metal îl loviră puternic în piept. Icni şi căzu pe spate înspre uşă, în vreme ce Colon se roti în loc, balansă una dintre mobilele de pe terasă şi o aruncă în

capul bărbatului ghemuit în spatele lui Lambert. Cuţitarul se aruncă pe spate, dar nu suficient de repede cât să evite lovitura care-i sparse capul. Văitându-se de durere, apăsă cu amândouă mâinile pe rană, încercă să se ridice, se împiedică de lampă şi căzu în braţele lui Colon. Soldatul îl puse jos şi-l apăsă cu genunchiul pe vintre.

În clipa în care Colon sări în cameră de pe balcon, Weyers apucă încheietura mâinii celui care-l ţinuse, răsuci brusc apoi o îndoi în partea opusă, auzindu-se două trosnituri. Omul abia avu timp să ţipe înainte ca Weyers să-i spargă maxilarul cu un upercut dur.

Luptându-se să se ridice în picioare, Lambert se repezi după german, care deschise uşa şi împinse într-o parte căruciorul. Francezul nu avu acelaşi noroc. Se lovi de ospătar pe care îl dădu jos, căzând apoi peste el, ca la rugby. Colon sări peste amândoi, împinse într-o parte căruciorul şi porni pe coridor. Fereastra era deschisă şi alergă spre scara de incendiu fiindcă auzise sunetele paşilor grăbiţi înaintea lui. Bărbatul avea un avantaj de cel puţin două etaje şi numai după ce răspunse primului impuls şi începu să coboare după el, Colon se întrebă dacă n-ar fi trebuit să se întoarcă, să dea un telefon şi să-l aştepte cineva pe german jos. Acum era însă prea târziu şi, cu toate că scara din fier îi zgârie picioarele, continuă să coboare.

Era o bătălie pierdută.

Neamţul mai avansă cu încă un etaj şi ajunse în stradă pe când Colon mai avea încă trei nivele de coborât. Îl văzu alergând pe alee spre stradă şi-l pierdu din privire când ajunse la Edgware. Colon se opri în stradă, se uită spre nord şi spre sud, apoi spre celălalt capăt al drumului.

— Hei!

Un vânzător de ziare cu o pancartă care anunţa că Aliaţii intraseră în Africa de Nord, se uită spre el.

— Cauţi un individ care fuge?

Colon aprobă dând din cap şi făcu câţiva paşi spre el. Tânărul zâmbi când observă pantalonii de pijama ai lui Colon.

— Te-a prins cu nevastă-sa, nu?

Colon apucă încheietura puştiului.

— E un nenorocit de spion nazist, idiotule! încotro a luat-o? Băiatul se dezmetici repede, se aplecă înainte şi indică spre nord.

— După colţ, prietene. Se scotocea prin buzunare.

Colon îi dădu drumul şi o luă la fugă pe când băiatul încă mai vorbea.

Neamţul ţinea mâna în buzunar. Ce căuta, un pistol? Era imposibil, fiindcă ar fi tras în el pe scara de incendiu.

În ciuda durerii care îi săgeta tălpile sângerânde, Colon alergă mai repede şi coti pe strada Kendal, răsuflând greu din cauza aerului rece care îi rănea plămânii.

Ce făcea tipul ăla cu mâna în buzunar?

Colon îşi dădu brusc seama. Ştiind că este urmărit, cineva care ar fi vrut să acţioneze eficient, n-ar mai fi pierdut timpul şi ar fi raportat imediat ceea ce văzuse, înainte să fie prins.

Nemernicul căuta fise de telefon!

La jumătatea drumului era o cârciumă mică în care

fuseseră cu o noapte înainte. În dosul ei era un telefon cu fise.

Ajunse la „Bayswatering Hole”. Colon sări cele trei trepte din faţa intrării, rugându-se să fi avut dreptate. Deschise uşa şi dădu buzna în cârciuma aglomerată doar pe jumătate îmbrăcat. Câţiva bărbaţi începură să fluiere. Unul zise că noul venit băuse deja prea mult, iar un al treilea se uită cu un interes evident la pieptul americanului pe care se vedeau cicatricele căpătate în urma unei bătălii din Stalingrad. Colon îi ignoră pe toţi, înşfacă o sticlă de scotch de la bar şi alergă mai departe fără să dea atenţie barmanului care strigă în urma lui.

Telefonul se afla lângă toaletă, la capătul unui coridor lung şi întunecat. Din faţa lui venea un bărbat care se uita tot timpul peste umăr, bombănind că nu-ţi mai poţi suna liniştit nici măcar amanta. Colon se întoarse într-o clipă, trecu pe lângă el şi-l văzu pe neamţ care tocmai forma numărul.

Colon îşi dori să se fi gândit să mai aştepte până forma toate cifrele. Se răzgândi şi îşi zise că ar trebui să fie mulţumit fiindcă îl prinsese pe neamţ. În momentul în care bărbatul se întoarse ca să se uite la noul venit, Colon văzu pe faţa lui ca de pustnic o expresie de surprindere. Sticla lovi cu putere şi spionul căzu la picioarele lui.

Capitolul 3

Escott se încruntă cu severitate când Serviciul de Spionaj al Armatei îi ridică pe cei doi englezi stâlciţi în bătaie. Închise uşa, îndreptă un scaun şi se aşeză pe el cu toată greutatea.

Ogan şi Sweet se aşezară lângă fereastra care fusese acoperită cu uşile dulapurilor, iar Livingston se proţăpi cu braţele încrucişate lângă uşa camerei. Colon, Weyers şi Lambert stăteau aşezaţi pe paturi încă de când doctorul Ministerului de Interne venise să le îngrijească rănile. Weyers şi Lambert se cocoţaseră în vârful unui pat, iar Colon se sprijinea de tăblia celuilalt.

— Ei bine, am avut parte de-o seară pe cinste, nu-i aşa? zise Scott cu voce joasă şi încordată, ca a şuierului unui boiler prin a cărui supapă ies aburii. Ştiţi ce zic acum băieţii de la Serviciul de Spionaj al Armatei? „Aha! Forţa Cinci a suferit o înfrângere. Nici măcar ei nu sunt perfecţi!” Eu am vrut să fim perfecţi, domnilor. Am vrut să arătăm MI-ului cum se face o treabă bună.

Îi privi cu asprime pe bărbaţii de pe pat, apoi continuă:

— În schimb, am format oameni care se comportă ca nişte şcolari. Nu, mai rău. Ca nişte imbecili. Unde mama dracului v-a fost capul?

Lambert murmură ceva înăbuşit şi Escott se încruntă la el.

— Ce-ai spus? zise el articulând rar cuvintele. Poţi să vorbeşti cu voce tare, caporal. Nimic din ce-ai putea spune n-ar înrăutăţi lucrurile mai mult decât sunt ele acum.

Lambert ridică privirea spre el. Avea nasul bandajat şi falca stâlcită, dar ochii îi erau strălucitori ca totdeauna.

— Am zis, domnule, că-mi pare rău că v-am dezamăgit.

— Ai dezamăgit întreaga echipă.

— Da, domnule...

— Dar? Se simte un „dar” în vocea ta.

Lambert ezită.

— Domnule, recunosc faptul că n-ar fi trebuit să dau adresa noastră şi regret nespus că am trecut cu vederea posibilitatea ca una dintre infirmiere să lucreze pentru inamic. Noi tocmai ne pregăteam să plecăm când au intrat ele şi... *alors*, era ultima noastră zi la Londra.

— Aproape ultima voastră zi în lumea asta, completă Sweet din colţul camerei.

— Da, aproape, întări Escott, aprobându-l. N-am nicio compasiune faţă de starea în care te afli, caporale. Ceea ce ai făcut a fost o prostie. Nu, a fost mai rău decât atât, a fost insubordonare!

— Atunci, concediaţi-ne, zise Colon.

Escott aruncă o privire dură celui care vorbise.

— Cum ai spus?

Colon ţinea braţele încolăcite în jurul genunchilor îndoiţi, îşi ridică uşor mâinile, lăsându-le apoi să cadă.

— Am spus să ne concediaţi, domnule. Mergem în două misiuni absolut nebune, facem o mică greşeală şi acum vă purtaţi de parcă n-am fi făcut niciodată un lucru

bun pentru ţară.

Lui Colon nu îi păsă că gâtul gros al lui Escott se înroşi deasupra gulerului şi nici că miji ochii de furie. Văzu colţurile gurii lui Lambert ridicându-se şi asta era tot ce conta. Ca şi la Dusquesne, trebuia să fii de partea coechipierilor, nu a arbitrilor.

— Dumneavoastră n-aţi dat greş niciodată, domnule? N-aţi tăiat niciodată o curbă fiindcă eraţi atent la fundul vreunei păpuşi?

Lambert îşi pocni limba de obraz, iar Livingston zise încet:

— Destul, soldat.

— Am înţeles, domnule, zise Colon şi se aşeză la locul lui.

Escott continuă să-l privească insistent.

— Mă întreb, soldat Colon, dacă musafirul din seara asta ar fi fost distrat de priveliştea pe care ai prezentat-o. Mă întreb dacă asta l-ar fi împiedicat să taie gâturile lui Lambert şi Weyers de la o ureche până la cealaltă.

— Nu s-ar fi ajuns atât de departe, protestă Weyers. Eu mă pregătisem deja să-l pocnesc pe-al meu.

— Aşa zici tu! Aşa ai tu impresia, fir-ar dracu’ al dracului! îţi dai seama că mai aveaţi un pas până la compromiterea echipei? Unul de-ai lor i-a văzut pe trei dintre voi! Dacă ar fi ajuns să dea telefon, ar fi transmis semnalmentele voastre unui om de legătură şi n-am fi ştiut niciodată când şi unde informaţia ar fi ieşit la suprafaţă, când o persoană de la graniţa Axei[4] ar fi scos un pistol şi v-

4 Este vorba de graniţa Axei Roma-Berlin-Tokyo.

ar fi tras un glonţ între ochi fiindcă aţi fi semănat cu portretele lui de pe perete!

Escott îşi trecu mâna peste părul alb şi începu să meargă de colo până colo prin cameră.

— N-am mai fi putut pleca mâine... n-ar mai fi existat „mâine” pentru Forţa Cinci! înţelegeţi ce înseamnă asta? zise el ridicând pumnul pentru a puncta fiecare cuvânt. Să nu aveţi încredere decât în cei din această cameră şi în cei pe care eu şi inspectorul Sweet îi sprijinim!

Toată lumea tăcu. În cele din urmă Livingston ieşi în faţă.

— N-o să insist asupra acestui punct, deşi aş vrea să-l laud pe soldatul Colon pentru treaba bună pe care a făcut-o lichidându-l pe intrus. Ce-ţi fac picioarele, soldat?

— Se vindecă deja.

— Bun. Vei fi gata pentru mâine?

Colon aprobă dând din cap, iar Livingston se întoarse spre Lambert.

— Te mai doare nasul?

— Mă ustură mai rău cusătura decât rana.

— Dacă asta te face să te simţi mai bine, pot să-ţi spun că neamţul se va simţi mult mai rău ca tine atunci când se va trezi. Nasul lui nu numai că este rupt, dar parţial lipseşte.

Livingston se îndreptă spre Escott care nu stătuse locului nicio clipă.

— Vă simţiţi bine, inspectore?

Escott respiră zgomotos, îşi netezi din nou părul, apoi clătină din cap.

— După cum vă daţi şi voi seama, trebuie să ne mutăm de aici în lipsa voastră. Al dracului de mulţi oameni l-au văzut pe soldatul Colon în zonă. Presa de scandal pune deja tot felul de întrebări.

— Măcar cineva îşi face treaba cum trebuie, adăugă Sweet.

— Uitaţi-vă la partea bună a lucrurilor, zise Livingston. V-am prins un spion...

— Da. Fiindcă v-a surâs norocul!

— Şi când prietenii voştri de la Scotland Yard vor discuta cu barmanul referitor la infirmierele acelea, s-ar putea să mai faceţi rost de unul.

— Alt noroc.

Livingston ridică din umeri.

— Se pare că ăsta e modul în care rezolvăm noi problemele, inspectore. Planurile noastre au ceva anume care le face să meargă drept înainte.

— Şi ştiţi ce se zice, continuă Lambert. Norocul e mai eficient decât trezitul de dimineaţă.

Weyers se uită la francez, apoi îşi acoperi faţa cu mâinile. Escott se arătă mai puţin binevoitor.

— Frivolitatea ta e de condamnat, caporale. Vă asigur că improvizaţiile de care voi sunteţi atât de mândri nu vor funcţiona şi la Vess. Locotenente, dumneata consideri că oamenii tăi sunt pregătiţi pentru misiunea asta? E mult prea importantă ca s-o încredinţăm unor bufoni sau unor

amatori!

Livingston îşi privi echipa aspru criticată.

— Sunt gata, răspunse el încrezător. O să revedem însă hărţile şi fotografiile înainte de a le preda.

Asta păru să-l domolească pe inspector care, trecându-şi pentru ultima oară mâna prin păr şi aruncând o ultimă privire echipei, părăsi camera.

— Ne vedem la ora şapte dimineaţa, zise Sweet şi îl urmă pe Escott pe coridor.

După ce se închise uşa, Livingston îi ceru lui Ogan să aducă dosarele din celelalte camere.

După ce dădu fiecăruia câte un exemplar, Livingstone îl puse pe Lambert să repete cele mai importante detalii ale vieţii lui Malmström.

Francezul se holbă o clipă la el şi aruncă o privire lui Weyers ale cărui nări se umflară când respiră puţin mai tare, spunând parcă „ţi-am zis eu”.

În timp ce Lambert îşi aprinse o ţigară ca să mai tragă de timp, Weyers puse dosarul în poală şi-l deschise ca din întâmplare la biografia omului de ştiinţă. Lambert reţinu câteva date dintr-o aruncătură de ochi şi începu să vorbească. Când termină se încovoie, îşi umflă pieptul şi-l imită pe inspector.

— Dacă *Monsieur l’inspecteur* ar veni cu un plan care să funcţioneze, poate că noi, amatorii, n-am mai avea nevoie să improvizăm, murmură el.

— Sau dacă ar veni cu noi şi-ar vedea cum stau lucrurile, poate n-ar mai fi atât de grăbit să ne vorbească

de rău, completă Weyers.

— N-aţi înţeles ce-a vrut să spună, zise Livingston. N-a zis că trebuie să planificăm fiecare mişcare, fie ea neprevăzută. Vrea numai să nu fim neatenţi. Şi după întâmplarea cu infirmierele, nu-l condamn că gândeşte aşa.

În spatele lor, Colon rânji.

„La dracu’ cu Escott, gândi el. Cheia câştigului este munca de echipă şi atâta timp cât avem asta, nimic altceva nu mai contează”.

Capitolul 4

La ora patru dimineaţa, membrii Forţei Cinci, împreună cu Escott şi Sweet, urcară la bordul aparatului de zbor mic şi uzat Fairey Battle de pe pista de aterizare RAF din nordul Londrei. Membrii echipei îşi reluară somnul întrerupt şi se treziră trei ore mai târziu când avionul ateriză cu brutalitate pe un teren acoperit cu iarbă, situat la nord de Ronaldsay, în Insulele Orkney. Acolo urcară într-un camion şi făcură o scurtă călătorie spre Capul Dennis, în extremitatea nordică a insulei, la o mare depărtare de principalul complex militar al insulelor, Scapa Flow. Din acest loc Marina Regală iniţia incursiuni regulate împotriva fortăreţe lor germane din Scandinavia şi împotriva vaselor inamice din Oceanul Arctic.

La Capul Dennis îi aşteptară căpitanul Sam Michaels şi echipajul său, vasul PT fiind gata pregătit pentru excursia de patru sute de kilometri.

Bărbaţii se opriră pe puntea îngustă cărându-şi sacii de marinar în care aveau împachetate pistolul, cuţitul de luptă şi o legătură de grenade de mână, alături de hărţile şi echipamentele de care aveau nevoie ca să ajungă la destinaţie.

Escott îşi luă rămas bun de la ei, dar lui Livingston i se păru că o face cu mult mai puţin entuziasm ca de obicei.

— Ăsta a fost un călduros adio, zise Weyers după ce se îmbarcară.

— *Peut-être* e încă supărat pe mine, zise Lambert.

Livingston urmări de pe punte cum avionul lui Escott

se întoarce şi rulează pe sol.

— Nu cred.

— Atunci ce e? întrebă Weyers.

— Cred că e convins de adevărul celor spuse de el la hotel, că nu se va termina totul cu bine dacă vom acţiona după capul nostru.

— Omul ăsta e *trop pessimiste*, zise Lambert. Peste două zile vom fi odihniţi şi mai pregătiţi ca niciodată să înfruntăm inamicul.

Livingston nu spuse nimic. Întorcându-şi privirea dinspre câmp spre puntea vasului închis la culoare şi lucios, se trezi împărtăşind îndoielile lui Escott... în minte îi reveniră temerile care îl frământaseră atunci când privise insistent pe fereastra hotelului. Oricât de buni erau aceşti oameni, niciodată n-ar fi putut face faţă unei închisori ca Vess. Şi avea să fie nevoie de mai mult decât de curaj şi de un plan bun ca să ducă această misiune la bun sfârşit. Ar fi fost nevoie de un miracol!

* * *

Ceea ce Lambert sperase că va fi o perioadă de relaxare, se dovedi a fi cu totul altceva.

Căpitanul Michaels, bărbat viguros şi extrem de puternic, avea barba neagră şi ochii arzători adânciţi în orbite. Cu un an în urmă fusese unul din ofiţerii însărcinaţi cu antrenarea grupului de comando format din marinari englezi şi canadieni care atacaseră Insulele Lofoten şi

Spitzbergen din Scapa Flow. Aria lui de competenţă era montarea capetelor de pod în zone dificile, în mod special pe ţărmurile stâncoase. Cel mai mult dorea să-şi iniţieze oamenii în acest domeniu.

De îndată ce vasul porni la drum, fiecare membru al Forţei Cinci primi echipamentul de alpinism, alcătuit din saboţi, ghete speciale pentru gheaţă, pitoane, ciocane de alpinism şi frânghie.

Se navigă în regim de croazieră, cu o viteză de treizeci şi cinci de noduri.

— Bine, îi zise Lambert lui Weyers. Vom scăpa imediat de toate astea.

— Nu prea cred c-o să poţi, răspunse sud-africanul.

Michaels se prezentase încă de când oamenii urcaseră la bord. Acum defila cu pas săltăreţ prin faţa lor pe puntea înclinată, ţinând mâinile la spate şi capul ridicat astfel încât barba lui ascuţită ieşea în evidenţă ca ciocul unei păsări. Încă din avion, Escott menţionase că instrucţia căpitanului fusese perfecţionată la Oxford. Avea maniere şi o vorbire aleasă.

— Bună ziua, domnilor. Este o onoare pentru mine să vă am la bord şi sper că vă veţi simţi bine pe umila mea ambarcaţiune.

Se opri din mers şi zâmbi, apoi continuă:

— Acestea fiind spuse, vom trece direct la treabă pentru că sunt foarte multe de făcut, lucruri a căror desfăşurare va necesita toate cele zece ore.

Weyers citi pe buzele lui Lambert o înjurătură, dar solidul sud-african zâmbi. Spre deosebire de colegul său,

nu-i plăcea să stea degeaba şi aştepta cu nerăbdare să înveţe ceva nou şi folositor.

— Acuma, echipamentul pe care oamenii mei vi l-au pus în faţă va fi folosit pentru escaladarea piscurilor din Björndfjord.

Conform ultimelor buletine meteorologice, la zece kilometri spre nord, la Bergen, e lapoviţă şi mă aştept ca piscurile să fie destul de îngheţate.

Se aşeză pe vine şi ridică un topor.

— Să începem analizând puţin un topor pentru gheaţă.

* * *

Prima parte a instructajului lui Michaels ţinu până la prânz, oră la care fiecare om ştia cum să transporte şi să folosească piesele echipamentului. Erau extenuaţi nu numai din cauza lecţiilor, ci şi din cauza străduinţei de a-şi menţine echilibrul. La o viteză mai mare, puntea ambarcaţiunii căpăta o înclinare exagerată care, adăugată la alunecarea datorată stropilor de apă de mare, făcea extrem de dificilă încercarea oamenilor de a-şi menţine poziţia verticală.

La masă li se serviră diferite feluri de somon. După prânz, având muşchii picioarelor încordaţi şi goluri în stomac, li se arătă cum să escaladeze un munte. Pe puntea de la prova se fixă în şuruburi un perete solid din fier şi Forţa Cinci învăţă cum să execute o ascensiune cu ajutorul cârligelor de alpinism înfipte în bloc pe direcţie orizontală. Cârligele erau mai uşor de fixat decât pitoanele care

trebuia să fie bătute cu ciocanul. Pe cele din urmă le foloseau doar dacă nu aveau unde să proptească cârligele, sau dacă, din cine ştie ce motiv, nu aveau timp.

De îndată ce prinseră frânghia, coborâră în rapel pe o parte, udaţi de duşul rece al mării. Dacă izbuteau să facă acest lucru cu îndemânare, Michaels îi asigura că nu aveau să întâmpine nicio problemă în fiord.

După ce terminară, băieţii se aşezară în partea din faţă a bărcii de salvare şi li se servi din nou somon.

— Chiar şi pe rabla aia de submarin din Alger era mai bine decât aici, zise Lambert.

Îşi trecu degetele prin părul îngheţat şi continuă:

— *Regardez*, ca frunzele de palmier!

— Măcar tu simţi ceva, zise Weyers frecându-şi capul chel.

— Aş prefera să fiu amorţit, zise Colon încet. Cutia asta de pantofi plutitoare mă face să vomit.

Acest comentariu fu suficient pentru sergentul major Ogan care se îngălbeni la faţă. Merse cu paşi nesiguri spre cavaletul din spatele lor, se opri ezitând, se aplecă şi înapoie somonul apelor mării.

* * *

Vasul întârzie o jumătate de oră pentru că unul dintre cele trei motoare Packard trebui să fie curăţat.

— Ar trebui să fie înlocuite la fiecare două sute de ore, dar am fost norocoşi să obţinem vasul chiar şi aşa, îi spuse Michaels lui Livingston. Aşa că demontăm ceea ce putem pentru a ne folosi de piese şi facem tot posibilul pentru a-l face să funcţioneze.

— De aici i se trage numele *Chimera*. O creatură formată din mai multe bucăţi.

— Sunt mândru de ea, zise Michaels zâmbind. Şi de echipajul meu.

Livingston consideră că mândria lui era justificată. Cei şase oameni erau mai eficienţi ca oricare alţii pe care-i văzuse vreodată. Se convinse de acest lucru când avu un minut liber şi coborî în cocpit. Nu existau paturi de cazarmă. Oamenii dormeau pe punte, vestele de salvare servindu-le de saltea şi pernă. Îl impresionă, de asemenea, iscusinţa căpitanului în arta navigaţiei. De vreme ce amiralitatea nu găsise de cuviinţă să-l înzestreze cu disc de relevmente, Michaels făcea cursele folosindu-se de busolă şi estimă. Livingstone bănuia că îşi folosea şi toată îndrăzneala pentru a-i călăuzi. Indiferent ce metode folosea, se pare că acestea funcţionau. Ajunseră la destinaţie la ora patru, cu o oră mai devreme.

La prima vedere, coasta norvegiană îi intimidă. Versanţii informi de un albastru-cenuşiu ai fiordului dispăreau într-o pătură de nori joşi, vârfurile ivindu-se pe deasupra lor. Câţiva dintre ei aveau cel puţin o mie de metri deasupra mării. Toţi erau acoperiţi de zăpadă pe culmile netede şi bântuite de vânt.

Căpitanul Michaels veni lângă Livingstone la proră.

— Veţi urca pe versanţii de sud, dar nu cred că va trebui să-i escaladaţi pe cei mai înalţi, zise el.

— Ar trebui să existe o trecătoare la înălţimea de trei sute de metri deasupra grotei dar, după cum stau lucrurile, cred că e al dracului de îngheţată.

Michaels privi de-a lungul apelor agitate de vânt.

— Un oximoron interesant. De fapt, dacă mă pot exprima astfel, cu toţii vă aflaţi într-o fascinantă contradicţie. Fiecare dintre voi îi luaţi peste picior pe ceilalţi fără milă, ori staţi tăcuţi ca pietrele.

— N-ai crede că o astfel de echipă se descurcă bine.

— Deloc. Şi cu toate astea n-am văzut un grup de oameni muncind mai mult şi mai bine împreună.

— Cei mai mulţi dintre ei sunt mândri de asta.

— Asta e bine. Vor avea nevoie de foarte multă agerime.

Michaels îi oferi lui Livingston o ţigară. Refuzat, căpitanul îşi aprinse una şi se întoarse cu faţa la pupa având pe chip o expresie gravă.

— Ştii, locotenente, Marina Regală era cât pe ce să trimită la Vess grupul de comando.

Livingstone îl privi cu atenţie.

— N-am ştiut.

— Ar fi trebuit să fie cincizeci de oameni, trei debarcări diferite şi o unitate diversionistă de paraşutişti. Eu i-am antrenat pe cei care ar fi trebuit să conducă asaltul dinspre fiord.

— De ce-a fost anulată?

— Au încercat să infiltreze înăuntru doi agenţi secreţi.

— Doi? Eu ştiam că numai unul.

— Nu, au fost doi. Unul dintre ei, fir-ar norocul lui afurisit, a fost surprins de reflectoare pe când cobora cu paraşuta. Germanii l-au împuşcat înainte să ajungă la pământ. Celălalt a aterizat în pădure fără să fie văzut. De vreme ce el avea transmiţătorul, a putut lua legătura radio cu un crucişător din larg. Le-a spus că unul dintre paraşutişti nu putuse să aterizeze nevăzut şi că o forţă de mai puţin de două sute de oameni nu avea şanse de reuşită. Amiralitatea a anulat atacul chiar cu o zi înainte de plecarea trupelor.

Livingston strânse din dinţi. Escott trebuie să fi ştiut de cel de-al doilea soldat. De ce nu menţionase nimic despre el? Crezuse că asta le-ar mai fi tăiat din elan? Crezuse că se vor răzvrăti, vor refuza să continue, punându-l astfel pe el într-o situaţie dificilă şi neplăcută? Nu avea niciun sens.

Michaels trase un fum din ţigară.

— Sincer, locotenente, am fost surprins când am aflat că armata vrea să întreprindă ceva. Cred însă că dacă există vreun grup de oameni capabil să ducă la capăt treaba asta, acela este Forţa Cinci.

— Mulţumesc, căpitane. Să sperăm că ai dreptate.

Livingston se scuză şi coborî în cocpit să-şi aranjeze propriul echipament îngrămădit în dreapta timonei. Se opri, cu fălcile încă încleştate, încercând să nu dea frâu liber furiei pe care o simţea. Se gândi dacă ar trebui să le spună şi celorlalţi. Ajunse la concluzia că nu are de ales: erau soldaţi care mergeau la luptă şi meritau să ştie toate datele. Speră doar ca niciunul dintre ei să nu-şi păstreze

mânia atât de mult încât să-i rupă gâtul lui Escott la întoarcere.

Dorea să facă el acest lucru.

* * *

Văzut de aproape, fiordul arăta la fel de mohorât ca şi de la cinci kilometri depărtare, pe mare.

Deşi acul cadranului arăta că mai rămăsese foarte puţin combustibil, căpitanul făcu o modificare în plan şi plecă în cercetare de-a lungul ţărmului pe o distanţă de câţiva kilometri, asigurându-se că nu sunt vase inamice prin împrejurimi. Îi spuse lui Livingston că preferă să i se termine combustibilul. Merseră cu viteză maximă pe drumul navigabil mărginit de stânci, ţinându-se aproape de peretele de sud. Unul dintre oameni căuta cu binoclul cuiburile de mitralieră.

Când vasul încetini, fiecare om se afla la postul lui. În ciuda stării de alertă, avură cu toţii un sentiment de veneraţie pentru priveliştea înconjurătoare. Chiar şi vânturile erau blânde aici, apele mai liniştite, în semn de respect parcă pentru maiestuozitatea tăcută a înălţimilor.

Dintr-odată ecoul zgomotului făcut de un aparat de zbor se auzi peste duduitul liniştit al motorului ambarcaţiunii, puţin mai puternic ca de obicei din cauza suprasolicitării. Grandoarea olimpiană fu repede uitată şi oamenii se repeziră la cele două arme automate, în vreme ce căpitanul cercetă cu grijă linia de coastă, spre sud.

Ambarcaţiunea se afla la un kilometru de grotă şi la

mai puţin de trei sute de metri de stânci. La comanda căpitanului Michaels, vasul îşi mări viteza, zgomotul intensificându-se atât de brusc încât Ogan şi Weyers căzură pe punte.

— N-o să reuşim niciodată să ajungem la grotă, îi zise Michaels lui Livingstone.

Vasul făcu o cursă de zile mari spre sud-vest, în direcţia umbrei în formă de piramidă a unuia dintre cele mai înalte vârfuri.

— Cel mai bun lucru pe care-l putem face e să stăm în întuneric şi să sperăm că nu ne vor vedea.

Livingston privi din umbră către ocean pe măsură ce bâzâitul crescu în intensitate.

— Ar trebui să fie orbi ca să nu ne vadă.

— Poate că sunt.

— Nu înţeleg.

— Dacă se îndreaptă spre fiord, o face fie fiindcă ştie că suntem aici, ceea ce mi se pare greu de crezut, fie că e avariat şi vrea să coboare în ape cât de cât calme. În primul caz, nu avem prea, multe şanse. În al doilea însă, am putea să ajungem la grotă fără să fim văzuţi.

Chiar în timp ce vorbea Michaels, avionul inamic apăru din spatele versanţilor de nord şi se îndreptă spre fiord. Era un *Sturzkampfflugzeug* – un „Stuka”, avion de bombardament care atacă vasele în picaj.

Şi părerea lui Michaels fusese corectă: zbura jos şi ieşea fum negru de la radiatorul din faţă.

Aparatul coborî şi mai jos, trenul de aterizare zgârie

suprafaţa apei, apoi intră brusc în ea. La contactul cu apa, de la elice se ridică o pâclă groasă. Paletele se îndoiră, loviră fuzelajul aruncând schije de metal, foarte aproape de vasul PT. Avionul încetini, aburii ridicându-se de pe ambele părţi ale fuzelajului. Botul ambarcaţiei se lăsă în jos, apoi se ridică aproape perpendicular, înainte ca uşa de la carlingă să poată fi deschisă.

Vasul se opri în interiorul umbrei, iar echipajul urmări aparatul de zbor care se scufundă încet, bulele de aer bolborosind în mijlocul undelor formate la contactul cu apa. În interiorul carlingii, pilotul se lupta cu manetele. În spatele lui, cu faţa spre coada elicopterului, mitraliorul zăcea fără vlagă, doborât fie de un foc de armă, fie de fum.

Din cine ştie ce motiv, poate din cauza unei încuietori blocate, uşa carlingii nu se deschise. Pe măsură ce avionul intra tot mai mult în apă, flapsurile dispozitivului de admisie fiind acoperite şi ele, văzură pilotul lovind cu frenezie în geam. Uitându-se la el, Livingston fu străbătut de senzaţii contradictorii. Era puţin probabil că puteau ajunge la timp lângă avion ca să-l salveze pe pilot şi, chiar dacă reuşeau, ce puteau să facă cu el? Avionul îşi lansase toate bombele şi aruncase în aer probabil o mulţime de marinari britanici de pe puitoarele de mine, sau de pe vasele de transport. În alte împrejurări, Forţa Cinci ar fi încercat să-l împuşte pe acest om al cerului.

Cu toate astea, a respinge un atac nu era acelaşi lucru cu a lăsa un om să moară.

Se auzi un plescăit ca în surdină, iar carlinga fu izbită de un flash strălucitor.

— Mă întreb de ce a încercat semnalul luminos de pericol, zise Michaels. Aş fi în stare să pun pariu că asta l-a

mai încălzit.

Fumul de un roşu intens se scurse afară printr-o gaură din apropierea geamului, dar deschiderea făcută cu pistolul de semnalizare nu era suficient de mare pentru ca un om să poată ieşi prin ea.

Înăuntru nu văzură nicio mişcare cu excepţia rotocoalelor de fum roşu în timp ce avionul se scufundă scoţând un sfârâit şi mişcând uşor din coadă. Bule de aer din ce în ce mai mici marcară locul său de veci, apoi totul rămase în nemişcare.

— Gândeşte-te puţin, zise Lambert. Unii marinari au fost probabil bombardaţi din înaltul cerului, iar pilotul a murit sub apă. *La guerre* nu are niciun pic de logică.

* * *

În vreme ce vasul PT îşi mărea viteza spre grotă, căpitanul Michaels rămase la pupa, scrutând orizontul cu binoclul. Livingston i se alătură.

— Nimic până acum, zise căpitanul. Trebuie însă să presupunem că a trimis un SOS.

— Ceea ce ne pune într-o situaţie delicată.

— Da, m-am gândit şi eu la asta. Dacă escaladaţi versanţii la lumina zilei, riscaţi să fiţi reperaţi. Iar dacă porniţi la drum noaptea, nu veţi putea vedea suprafaţa blestemată a pantelor. Singura posibilitate este să aşteptaţi până mâine dimineaţă.

„Planurile lui Escott, folositoare ca-ntotdeauna!” îşi

zise Livingston.

Locotenentul privi spre grota aflată la doar o sută de metri distanţă, apoi ochii îi alunecară de-a lungul povârnişurilor, spre trecătoare.

— Nu cred că ne putem permite să întârziem, căpitane. Un urcuş pe timp de noapte nu intră în discuţie şi nu ştiu dacă omul nostru de legătură va aştepta până mâine.

— Trebuie să ne fi văzut când am intrat în fiord.

— Exact. Dacă nu urcăm noi, ar putea coborî ea până la trecătoare ca să vadă ce s-a întâmplat. Ar putea să alunece sau să se rănească, sau pur şi simplu să nu ne întâlnim.

Un membru al echipajului anunţă intrarea în grotă. Căpitanul ordonă să se aprindă reflectoarele şi să se înainteze cu prudenţă.

— Vă vom trage la ţărm imediat, zise Michaels. Când vă veţi întoarce, va trebui să intraţi în grotă ca să ne căutaţi.

Livingston aprobă dând din cap şi făcu un marş forţat până la puntea de la prova, unde oamenii săi îşi loveau uşor mâinile, pregătindu-se pentru urcare.

— Luaţi-vă echipamentul. Plecăm.

— Ah, ne grăbim, zise Lambert atârnându-şi sacul de marinar de o cataramă a echipamentului de alpinism. Asta înseamnă că jucăm rolul păsării Jerry care ciripeşte după consoarta sa.

— Mai înseamnă şi că urcăm ca nişte capre de munte, sau suntem raţe pe ouă, îi ţinu isonul Weyers.

— Ce-i asta, lecţie de zoologie? întrebă Colon legându-şi ciocanul pentru gheaţă de încheietura mâinii. Tăceţi din gură, altfel uit cum se fac toate astea.

Vasul PT alunecă uşor înainte, înclinat spre noroiul îngheţat de la mal. Pentru că nu se mai puteau apropia de teama unei eşuări, oamenii săriră în apa îngheţată care le ajungea până la genunchi. Weyers fu cel care sări primul.

— Crissstoase! E mai rău ca în Volga! Nu-ţi face griji, Colon, asta te va face să-ţi aminteşti tot ce-ai uitat vreodată!

Colon intră în apă urmat de Lambert, Ogan şi Livingston. La coborâre fiecare om îşi simţi plămânii biciuiţi de aerul rece inspirat brusc. Doi dintre membrii echipajului veniră la mal înarmaţi cu mitraliere şi ocupară poziţii în spatele a două stânci mici. Dacă venea inamicul, iar Forţa Cinci era agăţată de peretele versantului, în timpul escaladării, aceşti oameni trebuiau să facă tot posibilul ca să-i apere.

O dată ce oamenii ajunseră la ţărm, locotenentul şi căpitanul se salutară reciproc, iar vasul PT se pregăti de plecare.

— E un om bun, îi spuse Ogan lui Livingston.

Cei cinci stătură în faţa pantei, căutând un loc favorabil pentru a-şi începe ascensiunea.

— Sper că le va fi bine acolo înăuntru, continuă el.

Livingston găsi o crăpătură în perete şi îi chemă şi pe ceilalţi.

Ştia că dacă Michaels era găsit, avea foarte puţine şanse să reziste. Deposedat de singurele arme automate

pe care le avea, fără nicio posibilitate de manevrare a vasului, era o pradă uşoară pentru orice ambarcaţiune germană care ar fi trecut prin preajmă.

Acum însă nu-şi putea permite să-şi facă griji în legătură cu asta. Avea o treabă de făcut şi, desfăşurându-şi frânghia, o dădu celorlalţi, aşteptând până ce toţi se legară strâns. Cel mai puternic dintre ei, Weyers, înfipse un cârlig în perete şi începu să urce.

Capitolul 5

Escaladarea nu se asemăna cu nimic din ceea ce făcuse el vreodată.

Livingston nu îşi putu da seama ce e mai rău: vântul rece şi tăios, durerea necruţătoare de umeri, sau gândul unei căderi în gol în cazul în care unul dintre ei făcea, din grabă, o greşeală cât de mică.

Într-o cursă cu obstacole, între două probe, poţi să-ţi laşi gândul să zboare. Sau, când eşti pus să faci cincizeci de flotări, găseşti o cale de ieşire: poţi să-ţi laşi spatele să cadă, sau pieptul să atingă pământul. Chiar şi sub focul armelor, când eşti fie energizat, fie ameţit ca un somnambul, poţi să te laşi purtat de însăşi desfăşurarea bătăliei.

Dar aici, în bătaia vântului, pe pantele acoperite cu gheaţă, trebuie să porunceşti picioarelor să se mişte, braţelor să balanseze ciocanul pentru gheaţă, mâinilor să apuce frânghia, bombeurilor ghetelor să se sprijine în crăpături, în vreme ce ochii trebuie să caute rapid alte locuri în care să înfigi pironul. Trebuie să ignori vântul care muşcă din tine şi oboseala. Aici nu există niciun moment de relaxare, nimic de care poţi să te laşi purtat. Trebuie să te revigorezi singur clipă de clipă.

Mai presus de orice, Livingston era îngrijorat pentru oamenii săi. Nu le atrase atenţia strigând la ei, ci privi pur şi simplu, asigurându-se că toată lumea e bine. Nu că ar fi putut face mare lucru dacă s-ar fi întâmplat ceva. Nu aveau nici loc unde să se odihnească, şi nici timp.

Când ajunseră pe la jumătatea pantei, începu să cadă

lapoviţa.

În câteva minute deveni aproape imposibil să ţină în mâini frânghia ţeapănă şi alunecoasă. Oamenii rămaseră atârnaţi lângă peretele versantului, stând pe pironul pe care fiecare în parte trebui să şi-l bată cu ciocanul. Rămaseră unul lângă altul, cu o distanţă de circa un metru între ei, incapabili să continue ascensiunea din cauza lapoviţei care îngreuna traseul.

Protejându-şi faţa de precipitaţia care îl pişcă fără milă, Livingston strigă spre cei din stânga lui. Toţi membrii echipei răspunseră că mai pot rezista un timp.

Lapoviţa ar fi putut însă să dureze mai mult decât această perioadă de timp, iar Livingston ştia că în curând trebuiau să renunţe la ascensiunea pe etape: Weyers se căţăra câţiva metri, lega frânghia, îşi fixa bine picioarele în punctul de sprijin şi îi ridica şi pe ceilalţi până la nivelul lui. Cineva trebuia să urce în vârf ca să-i tragă sus pe toţi.

Livingston se întoarse către Weyers, care se afla imediat în stânga lui, dar sud-africanul vorbi mai înainte:

— Domnule, vreau să încerc să ajung în vârf. Voi face o scară din piroane...

— Dar va trebui să iei frânghia. Dacă aluneci şi cazi...

— Ştiu, nu mă va prinde nimeni. Cunoaşte-ţi vreo soluţie mai rapidă, domnule?

Livingston nu avu de ales şi, fără nicio tragere de inimă, îi făcu semn lui Weyers să înainteze. În timp ce sud-africanul îşi dezlegă frânghia, Livingston luă cele două piroane ale echipamentului său, iar Weyers repetă ordinul spre stânga.

Livingston ar fi dorit să se urce el, dar ştia că Weyers era cel mai potrivit pentru treaba asta.

Brusc, locotenentul dezlegă frânghia propriului său echipament.

— Ce faceţi, domnule?

— Nu poţi să stai doar pe un nenorocit de piron. Ai nevoie de cineva care să te sprijine.

— Domnule, nu aveţi niciun motiv să...

— N-are rost să discutăm, Wings! Mişcă-te!

Într-un minut, sud-africanul înfipse în stâncă unul dintre cele mai mari piroane. Se urcă pe el iar locul rămas liber îl ocupă Livingston. Locotenentul îl sprijini cum putu mai bine cât timp bătu următorul piron în perete.

După doar patru piroane urcate, Livingston nu-i mai văzu pe cei de dedesubt. Haina i se îngreună treptat, iar mănuşile i se întăriră ca scoarţa. De fiecare dată când dădea drumul picioarelor lui Weyers, îi era tot mai greu să-şi mişte degetele. Niciodată nu încercase o experienţă atât de istovitoare. Nici când se bătuse cu republicanii spanioli pe o coastă complet noroioasă, nici când luase bătaie în timp ce activa în Serviciul Secret francez, înainte de Pearl Harbor. Pentru prima dată, în cei cinci ani de când era militar, dacă ar fi fost posibil să se întoarcă înapoi în timp şi să schimbe ceva, ar fi făcut-o.

Pe măsură ce urcau, sunetul scos de ciocanul lui Weyers rămase constant, fiind mânuit cu aceeaşi vigoare, ceea ce-l uimi pe locotenent. Nu numai că ciocanul era greu, dar sud-africanul, ca să poată vedea ceea ce face, îşi ţinea privirea aţintită exact pe direcţia precipitaţiilor.

Treptat, Livingston simţi tot mai multă nesiguranţă în picioarele lui Weyers. Locotenentul le ţinu strâns, puţin mai jos de genunchi, iar cu antebraţul încercă să-l împingă spre peretele versantului. Nu că sprijinul lui l-ar fi ajutat prea mult pe Weyers în cazul în care aluneca, ceea ce era un risc foarte mare. Deşi încercă să-şi îndoaie corpul astfel încât să nu mai cadă lapoviţa pe piron, nu reuşi pe deplin. La un moment dat fu la un pas să cadă chiar el şi îşi rupse jacheta de pietrele de care se lipise din cauza îngheţului.

Când Livingston îi dădu în sfârşit drumul lui Weyers, iar acesta se aplecă pe un plan înclinat, simţi o uşurare surprinzătoare şi de-a dreptul copleşitoare.

Ajunseseră la trecătoare.

Weyers bătu o pereche de piroane, se ridică pe unul apoi se aplecă şi-l ridică pe Livingstone pe celălalt. Frânghia locotenentului era prea ţeapănă ca să se poată lega cu ea, aşa că îşi agăţă echipamentul de ţăruş, singurul lui punct de sprijin, şi rămase atârnat, înfigându-şi degetele în pământul tare.

Weyers se întinse cu faţa la pământ lângă el, răsuflând cu greutate.

— Cum te simţi?

Trecură câteva secunde până ce sud-africanul reuşi să răspundă.

— De-abia... de-abia mă mai mişc.

— Să mergem, zise Livingston bătându-l pe spate.

— Lăsaţi-mă o secundă...

— Nu pot. Lapoviţa va îngheţa deasupra...

— Hei, voi! Aici!

Se auzi ecoul vocii unei femei şi o frânghie nouă, neîngheţată se desfăşură chiar în faţa lor.

Livingston privi în sus prin ploaia îngheţată. Abia putu distinge o siluetă cenuşie în spatele unui bolovan mare, la numai cinci metri deasupra lor.

— *Le français*? întrebă vocea. Bien, allez vous!

— Nu, engleza! strigă Livingston. Venim!

Luând frânghia, Livingston făcu un fel de scară pe care o petrecu pe sub talpa ghetei lui Weyers.

— Hai, caporale! Doamna te va ajuta.

Weyers aprobă dând uşor din cap, luă ciocanul pentru gheaţă, înfipse în pământ capătul lui ascuţit şi începu să se târască încet în sus. Livingston văzu sus silueta vagă trăgând de frânghie, piciorul fetei sprijinindu-se de bolovan. În mod incredibil, fata îl trăgea aproape singură pe bărbatul masiv, pe panta înclinată.

Când ajunse aproape de bolovan, Weyers apucă mâna femeii şi urcă singur restul drumului, ajutându-se de picioare.

Fata desfăcu frânghia şi o aruncă din nou.

— Acuma tu!

Livingston se uită înapoi, dincolo de marginea pantei.

— Nu încă! Vreau să-i aducem sus pe ceilalţi. Câtă frânghie ai?

— Cam cincizeci de metri!

Livingston desfăşură propria frânghie care se legănă în gol. Era mai rigidă ca niciodată, dar trebuia să se descurce cu ea aşa cum era. Ţinându-se de piron, îşi scoase ciocanul şi folosi capătul ascuţit ca să răzuiască gheaţa de la un capăt al sforii. O făcu suficient de flexibilă cât să o poată lega de scara construită mai devreme. Procedă în acelaşi fel şi la celălalt capăt şi făcu un laţ.

Spera ca frânghiile să reziste.

— O să mai cobor eu puţin! strigă el. Ţineţi bine!

Femeia se încordă din nou. Trecându-şi sfoara în jurul încheieturii, Livingston o ţinu strâns pe măsură ce cobora, odihnindu-şi mâna liberă pe piron şi ţinându-şi faţa spre peretele versantului.

— Lambert! Eşti acolo?

— Oui!

Vocea era slabă, mai mult un geamăt.

— Mişcă-te spre locul în care am stat eu! Voi coborî frânghia! Prinde-ţi-o în jurul mijlocului!

Lambert nu răspunse, iar Livingston speră să-l fi auzit.

Coborând treptat scara de piroane, privi cum aceasta dispăru în ceaţa îngheţată. Se bucură când o simţi mişcându-se.

Lambert strigă spre el, dar cuvintele i se pierdură într-o rafală bruscă de vânt. Livingston simţi însă frânghia îngreunându-se. Întinse gâtul şi-i spuse femeii să tragă.

În mod uimitor, Weyers era în picioare în spatele ei, cu mâinile lui masive încleştate în jurul sforii.

În mai puţin de un minut, silueta francezului se contură în ceaţă, pe jumătate tras, pe jumătate urcând singur pe scară. Obrajii lui erau de un roşu aprins, dinţii îi clănţăneau, iar părul i se albise din cauza gheţii.

— *Bonjour*, murmură el când Livingston îl ajută să urce. Mai spune-mi o dată, de ce n-am venit cu avionul?

— Am fi fost auziţi şi ne-ar fi doborât.

— O binecuvântare, zise Lambert folosindu-şi mai degrabă degetele decât ciocanul ca să se ţină de perete.

Livingston îl strigă pe Ogan şi-i spuse să se pregătească. Un minut mai târziu, stoicul sergent major pornise pe pantă, ţinându-şi în piept bărbia pătrată şi tremurând de frig. Următorul strigat fu Colon.

Nu veni niciun răspuns.

— Colon! Soldat, răspunde-mi!

Murmură o înjurătură, îşi făcu mâinile căuş la gură şi se adresă celorlalţi:

— S-a întâmplat ceva cu Colon! Cobor la el!

Trăgând frânghia în jurul mijlocului, Livingston nu se mai sinchişi să folosească piroanele şi coborî rapid pe pantă. La jumătatea drumului îl găsi pe soldat.

Colon se ţinea strâns de perete, cu o mână pe un piron, cu cealaltă şi cu vârful bocancilor săpând într-un mic afloriment. Îşi ţinea faţa foarte aproape de stâncă, de parcă ar fi vrut să intre în ea ca să nu mai simtă vântul. În mod evident începuse să urce pe scară, dar unul dintre piroane căzuse. Se afla într-o asemenea poziţie încât, dacă făcea vreo mişcare, ar fi pierdut sprijinul fragil pe care-l avea.

Expresia feţei lui nu exprima teamă, ci numai hotărârea îndârjită a unui om care avea o treabă de făcut... şi datorită căreia nu se putea da bătut.

— Ţine-te bine, te sprijin eu, strigă Livingston cuprinzându-l cu piciorul.

Îi desfăcu banduliera echipamentului, îi legă capetele şi le prinse de propriul bagaj.

— Am făcut un laţ, strigă el încercând să acopere vântul. Coboară-ţi încet piciorul drept şi pune călcâiul în el.

Livingston îl apucă pe Colon de ambele părţi pentru a-l ghida şi, când acesta puse piciorul pe funie o trase, legându-l strâns.

— Foloseşte piroanele! zise el. O să stau în urma ta ca să te sprijin când urci.

Colon aprobă dând din cap şi-şi începu încet ascensiunea.

Fiindcă nu curăţase nimeni piroanele, promoroaca se strânsese într-un strat gros, făcându-le să devină nişte bare de gheaţă. La doar doi metri de muchia pantei, având forţele slăbite, alunecă şi căzu.

Frânghia rezistă, iar Livingston îl prinse sub braţul stâng. Cei doi bărbaţi se balansară periculos dintr-o parte în alta, până ce Colon putu să apuce un piron şi să termine urcuşul.

Când ajunseră deasupra îl văzură pe Lambert la margine, ţinând capătul propriei sale frânghii. Îl ajută pe Colon să ajungă sus şi-l încredinţă lui Ogan, care efectiv îl smulse şi-l trase spre bolovan. Lambert îl ajută apoi pe Livingston să păşească peste margine. Amândoi bărbaţii

căzură ca seceraţi în spatele stâncii, laolaltă cu ceilalţi, feriţi de lapoviţă.

— Hai s-o mai facem o dată, domnule! zise Lambert.

Albite de gheaţă, sprâncenele lui Livingston aproape că se sparseră când se apropiară într-o expresie de reproş. Dar supărarea nu ţinu mult. Din punct de vedere fizic şi emoţional era la pământ. Nu putu nici măcar să fie mulţumit că escaladaseră versantul, ci simţi doar o profundă recunoştinţă pentru Weyers, datorită căruia reuşiseră.

Şi misiunea de-abia acum începea.

Livingston rezistă tentaţiei de a închide ochii, ştiind că dacă ar fi permis acest lucru, nu s-ar mai fi deschis niciodată. Ieşi de sub piatră, se ridică încet ţinându-şi cu greu echilibrul, se uită cu atenţie prin lapoviţă şi găsi ceea ce căuta. Merse târându-şi picioarele spre locul în care femeia stătea retrasă, fumând o ţigară şi aruncând din când în când câte o privire în jos, spre bărbaţii întinşi pe jos.

Capitolul 6

Liv Alborg îi măsură de sus până jos cu ochii ei mari şi căprui. Avea gura largă, cu buze subţiri şi un nas lung şi drept. Şuviţe de păr blond, îngheţate şi albite de zăpadă, îi atârnau pe frunte de sub gluga hanoracului. Avea o mână goală, mănuşa acoperind gura carabinei 98 atârnate de umărul ei, pentru a feri arma de fabricaţie germană de îngheţ.

— Tu eşti domnişoara Alborg, zise Livingston cu un ton care nu suna deloc a întrebare.

Tânăra aruncă cu un bobârnac mucul de ţigară, dar nu-şi mută privirea.

— Iar tu eşti conducătorul acestor oameni alături de care se presupune că trebuie să-mi risc viaţa.

Lui Livingston nu-i plăcu tonul ei.

— Poftim?

— Oameni care aproape că s-au sinucis înainte de a ajunge la destinaţie. Când a început lapoviţa am coborât la trecătoare, fiindcă simţeam că o să fie nevoie de mine.

— Noi nu suntem alpinişti.

— Iar ultimii oameni pe care ni i-au trimis nu era paraşutişti. De ce dracu’ ne trimit oameni care nu se pricep să facă decât puţinele lucruri pe care le-au învăţat? N-au înţeles cum e aici la Vess?

Livingston se holbă la tânăra femeie. Deşi era copil văzuse destule la viaţa ei, însă nimic plăcut. Îi scuză

manierele şi chiar îndoielile, dar nici el nu avea de gând să-şi afişeze încrederea în ea.

Se întoarse şi se îndreptă către bolovan.

— Mulţumesc că ne-ai ajutat să urcăm, spuse el sec. Oricând vrei să te întorci la compatrioţii tăi, noi nu te reţinem.

Livingston privi spre Colon şi o uită pe fată aproape imediat. I se scosese cizma şi i se ridicase cracul pantalonului, dezgolind fluierul piciorului. Weyers îl pipăi şi clătină din cap.

— E răsucită ca dracu' şi poate chiar ruptă, zise el când Livingston sosi lângă ei.

— O să supravieţuiesc, zise Colon.

Livingston se lăsă pe vine şi se uită la glezna de două ori mai mare decât dimensiunea normală.

— Sunt convins. Întrebarea este, poţi să mergi?

Liv se apropie de el.

— Nu poate să meargă cu noi. Trebuie să ne mişcăm repede.

— N-o să am nimic! şuieră soldatul printre dinţi. Lăsaţi-mă doar să calc pe ea!

— Nicio şansă. Te trimit înapoi pe vas.

— Locotenente!

Livingston îi ordonă lui Lambert să lege sforile care rămăseseră de cea pe care urcaseră ei.

— Domnule, numai pentru că o femeie spune...

— E vorba de mine, soldat, nu de ea. Tu ştii cine conduce această operaţiune, chiar dacă ea nu ştie, zise el suficient de tare cât să audă şi fata. Acum o să te lăsăm jos, dar va trebui să te descurci în grotă de unul singur.

— Domnule locotenent!

Livingston luă capătul curăţat al funiei şi îl trecu pe după sacul de marinar al lui Colon.

— Leagă-te cu asta.

— Domnule locotenent!

Livingston îl ignoră şi Colon îşi muşcă buzele. Se încruntă spre tânără, se ridică în picioare şi trase frânghia în jos, o legă şi formă un fel de scaun. Când Weyers şi Lambert terminară de legat celelalte capete, li se alătură şi Ogan. Ţinură strâns capătul frânghiilor, sprijinindu-se de galet. Ironia sorţii, lapoviţa încetă la fel de repede cum începuse.

Livingston îl ajută pe Colon să treacă dincolo de margine, în hău.

— Ai patru sute de metri buni de frânghie, mai mult decât suficient ca să ajungi jos.

— Domnule, asta e o greşeală.

— Nici mie nu-mi convine să am un om mai puţin, soldat. Dar nu o să poţi face faţă drumului pe care îl avem de parcurs, sau Dumnezeu ştie ce altceva vom mai întâmpina.

— Pot veni în urma voastră, acoperindu-vă astfel spatele. Dumnezeule, pot să fac o mulţime de lucruri!

— Şi un lucru important pe care nu-l *poţi* face. Şi acum

porneşte la drum. Ăsta e un ordin.

Cei doi bărbaţi se aşezară jos şi, fără nicio tragere de inimă, Colon acceptă ajutorul oferit de Livingston pentru a trece peste muchia prăpastiei. Locotenentul ridică mâna, iar oamenii începură să desfăşoare frânghia, Colon ţinând piciorul sănătos întins înainte, ca să nu fie izbit de perete.

Când Colon ajunse jos se dezlegă de frânghie. Livingston făcu semn celorlalţi să o tragă înapoi. Soldatul merse şchiopătând spre grotă în timp ce locotenentul se alătură grupului, bucuros: de faptul că măcar un om dat dracului de bun avea să fie scutit de ceea ce părea a fi un dezastru în devenire.

* * *

Pe măsură ce vasul PT intra în grotă, un membru al echipajului măsura constant adâncimea cu ajutorul unei funii având o greutate la capăt. Michaels se uită în urmă şi văzu că începuse să cadă lapoviţa. Îşi dădu seama că Forţa Cinci nu avusese suficient timp să escaladeze versantul şi speră că oamenii se vor fi gândit să folosească piroanele. Un vas inamic le-ar fi putut vedea, dar pentru oamenii care urcau era de preferat situaţia asta decât să fi îngheţat, înfigând şi scoţând cuiele din crăpături.

Mai târziu avea să trimită un om să vadă dacă exista vreun cadavru.

Deşi lapoviţa îl neliniştea pe căpitan, asta nu era nimic în comparaţie cu faptul că înăuntrul grotei nu mai putea asculta transmisiunile inamice. Pe teritoriul inamic, lucrul

ăsta era echivalent cu a sta în ceaţă într-un port aglomerat, aşteptând ca un remorcher sau un cargobot să te spintece cu pintenul etravei. Naziştii peripatetici controlau fiecare colţişor al regatului lor cu o regularitate alarmantă.

La gura grotei postă un observator care avea asupra sa un aparat de radio emisie-recepţie şi o lanternă pentru semnalizare, iar de pe punte un paznic îl ţinea permanent sub observaţie. Oricum, echipamentul radio avea o rază de acţiune limitată în comparaţie cu cel de pe vas. Indiferent ce ar fi interceptat radiotelegrafistul de pe aparatele germane de navigaţie sau de zbor, i-ar fi lăsat suficient timp căpitanului să se facă nevăzut, însă nu i-ar fi permis să plece din fiord.

Şi nu-i plăcea nici faptul că avionul Stuka scufundat mai devreme semnalase fără îndoială poziţia. Şi nici că grota era un capăt de linie. Şi nici că avea numai o mitralieră pe punte, în loc de trei.

Vasul PT pătrunse patru sute de metri în interiorul grotei, de unde pereţii începeau să se apropie spre tavan. La cincizeci de metri depărtare, acoperişul se înclina brusc, iar căpitanul dădu ordin să se întoarcă vasul şi să acosteze. După harta marină pe care cei din rezistenţă o dăduseră Amiralităţii, această ramură a grotei se bifurca brusc la o sută de metri mai în faţă. Combustibilul era ţinut în cea mai nordică bifurcaţie, pe o platformă plutitoare. Trimise doi membri ai echipajului în recunoaştere, cu o plută.

Umezeala rece a grotei o făcea să pară mai întunecată decât era de fapt. Fiecare sunet era amplificat, iar muşchiul verde-maroniu de pe pereţii şi tavanul grotei părea să absoarbă lumina reflectorului. Până şi puntea deveni lipicioasă din cauza aerului. Michaels se hotărî să facă de pază de mai multe ori, ca nu cumva să înceapă şi el să

putrezească.

Vasul PT tocmai reuşise să întoarcă în pasajul îngust, iar oamenii de pe plută se pregăteau de plecare când din gura grotei se văzu lanterna semnalizând de două ori.

Veneau musafiri de pe mare.

Michaels ordonă să se oprească motorul şi să se stingă luminile, iar restul oamenilor îşi luară armele şi îşi ocupară poziţiile pe punte.

* * *

Colon se târî de-a lungul malului pietros, simţind durerea întinzându-se în tot piciorul. De furie, stomacul începu să i se frământe.

Dacă ar fi putut urca panta de unul singur, după ce restul echipei pleca, ar fi făcut-o. Când era la colegiu nu-i plăcea să-i stea pe tuşă. Nici acum nu-i plăcea, cu atât mai mult cu cât ştia că ceilalţi patru camarazi ai lui îşi puneau vieţile în pericol.

Atenţia lui Colon fu atrasă de cele două flash-uri de lumină. Deşi lapoviţa ridicase o perdea de ceaţă de-a lungul fiordului şi ţărmului, le văzu cu claritate. Veneau probabil de la unul din paznicii lui Michaels, iar Colon consideră că nu se datorau apariţiei lui. El nu-l putea vedea pe marinarul de pază şi se îndoia ca acesta să-l fi văzut.

Poate că germanii veniseră să vadă ce se întâmplase cu avionul lor.

Colon nu se grăbi să ajungă la vas. Găsi o aglomerare

de bolovani în apropierea pantei, se strecură în spatele lor, îşi dădu jos sacul de marinar, îl deschise şi aşteptă.

Michaels luă barca de cauciuc şi se alătură omului de la gura grotei. Împreună priviră cum un distrugător german manevră cu grijă înspre fiord, oprindu-se nu departe de locul în care căzuse avionul. Distrugătorul lăsă la apă o barcă cu motor care să cerceteze împrejurimile.

Barca, având doi oameni la bord, se roti în jurul petei de ulei care înnegrise apa. Încetini, adună câteva obiecte mici care zburaseră probabil prin geamul spart, apoi hoinări prin zonă până ce un om de pe puntea vasului veni cu o portavoce.

Paznicul traduse pentru căpitan.

— Le-a spus să cerceteze de-a lungul ţărmului, să vadă dacă echipajul a reuşit să iasă.

Neamţul de pe punte continuă să vorbească.

— Şi mai zice să caute vreun loc în care oamenii s-ar fi putut adăposti de lapoviţă.

— Vor căuta aici în mod sigur, zise Michaels în aparenţă calm.

În interiorul lui fierbea însă o energie care îşi dori să nu fi existat şi pe care nu avea cum să o consume.

Împreună cu cei doi bărbaţi se grăbi să ajungă la vasul PT.

Chiar deasupra nivelului apei, pe partea de sud a grotei, se afla o zonă terigenă îngustă. Michaels trimise doi oameni pe plută pentru a putea organiza un foc încrucişat. Dacă fuga devenea necesară dorea să poată neutraliza

înaintarea, să iasă şi să-şi încerce norocul pe apă înainte ca distrugătorul să astupe grota bombardând-o.

Aerul păru mai apăsător ca niciodată în timp ce oamenii aşteptau pe punte, ascultând ecoul motorului unei bărci.

În megafon se auzi un strigăt înăbuşit. Deodată, sunetul motorului scăzu şi un altul îi luă locul: zgomotul profund şi de rău augur al torpilorului.

Nu se putea să fi văzut piroanele, nu în ceaţa asta. Atunci de ce intra însuşi torpilorul ca să cerceteze?

Michaels înaintă şi se ghemui lângă translatorul lui, pe puntea de la prova.

— Despre ce se vorbea? şopti el.

— N-am putut auzi totul, domnule, dar am înţeles că au găsit mai multe rămăşiţe şi vor să le adune.

„Norocul nostru”, gândi căpitanul cu amărăciune pe măsură ce silueta vagă a torpilorului ocupa gura cavernei, întunecând-o.

Se aprinseră două reflectoare, fiecare dintre ele amplasate pe câte o parte a ambarcaţiei. Raza luminii ajungea la mai puţin de cincizeci de metri de vasul PT. Nu mai dura mult şi avea să fie descoperit. Singura speranţă a lui Michaels era ca torpilorul să nu mai înainteze. Dacă mai continua, ar fi fost greu pentru vasul german să mai întoarcă.

Dintr-odată se opri.

Reflectoarele luminară pereţii grotei, raza descoperind zona terigenă din sud, apoi se întoarse, luminând încă o

dată drept înainte.

Torpilorul rămase nemişcat, huruitul motoarelor răsunând în grotă... Era clar că echipajul avionului prăbuşit nu se afla acolo.

Poate căpitanul german avea o presimţire. Poate că simţise inamicul în întuneric. Poate că mirosise carburantul, oamenii, altceva în afara putreziciunii din grotă.

Indiferent despre ce era vorba, nemţii rămaseră la intrarea peşterii, reflectoarele ţintind înainte. Ajutat de nimbul de lumini care îl proteja, torpilorul întoarse, raza de lumină luminând grota până în străfundurile ei.

Capitolul 7

Drumul prin trecătoarea mărginită de stânci se dovedi a nu fi nici mai uşor şi nici mai rapid de străbătut decât escaladarea versantului.

Până în momentul plecării, membrii Forţei Cinci se simţiră de parcă ar fi făcut o duzină de ture cu viteză maximă: le era greu să îşi ridice bocancii prevăzuţi cu ţinte ca să păşească, să-şi mişte picioarele, să stea drepţi sub greutatea sacilor de marinar.

Gândul amar că aveau un om mai puţin nu le uşura deloc mersul. Înaintând în fruntea grupului, Liv Alborg nu mai spuse nimic din momentul plecării. Nu se îndoiau de îndemânarea ei de soldat, dar nici nu credeau că fetei îi păsa dacă ieşeau cu viaţă sau nu din toată povestea asta.

— Ştii, Rotter, m-am gândit la doamna asta a noastră.

— Da?

Lambert se uită la sud-africanul care mărşăluia lângă el. Cei doi bărbaţi respirau cu greutate.

— Şi la ce concluzie ai ajuns? continuă Lambert.

— Poate că nu e vorba de noi, în special. Poate că pur şi simplu nu-i plac bărbaţii.

— Eu nu cred, zise Lambert.

— De unde ştii?

— Poate că, aşa cum am spus şi mai devreme, cunosc foarte bine femeile.

— Aşa cum le cunoşteai şi pe infirmierele alea...

— Ba aşa e! Iar dacă un trădător din Axă nu le-ar fi îndrugat cine ştie ce poveste, atunci ar fi venit la mine.

— Eu cred că asta-i o balivernă, replică Weyers.

Francezul bombăni şi se uită spre Livingston şi Ogan care mărşăluiau între ei şi Liv.

— Eu îţi spun că greşeşti, *monsieur*. Femeia asta nu urăşte bărbaţii în general, ci urăşte pe toată lumea.

La câţiva paşi de capătul trecătorii, Liv ridică mâna. Bărbaţii se opriră şi, fără să le spună ce vrea să facă, fata se aruncă pe burtă şi se târî până la culme unde se opri şi privi cu atenţie.

Auzind lângă ea două puşti armându-se, ridică mâinile. O clipă mai târziu, vocile unor nemţi se auziră de o parte şi de alta a ei, de cealaltă parte a culmii.

Livingston şi oamenii lui se culcară uşor la pământ. Priviră cum Liv se ridică cu mâinile sus şi păşeşte dincolo de margine. Vocile se auziră tot mai slab, pe măsură ce nemţii şi prizoniera lor se îndepărtară.

Weyers şi Lambert se târâră până ce ajunseră în dreptul lui Ogan şi al locotenentului.

— Friţii trebuie să fi văzut-o coborând, zise Livingston. Apoi au aşteptat-o, presupunând că se întoarce singură.

— Greşeala lor, zise Lambert.

— Rotter, du-te şi vezi ce e acolo. Să trimiţi un semnal. Lambert alergă până în spatele uneia dintre cele două stânci care mărgineau trecătoarea şi se uită cu precauţie în jurul ei.

Ridică cinci degete, apoi, cu mâna întinsă, tăie aerul pe orizontală: erau deci cinci soldaţi şi niciun mijloc de transport.

Dacă soldaţii veniseră pe jos, însemna că se aflau destul de aproape de un avanpost inamic. Prin asta se înţelegea că armele ieşeau din discuţie.

— Folosim cuţite, zise Livingston scoţând pumnalul lung de douăzeci de centimetri din teacă şi strecurându-l între celelalte obiecte ale echipamentului. Wings, tu mergi cu Lambert. Urmăriţi semnalul meu.

Locotenentul şi Ogan se târâră până în dreptul bolovanului de pe partea opusă. Livingston se lipi de piatra imensă şi plată, ocolind-o cu paşi mici pentru a putea observa zona.

Liv şi infanteristul german se aflau în mijlocul unui câmp deschis, la mai puţin de treizeci de metri distanţă. Soldaţii formaseră un cerc în jurul tinerei. În mod clar o percheziţionaseră fiindcă avea haina descheiată şi îmbrăcămintea răvăşită. Liv stătea acum uşor ghemuită, cu picioarele depărtate, pregătită parcă să atace pe oricine s-ar fi apropiat de ea.

Un *shutze* murmură ceva, dar Livingston nu putu înţelege deşi intenţia reieşea clar din inflexiunea vocii. O clipă mai târziu, rânjind, soldatul întinse o mână ca să îi atingă obrazul. Liv o scuipă. Continuând să zâmbească, soldatul scoase pistolul, i-l puse sub bărbie şi îşi trecu mâna peste bluza fetei. Livingston observă cum maxilarele şi pumnii ei se încleştară.

Pe partea opusă a trecătorii, Lambert scoase cuţitul şi căută să scape de o teacă invizibilă. Weyers privea în direcţia locotenentului, aşteptând răbdător ordinele.

— Dacă aşteptăm până la noapte, o vor omorî sau o vor duce la avanpostul lor, şopti Ogan.

— Ştiu. Întrebarea e, cum ajungem la ei fără să fim împuşcaţi?

Soldatul se apropiase mai mult acum şi îşi mişca amândouă mâinile peste pieptul fetei, de sus până jos.

— Să vedem dacă nu putem cumva să-i aducem aici pe doi dintre ei, zise Livingston şi îi explică lui Ogan ce avea de făcut.

Îi făcu apoi semn lui Weyers, arătând spre cuţit, ridică două degete, indicându-i apoi să aştepte. Sud-africanul aprobă dând din cap.

Târându-se la trecătoare, puţin mai jos de muchia ei, Livingston şi Ogan începură să se bată.

— *Bösarting*... *raufbold*! înjură Livingston după ce se încăierară pe pământul îngheţat.

— Unde-i fata? strigă Ogan. Unde-i Liv, nenorocitule?

Auziră voci şi, în câteva secunde, trei soldaţi apărură pe culmea trecătorii. Când îi văzură bătându-se, doi dintre ei ţintiră armele spre ei, iar cel de-al treilea porni în direcţia lor.

Era cel care o acostase pe Liv.

Lambert şi Weyers se ghemuiră în umbra stâncii, aşteptând. Cei doi nemţi cu arme stăteau mai la vale, suficient de jos cât să poată fi atacaţi.

— *Aufhören-sie*! strigă neamţul coborând.

— *Aufhören-ihn*! replică Livingston pentru ca omul să

ştie pe cine pune mâna.

Soldatul murmură o înjurătură şi, ajungând în dreptul lor, încercă să-l smucească pe Ogan. În acelaşi timp Livingston se târî de sub englezul de deasupra lui, îşi scoase propriul cuţit şi-l înfipse în carnea moale de la baza gâtului neamţului.

Aproape imediat, până ce ceilalţi doi realizară ce se întâmplă de fapt şi se pregătiră să tragă, Weyers şi Lambert ieşiră din spatele bolovanului cu cuţitele pregătite şi-i doborâră.

Bărbaţii care rămăseseră pe câmp văzură ce se întâmplase cu ceilalţi doi camarazi ai lor, dar asta nu le folosi la nimic. Uitându-se la Lambert şi Weyers, înşfăcară rapid revolverele.

Nu-l văzură pe Ogan ocolind stânca şi venind din partea opusă, până la câţiva metri depărtare de ei. Într-o mână ţinea propriul pumnal, iar în cealaltă cuţitul locotenentului. Le aruncă pe amândouă, unul după altul, cu o exactitate fatală: nemţii căzură când lamele li se înfipseră exact sub inimă.

Deşi căzut, unul dintre ei încă mai respira. Liv îi scoase cuţitul înfipt în inimă şi îi tăie gâtul. Merse apoi până la locul unde îi aruncaseră puşca. Livingston se apropie de ea, în vreme ce restul oamenilor târâră cadavrele în spatele unui bolovan şi le ascunseră, înconjurându-le cu pietre.

— Mulţumesc, zise Liv fără niciun fel de emoţie. Trebuie să mă fi văzut când am trecut pe aici.

Livingston privi în jos spre omul căruia i se tăiase gâtul.

— De câte ori ai mai făcut asta?

Fata îi urmări privirea spre cadavrul însângerat.

— Să ucid? Cel puţin o dată pe săptămână de doi ani încoace, zise ea scuipând din nou spre leş. Nu le ajunge că violează pământurile. Trebuie să-i umilească şi pe oameni.

Livingston îi înmână arma în vreme ce unul dintre oameni se apropie de ei. Liv îl privi.

— Ei bine, n-ai de gând s-o faci?

— Ce să fac?

— Să-mi reproşezi ceva. Spune ceva de genul: „Nu vreau să călătoresc cu o femeie care aproape că s-a sinucis înainte să ajungem la destinaţie”.

Livingston era vizibil amuzat!

— Dumnezeule, ţi-ai riscat viaţa...

— Am fost neatentă! Voi aţi procedat cum trebuia, venind din ambele părţi ale trecătorii.

Ofiţerul o privi în ochi. Nu văzu în ei nici frică, nicio preocupare pentru ce i-ar fi putut face soldaţii. Doar furie pe toţi şi toate – inclusiv pe sine. O înţelese. Dacă naziştii i-ar fi invadat lui locurile natale în copilărie, ar fi ajuns mult mai rău.

— Miss Alborg, de la Eva încoace, oamenii fac greşeli. Singurele caracteristici pe care le caut în paşaportul cuiva sunt curajul, două picioare sănătoase şi ura împotriva naziştilor. Dacă le ai pe astea, n-o să auzi de la mine nicio plângere.

Liv îşi puse arma pe umeri, uitându-se continuu în ochii

locotenentului. Zâmbi uşor şi întinse mâna.

— Scuză-mă pentru ce-am spus mai devreme, locotenente. Bine aţi venit în Norvegia.

Livingston îi strânse mâna şi zise:

— Bine ai venit în Forţa Cinci, Miss Alborg.

* * *

Cineva vorbi la portavoce de pe distrugător, dar torpilorul şi grota parcă se vorbiseră ca spusele să nu fie înţelese şi pe vasul căpitanului Michaels. Nu că i-ar fi cerut omului său să traducă. Ambarcaţiunea era foarte aproape, dar mai exista o şansă ca intrusul să nu se aventureze atât de departe. Dacă vorbeau acum, ar fi putut atrage atenţia.

Pe măsură ce lumina se apropia, căpitanul se uită în jos, spre apele întunecate şi văzu cu groază motivul pentru care torpilorul intrase în grotă. O pată subţire de petrol se întindea pe suprafaţa apei.

„Stuka”, gândi Michaels.

Elicea.

Când picase avionul şi paletele loviseră fuselajul, câteva fragmente loviseră probabil rezervorul vasului PT. Cei de pe ambarcaţiune probabil că îşi dăduseră seama de asta şi ceruseră ajutor.

Oricum, dacă intrau mai adânc în grotă, şansele ca inamicul să le scape erau foarte slabe.

Cât putu de repede şi fără zgomot, Michaels îşi strânse oamenii şi le făcu semn să se retragă de-a lungul limbii de pământ.

Doar câţiva oameni coborâseră de pe punte în momentul în care lumina reflectorului se opri asupra vasului. Barca inamică se opri. În mod clar, oamenii de la bord studiau însemnele. Apoi se întoarse rapid, revenind la torpilor.

Cineva începu să vorbească la portavoce.

— Aveţi treizeci de secunde să vă predaţi, englezilor, sau vă scufundăm vasul.

Michaels îl împinse jos pe ultimul dintre membrii echipajului, apoi alergă înainte.

— Ne predăm! mai lăsaţi-ne puţin timp!

— Aveţi zece secunde!

— Lua-v-ar dracu’! Toată lumea e jos! mai lăsaţi-ne un minut!

— Cinci...

Michaels rămase nemişcat, cu mâinile în şolduri. Poate comandantul se dădea mare şi ceda în ultimul moment. Se rugă să fie aşa. Fiecare secundă câştigată însemna o şansă ca oamenii lui să nu fie omorâţi... cel puţin de prima explozie.

— Patru...

Nu părea deloc să se joace. Michaels nu clipi: măcar avea să se întâmple totul rapid.

— Trei...

— Doi, unu, cretinilor! strigă cineva de pe bancul de lângă torpilor.

O secundă mai târziu, două detunături, urmate de nori imenşi de fum, se auziră de pe punte. Michaels auzi ţipete şi văzu câţiva oameni căzând prin faţa reflectorului. Acel „cineva” atacase vasul cu grenade de mână.

Michaels nu mai aşteptă să afle cine şi de ce. Auzi dându-se ordin să se tragă şi se aruncă în apă, pe partea opusă limbii de pământ. Rămase scufundat şi înotă cu frenezie. Chiar şi sub apă putu auzi clar plescăitul torpilorului lovind apa, urmat de bulele de aer ieşite din motorul care continua să bâzâie.

Înotă pe sub apă spre pupa şi se simţi împins cu putere înainte, ridicat, şi, în cele din urmă, aruncat în faţă, în vreme ce lumea păru că ia foc, făcându-se roşie. După sunete s-ar fi zis că valurile o luaseră razna, dar ştiu că nu este aşa.

În ultimul său moment de luciditate, căpitanul Michaels îşi dădu seama că torpilorul ţintise, trăsese, iar vasul său explodase.

* * *

Nu se asemăna deloc cu Stalingradul, cu excepţia faptului că era frig.

La Stalingrad, deşi trebuia să se ţină la adăpostul unor clădiri părăginite, cel puţin oamenii puteau merge fără grijă. Aici terenul şi pericolele erau cu totul diferite.

La marginea zonei deschise urmă un povârniş, iar configuraţia terenului se schimbă. Livingston îşi aminti de această depresiune din hărţi, deşi nu se aşteptase să arate altfel faţă de trecătoare.

Îşi dădu seama că se înşelase.

Liv le făcu semn să se arunce la pământ, ascunşi de buza depresiunii. Se aşezară unul lângă altul şi priviră în jos, cercetând zona.

Întinderea dinaintea lor nu era numai pietroasă şi stearpă, cu pâlcuri izolate de floră specifică unor astfel de regiuni. Pe o distanţă de mai bine de un kilometru în cele trei direcţii era acoperită cu cratere, arătând teribil de dezolant. Lui Livingston îi aminti de o imagine din serialul Flash Gordon – suprafaţa ostilă a unei lumi extraterestre. Se uită în jurul lui. La marginea estică a zonei se aflau barăcile, corturile verzi-cenuşii ale armatei şi jeep-urile. La nord era un lac îngheţat, iar la sud câteva dealuri abrupte pe care se puteau vedea copacii desfrunziţi şi un drum noroios.

— Cel puţin o dată pe zi, uneori mai des, germanii testează aici explozive, zise Liv. Va trebui să înaintăm unul câte unul, din crater în crater. Nemţii supraveghează zona, dar nu întotdeauna cu binocluri.

— Ce fac ăştia aici, exerciţii de bombardament? întrebă Weyers.

— Nu. Bombele sunt foarte mici şi, aproape sigur, sunt confecţionate de mână în carieră. Singurele maşini care vin aici sunt camioanele dinspre Vess.

Weyers clătină din cap.

— Incredibil. Pentru nişte bombe mici îşi fac bine treaba, într-unul din craterele astea poţi chiar să aterizezi cu un avion mai mic.

— Nu cred că naziştii se gândesc tocmai la asta, zise Lambert sec.

— Ştiţi, s-ar putea ca informaţia pe care o avem despre Malmström să fie greşită, zise Ogan. În mod clar nemţii testează aici vreun exploziv nou, nu rachete.

— În orice caz, trebuie să-i oprim, spuse Livingston întorcându-se spre Liv. Ni s-a spus să traversăm zona şi să ajungem la dealuri.

— Corect.

— Soarele va apune cam într-o oră. Avem vreun motiv să nu aşteptăm până atunci?

Fata aprobă dând din cap, apoi spuse cu gravitate:

— Explozibilii sunt testaţi pe timp de noapte. Asta s-ar putea întâmpla de cealaltă parte, lângă tabăra lor, sau s-ar putea întâmpla aici. Totul depinde de amploarea exploziei.

Ca la un semnal, ecoul a două detunături mici şi înăbuşite se auzi departe, în spatele lor, urmate de o explozie mult mai puternică. Echipa simţi vibraţiile provocate de cea din urmă şi privi înapoi cu îngrijorare.

— Fiordul, zise Weyers.

— Dacă de-acolo se aude, nu putem face nimic, îi avertiză Liv.

Lambert miji ochii şi privirea lui deveni deodată tăioasă.

— Este *très genereux* din partea ta că vrei să-i abandonezi. Cu câteva minute în urmă am fi putut spune şi noi acelaşi lucru despre o domnişoară norvegiană gata să fie violată.

— Aş fi înţeles.

— *Ah*, *oui*? Şi înţelegi ce e aia?

— Gata! îl repezi Livingston. Dacă nemţii se interesează de unde provin exploziile alea, or să vină pe acest drum. Vom înainta rapid, mai întâi Ogan, apoi Lambert, Liv, Weyers.

— Domnule locotenent, lăsaţi-ne cel puţin pe Weyers şi pe mine, sau măcar pe mine...

— Vom merge mai departe, zise el tăios. Cu toţii.

Lambert se încruntă spre locotenent dar, o clipă mai târziu, Ogan porni pe pantă în jos, alergând aplecat în faţă, îndreptându-se spre cel mai apropiat crater. Îl urmă Lambert, arătând ca un păianjen negru, furios, care aleargă la vale. După ce Ogan străbătu aproape cincizeci de metri spre următorul crater, porni şi Lambert. Plecă apoi Liv, urmată de Weyers.

Alergând, Livingston se consolă cu gândul că ar fi fost imposibil pentru Colon, cu glezna lui scrântită, să străbată această zonă. Nu luase o hotărâre greşită atunci când îl trimisese înapoi.

Spera să nu fi luat însă una fatală.

Capitolul 8

Când se trezi, căpitanul constată că tot se mai mişca, doar că nu mai era transportat de apă, ci de altceva.

Era altcineva, observă el când i se mai limpezi capul. Vedea foarte vag, doar umbre portocalii mişcătoare pe care nu şi le putu explica. Auzi însă un gâfâit care nu era al lui şi simţi că e tras de gulerul hainei pe o suprafaţă dură. Încercă să se întoarcă, dar îşi pierdu echilibrul.

— Stai nemişcat, zise cineva.

Încetă să se mai mişte. Capul i se reaşeză uşor în hainele umflate de apă. Unde Dumnezeu se afla?

— Sunteţi treaz, domnule?

Era aceeaşi persoană care vorbise mai devreme. Michaels stătu să se gândească un moment până îşi dădu seama cui aparţine vocea.

— Soldat Colon?

— Da, domnule, răspunse acesta dând drumul hainei căpitanului. Cum vă simţiţi?

Michaels constată că avea mintea înceţoşată.

— Nu sunt sigur. Colon, echipa a plecat?

— Da, domnule. Dar eu am fost rănit, iar locotenentul m-a trimis înapoi.

— Înapoi? Nu-mi amintesc.

— Asta pentru că nu m-aţi văzut. Eraţi prea ocupat să

ţineţi piept de unul singur navei lui Hitler.

Michaels îşi aminti de torpilor. Exploziile. Cum sărise de pe punte şi fusese purtat de val.

Mâinile lui simţiră piatra umedă şi auzi clipocitul apei în dreapta sa.

— Ne aflăm tot în grotă.

— La câteva sute de metri în interior, pe margine.

— Echipajul meu?

— Undeva în faţă, căutând probabil capătul celălalt.

Colon îşi trecu mâna pe sub braţul căpitanului.

— Ar fi bine dacă aţi putea să mergeţi, domnule. Am câştiga timp.

— Bineînţeles.

Căpitanul se sprijini de perete, ridicându-se cu greutate.

— Vrei să spui că m-ai pescuit... şi m-ai cărat până aici?

— Da, domnule...

— Dar eşti rănit...

— Doar glezna. Mare scofală, nu, domnule? Dar locotenentul m-a trimis înapoi, a zis că din cauza mea echipa ar merge mai încet. Când o să-l revedem, îi spuneţi şi dumneavoastră asta? Spuneţi-i că a greşit.

— O voi face, deşi nu pot spune că-mi pare rău că eşti aici.

Colon chicoti.

— Nici mie. Cel mai frumos a fost că dobitocii nu m-au văzut venind. A trebuit să strig ca să vadă şi ei cine le-a tras un şut în cur.

— Sunt convins că au apreciat asta.

Căpitanul privi cu atenţie prin lumina cenuşie!

— Ar fi mai bine să mergem înainte. Se vor întoarce cu întăriri.

— Poate, dar cu siguranţă nu vor veni pe apă.

— Nu?

— Nu.

Colon se încruntă şi se sprijini pe piciorul sănătos.

— Înainte să plec, am scos cuiul unei grenade din sacul meu, am făcut o mică improvizaţie şi am atârnat-o de pod. M-am gândit că asta le mai îngreunează un pic accesul în grotă.

Cei doi bărbaţi porniră în josul culoarului. Deşi căpitanul, rănit de când fusese luat pe sus de suflul exploziei, era încă dezorientat, ştia cu claritate trei lucruri: că era mândru de Colon, că se simţea fericit pentru că mai erau încă în viaţă şi că îi făcuse pe germani să plătească scump pentru privilegiul de a fi recuperat grota.

* * *

Se aflau la jumătatea câmpului plin de cratere când

începu din nou să cadă lapoviţa. Gheaţa din interiorul lor se transformă în zloată. Livingston începu să creadă că, dacă nu-i prindeau nemţii, sigur îi prindea pneumonia. În schimb se puteau mişca mai repede, puteau chiar să-şi asume câteva riscuri la adăpostul torentului de gheaţă.

Din păcate, combinaţia de zloată şi întuneric făcu dealul mult mai greu de urcat decât trecătoarea alunecoasă. Deşi nu era trafic, nu putură să folosească drumul noroios şi urcară sprijinindu-se de copaci. La un moment dat înclinaţia pantei se mări, iar echipa începu să se împiedice de rădăcinile copacilor ieşite la iveală din cauza eroziunii solului. Nu urcaseră nici pe jumătate dealul când Livingston ordonă în cele din urmă să se facă o pauză.

Nimeni nu protestă.

Lambert, Weyers şi Ogan căutară prin împrejurimi crengi uscate, căzute pe sub bolovani şi le aduseră celorlalţi. Se aşezară pe pământ, cu spinările lipite de trunchiurile copacilor, împotriva direcţiei din care bătea lapoviţa. Liv se aşeză lângă ei, cu faţa spre Livingston care se afla cu câţiva metri mai jos şi, sprijinit de un copac, cerceta cu binoclu tabăra germană. Dacă exista vreun foc acolo jos, aveau şanse ca duşmanul să nu îl vadă pe cel pe care avea de gând să-l aprindă pe deal.

— Eu propun să terminăm cu misterul ăsta, zise Lambert desfăcând fermoarul jachetei din piele şi scoţând-o pe după cap. Hai să furăm un camion, să mergem cu el la închisoare, intrăm, ieşim şi plecăm acasă. Cum am procedat şi-n Alger.

— Nu putem, îi răspunse Liv. Nu cunoaştem nicio parolă.

Weyers se strâmbă.

— Rotter nu spunea să discutăm cu inamicul. El sugera să-i împuşcăm, aşa cum merită de fapt să fie trataţi.

— Dar sunt sute...

— *Bien*! zise Lambert. Avem gloanţe mai mult decât suficiente. Şi apoi, cine a făcut alegeri în clubuşorul nostru şi te-a numit *Mademoiselle le Directeu?*

Liv se zgâi la francez, dar numai pentru o clipă. Pufni şi se întoarse cu spatele, mergând furioasă spre Livingston.

Ogan clătină din cap.

— Cred că nu înţelege.

— Atunci ar trebui doar să călăuzească, nu să şi vorbească.

— Vreau să spun că nu cred că te înţelege pe tine.

— De ce? Nu vorbesc destul de clar?

— Nu-şi dă seama că atunci când e totul foarte calm, îţi păstrezi energia doar contemplând războiul din afară.

— *Tais-toi*! Ce fac eu nu se numeşte contemplare.

— Ba sigur că da, întrerupse Weyers. Aşa cum vorbeşti şi despre femei când nu se află niciuna în preajmă.

Expresia lui Lambert deveni morocănoasă. Se uită de la un om la celălalt.

— Deci aşa crezi tu, *Messieurs* Sigmund şi Wings Freud? Că e doar gura de mine, dar nu fac nimic. Dacă toţi credeţi că mi-e frică să intru în tabără cu arma în mână, aşteptaţi să...

Ogan îi făcu semn să stea jos.

— Uşor, camarade, nu spunem deloc asta. Ştim c-ai face-o dacă ar trebui. Cu toţii am face-o. Dar ştii prea bine că în Alger am avut un autoblindat cu roţi şi şine, arme de mare putere şi un duşman împrăştiat de-a lungul unui larg câmp deschis. Acolo nu aveam înainte o sută şi ceva de infanterişti odihniţi şi înghesuiţi într-un spaţiu destul de mic. Fata aia nu punea la îndoială curajul tău.

— De data asta.

—...ci numai sănătatea ta mintală. Sincer, dacă aş fi luat în serios spusele tale, şi eu aş fi făcut la fel. Încerca să-ţi salveze viaţa.

Lambert pufni. Îşi scutură picioarele ca un boxer care se încălzeşte, se aşeză, îşi ridică genunchii şi-şi trecu braţele în jurul lor.

— Sunt încă supărat pe ea. Nu-mi plac aerele ei de doamnă.

— Nici mie, zise Weyers. Dar naziştii îmi plac şi mai puţin, aşa că pot să trec cu vederea ce nu-mi place la ea.

Lambert se uită spre femeie. Începu să tremure când zloata adunată din cratere îi îngheţă, treptat, pe haine.

— Se poartă de parcă Norvegia e singura ţară prădată de nazişti.

— Poate că ei aşa i se pare, zise Ogan, tremurând şi el.

— Viaţa e foarte încurcată, adaugă Weyers schimbându-şi poziţia corpului ca să se apere de lapoviţă.

— Dar ştiţi ce e cel mai neclar?

Lambert pusese întrebarea asta.

Weyers privi dezaprobator de după copacii mohorâţi, cu ochii săi mici şi bărbia masivă în bătaia vântului.

— De ce mama dracu’ am părăsit eu aviaţia pentru asta?

* * *

Liv ajunse în spatele locotenentului şi se uită cu atenţie spre tabără.

— Aici a fost o fermă, zise ea. Acoperea întreaga zonă, inclusiv câmpul bombardat.

— Va fi din nou, zise Livingston.

Coborî binoclul şi şterse lentilele aburite. Aruncă o ultimă privire spre bază.

— Nimeni nu pare interesat să cerceteze provenienţa exploziilor pe care le-am auzit.

— Poate că erau doar marinarii care trăgeau spre ţărm. Fac asta ca să-şi testeze armele.

— E posibil. E posibil ca exploziile alea să facă parte din testele lor? Le fac vreodată în altă parte?

Fata clătină din cap.

— Ai vreo idee de ce?

— Cred că are legătură cu capacitatea lor de a proteja perimetrul.

— Explică-mi, te rog.

— Pe drumul dinspre Vess vin camioane care intră în câmp. Înainte erau însoţite de soldaţi care se răspândeau, stând aproape umăr lângă umăr, până ce a fost ridicat un turn.

— Înţeleg. Iar exploziile cum sunt detonate?

— Fie de departe, fie cu ceas, nu suntem siguri.

Era uimitor faptul că se deranjaseră să ridice un turn.

— Deci ar putea să-şi mai facă totuşi apariţia în noaptea asta.

— E posibil.

— Haide, zise el. Hai să facem acum focul, poate mai târziu va trebui să-l stingem.

Se întoarseră spre ceilalţi, discutând încet şi urcând uşor panta.

— Oamenii tăi sunt ciudaţi, zise Liv după, un moment prelungit de tăcere. Unii sunt clovni, alţii acţionează ca nişte adevăraţi profesionişti.

— Făcând pe paiaţele, se mai eliberează de tensiunea pe care o acumulează. Suntem serioşi cu toţii în ceea ce facem.

— N-am mai întâlnit oameni care să se poarte aşa. Părinţii mei, prietenii lor, totdeauna sunt serioşi, indiferent ce fac.

— Unde locuiesc părinţii tăi?

— La Oslo. Au o librărie mare.

Ajunseră lângă ceilalţi, iar Livingston făcu semn cu

capul spre Lambert. Cu un pufnit de mulţumire, francezul scoase chibriturile pe care le ţinea în pachetul de ţigări, în interiorul hainei. Aprinse o bucată de scoarţă de copac, apoi folosi tăciunii aprinşi ca să dea foc frunzelor îngrămădite în mijlocul cercului de lemne.

— Excelent! exclamă el, frecându-şi mâinile, când se aprinse focul.

Livingston rămase aproape de tânăra femeie.

— O librărie. Ce diferenţă între asta şi ce faci acum.

— Am citit câteva din cărţile pe care naziştii i-au obligat pe părinţii mei să le vândă. Sunt pline de ură şi idei corupte.

— Am auzit mereu că nişte idei se pot combate cu unele mai bune.

— La modul ideal, da. Dar ce faci când îi vezi pe naziști bătând oameni? Sau îi iau pe alţii, prietenii tăi, din casele lor, de lângă familie? Sau te acostează pe stradă?

— Îi omori, zise Weyers ca şi cum răspunsul ar fi fost de la sine înţeles.

— Câţi luptători din rezistenţă sunt în regiunea asta? întrebă Livingston.

— Azi-noapte erau zece. Camarazii mei operează în cealaltă parte a Vessului. Sunt fermieri, cei mai mulţi dintre ei negustori care şi-au pierdut mijloacele de existenţă. Nu sunt luptători experimentaţi, dar...

Deodată Livingston ridică braţul într-o parte, iar fraza femeii rămase neterminată. Weyers scoase cuţitul din teacă, se întoarse şi căută cu privirea locul pe care îl

cerceta locotenentul. Ogan împingea deja zloată în foc, iar Lambert îl ajută cu frenezie.

Apoi auzi şi Liv zgomotul motoarelor venind din vale. Se întinseră cu toţii pe burtă, privind prin lapoviţă cum farurile luminează câmpul cu cratere. Erau doar trei camioane care înaintau cu prudenţă. Primul, unul masiv, vehicul de optsprezece tone, avea încărcătura sub o prelată. Celelalte două camioane, mult mai mici decât primul, transportau soldaţi în remorca neacoperită.

— Astea sunt camioanele care aduc explozibili? o întrebă locotenentul pe Liv în timp ce-şi focalizează binoclul.

— Nu. Alea vin totdeauna pe drumul dinspre Vess.

Livingston privi cum convoiul mic coboară dealul şi îşi croieşte drum de-a lungul câmpului de exerciţiu.

— Crezi că-i caută pe cei pe care i-am trimis la culcare? întrebă Lambert.

— E posibil. Dar au la bord un *Heeresmaschinenmeister*.

— Un ce? întrebă Liv.

— Un mecanic. Eu cred că are legătură cu explozia aia.

Se uitară cu atenţie cum maşinile se îndreptau spre vest şi dispărură în trecătoare.

— E ciudat, spuse Liv. Ce fac ei aşa de important încât să nu mai poată aştepta până dimineaţă?

Livingston avea bănuielile lui şi era sigur că şi ceilalţi le aveau pe ale lor. Pe un ton sever, le ceru lui Lambert şi lui Weyers să găsească vreascuri, avertizându-i parcă să uite orice intenţie de a se întoarce înapoi. Dacă în povestea asta

era implicat căpitanul Michaels, trebuia să se descurce singur.

La urma urmei îl avea pe Colon cu el. Şi, aşa cum acest soldat o dovedise de nenumărate ori, chiar şi rănit reprezenta o forţă greu de ignorat.

Capitolul 9

Mecanicul şef al armatei, un om slab şi obosit, nu dorise să iasă afară pe o noapte ca asta. De fapt el nu dorise să fie scos afară deloc.

Se aşeză în partea din spate a camionului ale cărui roţi scârţâiră când străbătu drumul prin trecătoarea alunecoasă. *Heeresmaschinenmeister* Wegner nu văzu nimic care să semene a civilizaţie sau confort. Mai rău, îşi dădu seama că avea să se simtă cu mult mai rău când ajungeau pe coama dealului unde trebuia să dirijeze mişcările unei macarale, care urma să coboare echipamentul, apoi să urce circa trei sute de metri pe o scară din frânghie. Şi toate grozăviile astea fără să fi luat o cină cumsecade. Prefera să supravegheze operaţiunile din camera lui, din casa lui bătrână din Vess, unde avea radiatoare şi cafea şi o toaletă şi alte simboluri ale vieţii civilizate. Şi îl crezuse pe vărul său, reprezentantul Ministerului înarmării din Berlin, Buber, care îl asigurase că, în ciuda iernilor geroase, era preferabil să lucrezi în Vess decât să faci faţă pericolelor numeroase din Africa de Nord.

Wegner îşi supse obrajii scofâlciţi. Nu-i plăcea mai ales să ajute marina reparând tablourile de comandă ale torpiloarelor. Ori de câte ori unul din vasele lor se împotmolea în fiord, îl chemau pe el. Aveau propriii lor ingineri şi mecanici, dar erau concentraţi cu toţii în porturi şi aeroporturi. De câte ori îi ceruse vărului său să aducă pe câţiva dintre ei, să îi posteze în fiorduri? De câte ori se plânsese că era suficient că realiza suporturile bombelor şi alte piese de care mai era nevoie în carieră?

Probabil de tot atâtea ori cât amiralul Dönitz îi spusese

lui Hitler că, dacă nu are sprijin solid în Norvegia, submarinele şi celelalte vase nu erau capabile să asigure paza de coastă.

Distrugătorul plecă mai departe, părăsindu-i pe soldaţii din celelalte camioane, inclusiv pe *Heeresmaschinenmeister-ul* cel nemulţumit care să cureţe în urma lor, să sudeze şi să îndoaie la loc metalul zimţat, să reconecteze angrenajele stricate. Toate acestea în timp ce stomacul său ghiorăia, oasele îi îngheţau iar marinarii englezi erau capturaţi sau împuşcaţi la capătul îndepărtat al grotei.

Era genul de noapte care îl făcea să tânjească după Berlin... sau *Afrika Korps*.

* * *

— Ne-ar fi fost de folos dacă cineva ar fi luat o lanternă, murmură Colon.

Colon şi căpitanul Michaels ajunseră din urmă restul echipajului format din opt oameni. Erau strânşi în fundul labirintului care se răsucea ca un semn de întrebare într-un punct mort. Doi marinari stăteau ghemuiţi pe platforma şubredă de lemn pe care luptătorii din rezistenţa norvegiană lăsaseră canistrele cu combustibil pentru vasul PT, împreună cu o lădiţă plină cu arme, câteva pistoale şi grenade de mână.

— Ce se vede acolo? întrebă un marinar. Doar piatră şi apă.

Colon nu răspunse. În catacombă mirosea urât, dar nu

foarte respingător. Nu mai rău decât mirosea lângă vas, mai aproape de ieşire. Faptul că aerul era atât de curat la o depărtare atât de mare de gura grotei, nu avea niciun sens.

În depărtare, sunetele venite de pe vasul german se auziră tot mai slab. În curând flăcările vasului PT aveau să fie stăpânite suficient încât inamicul să treacă pe lângă ele, iar pentru echipaj totul avea să ia sfârşit.

Michaels se apropie prudent de locul în care Colon pipăia zidul. Cadranul fosforescent al ceasului căpitanului era singurul lucru vizibil în cavernă.

— Îmi pare rău că a trebuit să te întorci pentru asta, spuse căpitanul.

— Nu mă deranjează.

Michaels continuă, fără să-şi poată da seama dacă soldatul glumeşte sau nu.

— Totuşi am o idee. Pe platformă sunt câteva grenade de mână. Propun să folosim explozivele şi petrolul ca să aruncăm în aer tunelul. N-are rost să uşurăm accesul inamicului în grotă şi, din fericire, vor fi nevoiţi să ne dezgroape, deci unii vor fi ocupaţi aici. Asta înseamnă mai puţini nemţi care să-i incomodeze pe colegii tăi. Dacă vrei să încerci să pleci...

— Nu, o închidere în grotă e o idee bună.

Colon ridică mâinile sus, încercând să simtă un curent de aer. Nu descoperi însă nimic şi îl cuprinse deznădejdea.

— Hai să vă ajut să mutaţi platforma.

Pluta era legată de lespede cu frânghia pe care Colon o tăie uşor, folosindu-se de cuţitul de luptă. Soldatul,

căpitanul şi unul dintre oameni o traseră de-a lungul grotei până ce văzură văpaia portocalie a vasului *Chimera* care continua să ardă. Limba de pământ era mai lată acum că mareea se retrăsese încet. Michaels putu să stea lângă Colon care şchiopăta, ajutându-l să tragă.

Conform planului, căpitanul Michaels urcă pe plută în vreme ce celălalt o ţinu, fixă trei grenade între două canistre de combustibil, legând apoi frânghia prin inelele grenadelor.

Se întoarse pe bucata de pământ, forţat de lungimea mică a frânghiei să stea la numai doi metri distanţă de platformă.

— De data asta să nu mai intri în apă, îl sfătui Colon. Chiar dacă nu te loveşte şrapnelul, suprafaţa apei va lua foc...

— Intenţionez să rămân pe pământ, mulţumesc, îl linişti Michaels.

Colon nu detectă nicio undă de nervozitate în vocea lui. Era un om excepţional, aşa cum îi asigurase Livingston.

— Noroc, şopti Colon, înainte să se retragă împreună cu celălalt marinar spre fundul grotei.

Soldatul era foarte îngrijorat de explozie. Cu intrarea din faţă închisă, fără să mai intre aer de afară, trebuia să fie mai uşor să descopere dacă există vreo deschizătură, undeva, în zid.

Dacă nu, Michaels era mai norocos dacă murea în explozie, aici şi acum...

* * *

De îndată ce aprinseră al doilea foc, Livingston şi oamenii lui simţiră cum li se scurge toată energia.

Liv îi convinse să o lase să facă prima de pază, cu promisiunea de a-l trezi pe locotenent la ora unsprezece. Deşi Livingston ştia că ar fi trebuit să facă el primul tur, Liv nu fusese nevoită totuşi să urce un munte şi ar fi fost mai bine să se odihnească acum, cât mai putea. În viitorul apropiat nu vedea nicio altă posibilitate de a se odihni.

Oamenii se folosiră de crengi mari şi propriile haine pentru a ridica mici corturi care să le apere capetele de zloata îngheţată. Era o şmecherie pe care Lambert o învăţase în Africa de Nord, pentru a se apăra de soare. Deşi era tot frig, combinaţia alcătuită de foc, cortul mic şi haine le furniză suficientă căldură cât să poată dormi destul de bine.

Livingston fu trezit de linişte. Lapoviţa încetase, iar focul stătea să se stingă. Singurele sunete pe care le auzi fură respiraţiile profunde ale oamenilor lui şi un zgomot în surdină din direcţia fiordului.

Se uită mai întâi la ceas, apoi observă că Liv lipseşte.

Era aproape unsprezece, deci dormeau de aproape două ore. Livingston se hotărî să se întindă şi să aştepte pur şi simplu, ca să vadă ce se întâmplă.

La câteva minute după ora stabilită, oră până la care nu se auzi niciun sunet în împrejurimile îngheţate, auzi zgomotul unor cizme pe pământul tare şi se uită spre deal. Se apropia Liv şi o urmări printre pleoape cum aruncă în foc

câteva crengi din stivă, apoi veni şi îl înghionti uşor.

— E timpul să-ţi începi turul, locotenente.

Livingston aprobă dând din cap şi demontă cortul construit din jacheta sa. Se aşeză lângă foc pentru a încălzi hainele îngheţate.

— Ce ai făcut în timpul ăsta? întrebă el.

— Am stat aici şi-am supravegheat avanpostul.

Livingston simţi un fior.

— S-a întâmplat ceva?

Fata clătină din cap.

— Numai ce fac cei de la capătul trecătorii.

Locotenentul o sfătui să doarmă un timp, iar fata se aşeză lângă foc, îşi puse capul pe mănuşi şi mâinile în buzunare. Livingston o privi cu atenţie.

Existau multe motive pentru care ar fi putut merge în vârful dealului, şi niciun motiv să-i spună lui care ar fi acesta. Era însă o singură modalitate de a fi sigur şi, când respiraţia ei se linişti, devenind regulată, semn că adormise, Livingston luă încet o lanternă din sac şi se îndreptă spre locul în care dormea Ogan. Puse o mână pe gura sergentului major, apoi îl bătu pe umăr. Englezul se trezi în linişte şi deschise ochii larg, mâinile lui căutând cuţitul. După ce văzu despre cine este vorba, se relaxă.

Livingston arătă spre sine, apoi spre vârful dealului. Ogan aprobă dând din cap şi se ridică pentru a ocupa postul de pază.

Locotenentul începu să urce, lucru care îi veni mult

mai uşor acum că precipitaţia încetase. Totuşi un vânt rece bătea dinspre nord, ridicând norişori de cristale de gheaţă care limitau vizibilitatea. Îşi ţinu faţa în jos şi corpul aplecat, croindu-şi adesea drum din copac în copac.

Îi luă doar un sfert de oră ca să ajungă pe culme. Ajuns acolo, se opri în umbra unui stejar uriaş şi se uită în jos. Nu se vedea nimeni acolo. Scoase lanterna din echipamentul său, se lăsă pe vine şi cercetă zona de jur-împrejur.

Se vedeau urmele unor bocanci, acoperite în pripă, ducând în partea opusă. Păreau să fie mai mari decât cei ai lui Liv şi nu aveau ţinte. Puteau fi bocancii de zăpadă ai unui luptător din rezistenţă... sau bocancii unui soldat neamţ. Întrebarea era, dacă se întâlnea cu un tovarăş de-al ei din rezistenţă, de ce nu le-ar fi spus şi lor?

Livingston privi înapoi spre tabără. Îi făcu lui Ogan semn că merge mai departe şi porni spre partea opusă, cu mare precauţie, urmărind urmele prost ascunse.

Îşi spuse că se putea ca Liv să fi auzit pe cineva aici sus şi să fi venit să cerceteze. Dar, de asemenea, era posibil ca să nu fie cine pretindea a fi.

Această parte a dealului avea mult mai puţini copaci, deci Livingston alunecă mai mult decât păşi. Nu se afla însă în bătaia vântului şi, aprinzând lanterna din când în când, putu merge pe urmele vizitatorului.

Văzu o siluetă mişcându-se la câteva sute de metri în faţă şi scoase binoclul.

Pământul îngheţat lucea puţin şi Livingston văzu că omul purta cască şi un *zeltbahn*, o pelerină impermeabilă de camuflaj. De umăr avea atârnată o armă care, ca şi toate celelalte accesorii, făceau parte din echipamentul

armatei germane.

Soldatul se afla la capătul unui câmp mare şi deschis şi se pregătea să intre într-o pădure rară. În spatele acesteia se afla un drum care înconjura copacii şi se îndrepta spre dealul pe care se afla Livingston. Locotenentul ştia că omul nu mai putea fi ajuns şi nici nu era convins că ar fi trebuit să încerce. Dacă era o patrulă, exista şansa de a se întâlni şi cu alţi soldaţi.

Livingston se furişă înapoi în tabără şi îl luă pe Ogan deoparte.

— Acolo sus a fost un soldat german. Cred că prietena noastră s-a întâlnit cu el.

Expresia stoică a lui Ogan nu se schimbă.

— Ce vrei să faci cu ea?

— Avem încă o zi, cel puţin, de mers până în tabără. O să le spun celorlalţi să fie atenţi la o eventuală ambuscadă, iar mâine seară o lăsăm din nou să facă de pază. Numai că de data asta nu o să stea singură.

Ogan aprobă dând din cap şi se aşeză împreună cu Livingston lângă foc. Amândoi o priviră pe femeia care încă dormea, în vreme ce dinspre versanţi se auzi vag zăngănitul de metal.

— Poate că Lambert avea dreptate, şopti Ogan. Poate că urăşte pe toată lumea pentru că i s-a deranjat liniştea.

Îl întrerupse o explozie mult mai puternică decât cele dinainte. Se treziră cu toţii brusc când simţiră vibraţia pământului. Pietre şi noroi îngheţat se rostogoliră în jos, iar sunetul venit dinspre fiord persistă în aer câteva secunde.

În avanpostul german se aprinseră luminile.

— Cred că ar trebui să urcăm dealul, spuse Livingston ridicându-se în picioare şi punându-şi rucsacul pe umeri. Indiferent ce-a fost, în mod clar nemţilor nu le-a plăcut cum a sunat.

Ogan stinse focul în timp ce restul oamenilor îşi luară echipamentele. Urmărind-o pe Liv, care se uitase la ceas, lui Livingston i se păru că se mişcă mai încet decât ar fi trebuit s-o facă.

După ce toată lumea fu gata, Livingston luă conducerea şi începură să urce dealul, Ogan acoperindu-le retragerea. Mintea locotenentului nu era însă la fuga lor, ci la cele două fronturi pe care trebuiau să se bată: cel din afară şi cel dinăuntru.

Capitolul 10

În mintea lui Michaels fiecare secundă avea propria ei personalitate, evenimentele desfăşurându-se cu o intensitate deosebită, curgând parcă prea lent.

Când căpitanul trase de frânghie, o simţi slăbindu-se iar ţăruşii clătinându-se.

Aceasta fu prima secundă.

Se întoarse şi făcu un pas pe limba de pământ. Aceasta fu a doua. Alunecă apoi pe o piatră udă şi îşi juli palmele de perete încercând să-şi recâştige echilibrul. Aceasta fu cea de-a treia secundă.

„Abia te mişti şi timpul curge repede”, îşi zise el.

Făcu doi paşi mari în cea de-a patra secundă, se aplecă unde tavanul era prea jos în a cincea secundă, făcu câţiva paşi târşâiţi în a şasea, se apucă cu mâinile de perete pentru a depăşi un meandru în a şaptea, începu să alerge într-a opta, simţi cum o mână îl înşfacă de braţ, şi îl trage înainte în a noua secundă, auzi o explozie şi simţi un suflu puternic în a zecea.

Michaels şi Colon se simţiră ridicaţi de la pământ şi aruncaţi înainte. Căpitanul rămase întins pe pământ, soldatul rostogolindu-se în apă. Amândoi erau însă lucizi. Colon văzu grota luminându-se în clipa în care o pânză roşie se îndreptă spre el, intensitatea ei fiind determinată de cantitatea carburantului răspândit în apă. Încercă cu disperare să ajungă la mal, unde Michaels stătea în genunchi, clătinând din cap.

— La pământ! strigă Colon când limbi de foc îşi croiră

drum de-a lungul peretelui.

Soldatul inspiră adânc şi intră sub apă cu o clipă înainte ca marea de foc să ajungă deasupra lui.

Apa se înfierbântă şi înotă înainte, sperând să ajungă într-o zonă mai puţin afectată. Pietrele căzute împroşcară apa în jurul lui iar hainele începură să i se îmbibe, riscând să îl tragă la fund. Deşi nu depăşise suprafaţa flăcărilor, Colon se îndreptă spre peticul de pământ.

Dintr-odată mâinile lui Michaels îl traseră afară, carburantul arzând alunecându-i sfârâind pe obraji şi pe gât.

— Dementule! De ce mai eşti aici?

— În caz că... te răneai!

Colon inspiră adânc aerul şi amândoi îşi acoperiră capetele în momentul în care praful şi pietrele începură să cadă din tavanul grotei. O luară la fugă, dar durerea din gleznă îl făcu pe Colon să se poticnească şi să cadă într-un genunchi.

Michaels se repezi să-l ridice.

— Poţi să...

Nu mai reuşi să termine. Tavanul se prăvăli dintr-odată şi cei doi se lipiră de perete. Se feriră cât putură de bine de bolovanii care căzură în jurul lor. Picături fierbinţi de combustibil împroşcate de pietre le răniră feţele. Încercară să se apere cu braţele de flăcări şi de zgomot.

Câteva secunde mai târziu se termină totul. Flăcările se potoliră datorită faptului că grota era închisă. Se făcu din nou întuneric. Se curăţară de praful care le astupa nările şi

le făcuse gurile cleioase.

— Reacţie întârziată, zise Michaels.

— Am auzit tot iadul prăbuşindu-se peste noi după prima explozie.

Din interiorul cavernei se auziră voci în surdină, împreună cu sunetul rocilor dislocate.

— Căpitane, eşti bine?

— Da! Se aude de parcă drumul ar fi tot liber...

— Căutăm o ieşire.

Colon se ridicase deja şi merse şchiopătând spre partea necercetată a grotei.

— Nimeni n-o să poată pătrunde pe aici. Ascultă numai cum răsună vocea mea.

Michaels i se alătură şi zise pe un ton ironic:

— Deci, cu toate că mi-am pierdut vasul şi mi-am îngropat echipajul de viu, sunt un real succes.

— Sigur, ai putea să spui şi aşa... Şi totuşi nu sunt convins că suntem îngropaţi aici.

Colon explică cum i se păruse că aerul este prea curat la o adâncime atât de mare în grotă, ceea ce sugera existenţa unui fel de aerisire.

— Chiar dacă ar fi aşa, ar dura prea mult să săpăm cu mâinile.

— Eu sunt încăpăţânat, zise Colon. Avem cuţite şi creiere şi pietre care pot sparge alte pietre. Hai să vedem ce efect a avut explozia. Dacă există o gaură, voi găsi o

modalitate să trec prin ea.

— O gaură, zise căpitanul scuipând nisip.

— Chiar aşa. Avem o grămadă de găuri de rahat în planul nostru şi câteva în nişte capete din Londra. După cum gândesc eu, ar trebui să mai fie una pe-aici pe undeva.

Căpitanul Michaels nu prea pricepu raţionamentul lui Colon, dar nici nu avu timp să se gândească mai bine la el. Aerul, nu logica, era elementul de care aveau nevoie cel mai mult.

Pietrele se auziră rostogolindu-se pe măsură ce echipajul îşi croi drum spre încăpere. Bolovanii căzură pe peticul de pământ şi, întorcându-se, cei doi bâjbâiră prin întuneric în direcţia sunetului.

* * *

Heeresmaschinenmeister Wegner se ridică în picioare pe puntea torpilorului şi se uită în jur.

Peste tot era praf, ceea ce îngreuna vizibilitatea. Ceilalţi membri ai unităţii de genişti se ridicară şi ei, deci explozia trebuie să se fi produs în alt loc decât pe vasul lor.

După ce praful se aşeză, se orientă după strigătele soldaţilor şi văzu că o explozie în partea din spate a vasului PT blocase accesul în grotă. Grămada de bolovani era foarte înaltă, întinzându-se pe o suprafaţă destul de mare. Câţiva soldaţi care se pregăteau să intre în grotă fuseseră surprinşi de catastrofă, iar pietrele căzute îi îngropaseră pe jumătate. Alţii erau pur şi simplu prăjiţi. Unii încă mai

puteau striga după ajutor.

Wegner privi scena cu dezgust. Marina fugea de responsabilitate, iar armata nu putea face faţă. Nu aşa se purta un război.

Mustrându-şi propriii oameni şi silindu-i să se ridice, Wegner îşi făcu socoteala că, cu puţin noroc, terminau treaba asta până la răsăritul soarelui şi se întorceau la Vess tocmai bine pentru micul dejun.

Chiar în acel moment generalul-maior, care se ocupa atât de *Gebirgstruppen*, vânătorii de munte, cât şi de această operaţiune, îi ordonă lui Wegner şi oamenilor săi să coboare de pe puntea torpilorului, să-şi aducă uneltele şi să ajute la eliberarea răniţilor... apoi să sape drumul spre inamic.

Generalul-maior ieşi primul din grotă şi luă legătura radio cu baza pentru a i se trimite ajutoare. Wegner îşi conduse oamenii la ţărm, toată lumea rămânând nemişcată când un cutremur de pământ zgudui caverna, bubuind din cealaltă parte a peretelui.

Fără nicio tragere de inimă, soldaţii se apropiară şi începură să înlăture cu mâinile fiecare piatră.

* * *

Livingston şi oamenii lui urcaseră dealul şi se aflau deja la jumătatea drumului de coborâre, pe cealaltă parte a lui, când camioanele plecară din avanpostul german.

Îi auziră, dar nu îi putură vedea cum traversează

dealul, în drum spre trecătoare. Forţa Cinci continuă să meargă spre baza dealului. Ajunşi acolo, se ghemuiră într-o râpă mică pentru a-şi trage sufletul.

— Cel puţin a fost mai uşor decât urcuşul, spuse Lambert.

— Faptul că m-am trezit ca din morţi, l-a făcut mai uşor, răspunse Weyers. Nu mi-am dat seama ce fac aproape până la jumătatea drumului.

— Nu aşa faci *toutes les choses*?

Locotenentul ordonă să se pună capăt acestor tachinări şi privi înainte. Lanţul de dealuri se întindea spre vest, înconjurând fiordul. Spre est se afla pădurea mică în care intrase soldatul german şi, în spatele ei, drumul spre avanpost. Şoseaua care tăia dealul continua să fie dreaptă.

— Dacă hărţile noastre sunt corecte, cele două drumuri se unesc la cincisprezece kilometri de-aici şi intră direct în Vess.

— Aşa e, îl aprobă Liv.

Livingston îşi muşcă buza de jos. Planul era să rămână între dealuri, dar, dacă nu treceau dincolo de ei până la căderea nopţii, gheaţa topită în cursul zilei avea să se întărească din nou. Încă o noapte de urcuş pe ger, chiar şi fără lapoviţă, i-ar fi epuizat complet. Apoi mai era şi surpriza pe care ar fi putut să le-o pregătească Liv şi prietenul ei neamţ. Planul, aşa cum era el, putea fi sinucidere curată.

— Cât de intens e traficul pe drumurile astea?

— Foarte mare, mai ales de la punctul în care cele două şosele se întâlnesc. Şi pe o foarte mare distanţă sunt

înconjurate de câmpii deschise, zise Liv.

— Am fi o simplă adunătură de Mătuşi Sallies, zise Ogan.

— *Quoi*?

— Ţinte uşoare, explică Weyers. Credeam că cunoşti femeile.

Lambert se strâmbă, în vreme ce Weyers cântări şansele.

— Putem să oprim un camion, sugeră Ogan.

— La asta mă gândeam.

— Şi unde v-aţi ascunde? întrebă Liv.

Livingston detectă o undă de nelinişte în vocea fetei, dar se îndoi că îngrijorarea era pentru ei.

— Găsim noi undeva copaci sau vreun şanţ. Şi putem pune la cale toate astea înainte să se facă lumină...

— Nu v-aş sfătui, spuse repede Liv. De-a lungul drumului există puncte de control.

— Indiferent ce maşină vom opri, va avea în mod sigur acte în regulă. Santinelele nu cunosc pe toată lumea după figură.

— Şi dacă cunosc?

— Vor fi ex-santinele, replică Weyers.

— Şi toată lumea din Vess va şti că există sabotori în plină activitate.

— Vom lăsa un semn prin care să dăm vina pe cei din

rezistenţă, zise Livingston. Voi nu omorâţi niciodată nazişti?

— Doar cu unele ocazii. Atacăm de obicei rutele pe care se face aprovizionarea. Şi nu suntem atât de neruşinaţi încât s-o facem pe o stradă principală, la lumina zilei.

— *Bien!* exclamă Lambert. Asta îi va pune pe friţi pe gânduri.

— Tot nu înţeleg ce aveţi împotriva planului original, adică să traversăm dealurile. E o soluţie mai sigură, chiar dacă ne ia mai mult timp.

— Nu-mi convine să ajungem la Vess fără să mai avem putere să ne ridicăm armele, răspunse Livingston.

— Ne putem odihni acolo, locotenente. Misiunea asta e prea...

— Nu! se răsti el. Nu-mi spune mie cât e de importantă. Sau poate că ai un alt motiv pentru care vrei să mergem peste dealuri.

— Ce? Bineînţeles că nu. De ce aş vrea? răspunse Liv calmă.

— Asta te întreb eu pe tine.

Fata stătea pe burtă, cu faţa spre deal, răsucind cu neastâmpăr şnurul glugii.

— Numai că dealurile ar fi mai sigure.

— Aş fi fost şi mai în siguranţă dacă stăteam acasă. Mă dor gleznele urcând numai jumătate de deal. Prefer să stau în faţa unui inamic pe care pot să-l împuşc.

Asta era doar parţial adevărat. Mai important era să

urmărească reacţiile femeii.

Fata dădu drumul şnurului şi se lăsă pe o parte, cu mâinile împreunate.

— Mi s-a spus că primesc profesionişti, spuse ea printre dinţi. M-am îndoit de ei. Când m-aţi ajutat mai devreme, m-am îndoit de propria-mi judecată.

Privi spre Livingston şi continuă:

— Dar nu m-am înşelat. Sunteţi nişte cowboy veniţi aici ca să vă distraţi. Da, facem cum vreţi voi. Hai să fim violenţi mai degrabă decât prudenţi. Hai să riscăm totul doar pentru că te dor picioarele!

Liv se luptă inutil să-şi controleze mânia. Se ridică, făcu câţiva paşi şi rămase pe loc cu braţele încrucişate, în aceeaşi poziţie în care o văzuseră şi prima oară când se întâlniseră.

Ogan se apropie de locotenent şi se opri cu spatele spre femeie.

— Domnule locotenent, poate că ar trebui să spuneţi ce-aţi văzut, şopti el.

— Nu. Mi-ar da o explicaţie, ar spune ceva, dar tot n-aş crede-o... Trebuie să o mai lăsăm încă o noapte... urmăreşte-o, vezi ce face. Dacă reuşim să dăm peste cap un plan de-al ei, va fi nevoită să forţeze nota.

Livingston observă cum Weyers şi Lambert se uită la ei curioşi.

— Spune-le şi lor ce s-a întâmplat. Eu îmi voi târî gleznele obosite până în pădurea aia ca să arunc o privire asupra drumului. Cred că e posibil să ne păstrăm forţele şi

să aşteptăm pur şi simplu camionul.

Livingston o luă din loc, trecu pe lângă Liv fără să o bage în seamă şi căută să stea departe de urmele pe care soldatul nu se mai obosise să le ascundă. Nu voia să o facă pe Liv să se întrebe cum de le văzuse, iar lor nu le spusese nimic.

Toată povestea asta îl deranja. Ura ei pentru nazişti părea totuşi reală. Apoi a urmat atacul din trecătoare. Dacă totul fusese înscenat ca să o pună pe ea într-o lumină favorabilă, de ce îi lăsase pe germani să moară? De ce inamicul nu pusese mâna pe ei, chiar acolo? Poate că soldaţii nu ştiau că fata e de partea lor...

Livingston îşi dădu seama că poate nu ajungea nicăieri analizând fiecare posibilitate. Îşi spuse că erau numai două lucruri la care trebuia să se gândească: la faptul că nu se putea avea încredere în ea şi că, cu ea sau fără ea, aveau să-şi continue misiunea.

Capitolul 11

Colon nu-şi putu imagina că ar fi putut greşi atât de mult.

Fundul grotei era acum inert, aerul fiind la fel de nemişcat pe cât era de umed şi de închis. Îşi dădu seama că posibila ventilaţie se producea prin crăpături aflate în spatele grotei. Dacă era aşa, explozia îi blocase pe toţi.

Se simţi deznădăjduit. Nu că ar fi dorit să fi acţionat altfel decât o făcuse. Nemţii se pregăteau să intre şi nu exista nicio modalitate de a-i opri. Păstrase însă speranţa unei scăpări, şansa de a-i prinde pe nazişti de la spate.

Acum posibilitatea de a muri aici, încet, era foarte mare, doar dacă inamicul nu ajungea mai înainte. Nu aşa îşi imaginase Colon ultimele sale minute.

Cei opt oameni stăteau lipiţi cu faţa de perete, de jur-împrejurul lui, tot încercând să găsească o deschizătură. Michaels îi sfătuise să se mişte încet, să nu vorbească, pentru a păstra oxigenul. Singurele sunete care se auzeau erau cele făcute de pietrele dislocate de mâini şi de plescăitul picioarelor pe peticul de pământ, inundat de când explozia ridicase nivelul apei.

Deşi avea picioarele reci şi ude, Colon era prea ocupat să se înjure şi să-şi reproşeze că nu păstrase o grenadă ca să arunce zidul în aer. Apoi începu să se gândească la apă.

Brusca stagnare a apei se datora faptului că intrarea în cavernă fusese blocată. Sau avea altă cauză?

Îşi scoase haina şi începu să se descalţe.

— Cine face asta? întrebă Michaels încet.

— Căpitane...

— Da, soldat Colon?

— Mda. Ascultă, cred că ştiu de unde venea aerul. De sub apă. Mareea trebui să fi săpat acolo jos o deschizătură suficient de mare cât să pătrundă aerul curat în acest loc înainte să crească din nou.

Încetară cu toţii să se mai mişte.

— Oricum, eu aşa cred şi o să verific acolo, jos.

— Nu, n-o s-o faci. Eu mă duc.

— Căpitane, fac orice ca să nu mai stau pe piciorul ăsta rablagit. Mă duc eu şi, dacă nu apar, atunci poţi să vii şi dumneata.

Simţi cum Michaels rămâne nemişcat.

— Bine. Ce cauţi, mai exact?

— Nu ştiu, căpitane. Cât de mult se pot retrage apele?

— Într-un loc ca ăsta? între câţiva centimetri şi cincisprezece metri.

— Iisuse, să sperăm că nu vor fi cincisprezece metri.

— Mda. Să sperăm, zise Michaels încruntându-se.

— Dacă nu mă întorc într-un minut, înseamnă că am găsit ceva, sau că m-am înecat. Mă duc direct la fund. Dacă leşul meu se întoarce înapoi, puteţi să încercaţi într-o altă direcţie.

Michaels îi ură noroc lui Colon şi îi reaminti că, în caz

că ajungea într-un alt sector al grotei, trebuia să iasă din apă cât mai repede posibil.

— Altfel ai putea să constaţi pe pielea ta ce e hipotermia.

Colon îl asigură că era o experienţă prin care nu avea de gând să treacă. Devenit brusc exuberant şi optimist, soldatul îşi croi drum spre cel mai îndepărtat perete, trase adânc aer în piept şi se lăsă sub apă.

* * *

Apa îngheţată arse glezna rănită a lui Colon şi îi gâdilă restul corpului, pe măsură ce înaintă în apă. Nu îşi deschise ochii din moment ce aici era la fel de întuneric ca şi afară. Se lipi de perete, se apucă cu mâna de o piatră şi începu să coboare. Cu mâna dreaptă se ţinu de zid, iar pe stânga o ţinu ridicată pentru a simţi eventualele obstacole.

Apa rece îi făcu capul să palpite, dar încercă să se controleze asupra aşezării pietrelor. Existau numeroase spaţii şi chiar câteva crăpături în care putea băga mâna aproape până la cot.

Puteau fi acestea supapele prin care pătrundea aerul? Dacă aşa era, nu se puteau strecura prin ele.

Simţi că i se învârteşte capul din cauza lipsei de aer şi ieşi la suprafaţă. Rămase cu corpul în apă, gâfâind.

— Uite, prinde-mă de mână! strigă Michaels.

Deşi tremura de frig, Colon îl ignoră. Inspirând adânc, soldatul se lăsă din nou la fund.

Frânghia pe care o folosise ca să aducă platforma pe pământ avea doar doi metri lungime. Nivelul apei nu putuse să scadă mai mult decât atât, şi începu să se mişte de-a lungul peretelui, căutând crăpături la această adâncime.

După treizeci de secunde găsi una.

Se afla chiar sub suprafaţa apei şi abia avea diametrul palmei sale deschise. Simţi bule de aer rotindu-se pe lângă pietre, prinse acolo în momentul în care explozia ridicase nivelul apei. Pe moment se simţi în culmea fericirii, sentiment care îi trecu atunci când îşi dădu seama că nimeni nu putea trece pe acolo şi că nu avea idee unde duce pasajul.

Înotă spre suprafaţă, ieşi şi se ghemui în jacheta lui.

— Iisuse Cristoase, ce rece e!

— Ce-ai găsit?

Clănţănind din dinţi, Colon raportă ceea ce găsise. După tăcerea lui, căpitanul păru că îl ascultă cu atenţie.

— Vrei să spui că nu poate trece nimeni? întrebă el după ce Colon termină de vorbit.

— Nici măcar Rin Tin Tin. E prea strâmt.

— Şi nu mai sunt nici alte deschizături...

— Nimic mai mare.

— Peretele ăla nenorocit e probabil ca o bucată de şvaiţer, dar asta nu ne ajută cu nimic.

— Ar fi trebuit să păstrăm una sau două grenade...

— Şi dacă nu dărâmam tavanul grotei? Nu ne puteam asuma acest risc.

În vreme ce ofiţerul analiza această problemă, tăcerea grea fu întreruptă de un răpăit, de cealaltă parte a grămezii de pietre.

— Perforatoare pneumatice, zise căpitanul cu gravitate.

Rămaseră tăcuţi pentru aproape un minut. În cele din urmă unul dintre oameni chicoti amuzant.

— Ei bine, vestea bună e că nu vom muri sufocaţi. Vestea proastă este că... aş prefera să mor aşa.

* * *

Mai erau încă patru ore până la răsărit, iar Livingston hotărî să-şi lase oamenii să stea în râpa mică. Începu să bată un vânt rece şi tăios, dar erau apăraţi destul de bine. La această oră din noapte traficul era aproape inexistent. Dacă Liv spusese adevărul, camioanele care transportau materialul din carieră spre avanpost nu treceau decât după răsăritul soarelui.

Norvegianca continua să stea izolată de ei când Livingston se întoarse din recunoaştere şi, deşi răspunse întrebărilor puse de el, nu se alătură celorlalţi bărbaţi.

— *Quelle* târfa! şuieră Lambert. Nu înţeleg de ce o laşi să trăiască!

— Pentru că, dacă lucrează cu inamicul, ea ar putea fi paşaportul nostru până la un moment dat. N-am fost

atacaţi nici în trecătoare, nici pe deal. Poate că aşteaptă să ajungem la Vess.

— *Pourquoi*?

— Poate că vor să dea un spectacol care să-i sperie pe localnici, sau poate pentru că e mai sigur decât să te baţi în câmp deschis.

— Laşii, mormăi Weyers.

— În orice caz, vom merge tot ca până acum atât cât vom putea, apoi vom face ceea ce trebuie făcut.

Odată, Livingston fusese nevoit să împuşte o femeie, în Spania, pentru că o prinsese într-un copac, spionându-i oamenii. Nu-şi putea da seama de ce era altfel decât să omori un bărbat. Fata ştia care sunt riscurile şi împuşcase mortal trei dintre oamenii săi.

Şi totuşi era o diferenţă.

Poate avea legătură cu faptul că femeia era sursa unei vieţi noi, cu faptul că nu omora doar o persoană, ci generaţii întregi nenăscute.

Prostii. Dacă trebuia, ar mai fi făcut-o o dată. Singura persoană mai laşă decât colaboratorul lor era aceea care îl pusese să facă asta.

Weyers şi Lambert reuşiră să se odihnească în ascunzătoarea lor. Se părea că şi Liv reuşise să facă la fel, pentru că se aşezase jos, lângă unul dintre copaci, îşi ridicase genunchii şi îşi încrucişase braţele în jurul lor.

Locotenentul era epuizat dar se aşează pe marginea râpei, astfel încât vântul să-l ţină treaz.

Privirea, ca şi gândurile, se concentră asupra femeii.

De mai multe ori se simţi tentat să meargă la ea, s-o întrebe dacă germanii o aveau cu ceva la mână, să îi promită ajutor. Dar se stăpâni. Chiar dacă fata ar fi vorbit cu el, chiar dacă era de acord să meargă cu ei la bine şi la rău, nu ar fi avut încredere totală în ea. A o ţine permanent sub observaţie era un lux pe care nu şi-l putea permite.

Când prima rază lumină orizontul din spatele liniei pădurii, Livingston îşi trezi oamenii. Ogan omorî cu cuţitul un iepure întâlnit la o depărtare de o sută de metri şi, în vreme ce îl frigea deasupra unui foc mic, locotenentul se duse la Liv. O atinse într-o parte cu bocancul.

— Se pregăteşte micul dejun. Vii şi tu?

— Nu, mulţumesc.

Fata îşi desfăcu braţele şi se ridică încet, uitându-se mai întâi spre drum, apoi spre Livingston.

— Pentru ultima, oară, te implor să te mai gândeşti. N-ai idee ce poţi să întâlneşti pe şoseaua asta.

— Hotărârea e luată. Asta înseamnă că n-o să vii cu noi?

— Voi veni, dar nu pentru voi. Pentru Norvegia.

Livingston ridică din umeri.

— Poţi să vii şi pentru Iuda, atâta timp cât îţi faci treaba.

Nu intenţionase să schiţeze o asemenea metaforă şi fata, chiar dacă înţelese, nu o arătă. Locotenentul se întoarse la ceilalţi, se aşezară în râpa mică şi mâncară în tăcere.

În cele din urmă, Weyers îşi strânse degetele soioase

într-un pumn pe care-l ridică şi zise:

— Nu-mi place să fac pe prostul. Domnule, am impresia că situaţia asta întrece măsura. De ce n-am purta discuţia cu domniţa noastră... acum?

— Nu. Trebuie s-o lăsăm pe Liv să facă mişcările.

— Şi de când am devenit noi *les diplomates!* Eu sunt de acord cu Wings. Ar trebui s-o forţăm să spună adevărul.

— Şi vei avea încredere în ce va spune ea? Trebuie să lăsăm evenimentele să decurgă firesc.

Lambert clătină din cap, iar Weyers îşi şterse palmele de pantaloni.

— Este un ordin, zise Livingston tăios. Nu vreau s-o bată nimeni la cap. Te-ai prins, caporal Lambert?

— M-am prins. Am prins o dată şi blenoragie, şi nici aia nu mi-a plăcut.

— Dar ai supravieţuit. Şi o să treci şi peste asta, îţi promit.

Ogan stinse focul şi, când echipa se îndreptă spre şosea, Liv, indispusă şi uitându-se numai în pământ, veni în spatele lor.

Livingston înaintase un sfert de kilometru pe drum şi nu găsise niciun loc în care să se ascundă. Tânăra avusese dreptate în această privinţă: terenul era plat ca o scândură. Astfel, după ce ajunseră la stradă, membrii echipei ocupară poziţii în spatele copacilor şi aşteptară. Când trecea pe lângă ei un singur camion, Livingston avea să aprecieze dacă erau în stare să pună mâna pe el. În cazul în care aproba, Lambert avea să iasă în drum, să-i facă semn şi să-l

oprească, pretinzând că este un lingvist norvegian care are nevoie de transport până la avanpost. Sud-africanul şi Ogan, ori urcau fiecare pe câte o parte, ori săreau în spate, îşi croiau drum înainte şi îi aranjau cu cuţitele pe şoferi şi eventualii pasageri.

Livingston ştia că strategia asta nu era ideală dar, atât de aproape de avanpost, nu îndrăzneau să-i abordeze pe germani cu arme de foc. Dacă ratau, nu ar fi reuşit să fugă înainte ca soldaţii să vină şi să investigheze.

Primele vehicule trecură la puţin timp după răsărit. Trei dintre ele transportau trupe şi, când se apropiară, echipa se ascunse cât putu de bine după copaci. Nu cutezară nici măcar să respire, ca nu cumva nemţii să le vadă aburii răsuflării.

Următoarea maşină care trecu corespundea cerinţelor lor: era singură şi puteau încăpea toţi în ea. Venea, de asemenea, dinspre avanpost, deci ar fi trebuit să aibă acte în regulă pentru a trece de punctele de control. Într-o parte avea însă marcat cercul alb şi crucea roşie a ambulanţei, iar Lambert privi spre locotenent, aşteptând.

Nu se punea problema dacă să pună mâna pe ea sau nu. În Spania Livingston avusese de-a face şi cu inamici răniţi, iar filosofia lui era simplă: oamenii şi misiunea sa aveau prioritate în faţa bunelor maniere. Şi totuşi se bucură când observă că ambulanţa mergea tacticos, fără nicio grabă. Asta însemna că nu transporta persoane rănite. Îi făcu semn lui Lambert să pornească.

Francezul ieşi de după copaci şi se opri în mijlocul drumului, fluturând mâna spre şofer. Frânele reci scârţâiră când ambulanţa opri. Tânărul *Sanitätsunteroffizier* lăsă geamul jos şi se aplecă afară.

În vreme ce Lambert îi cerea într-o germană acceptabilă să-l ia la bord, Ogan şi Weyers ieşiră din ascunzătoare şi alergară spre maşină.

Cei doi bărbaţi se mişcară încet, pe o parte şi pe cealaltă a ambulanţei.

Şoferul îi făcu semn lui Lambert să urce în spate şi, mulţumindu-i, francezul îi oferi omului o ţigară. Nu dorea ca cel de la volan să se uite în spate atâta timp cât Weyers era la doar câţiva paşi distanţă. Şoferul refuză făcând un semn cu mâna, dar pasagerul se întinse şi luă una.

Chiar atunci un camion Opel Blitz lung, acoperit cu prelată, se apropie din partea opusă, însoţit de zgomotul intens al motorului puternic. Era la câteva sute de metri distanţă, dar în doar câteva secunde avea să-i vadă pe Weyers şi Ogan. Sprijinindu-se, Weyers deschise una din cele două uşi ale furgonetei şi urcă sus.

Şoferul se uită înapoi. În aceeaşi clipă Lambert scoase cuţitul din interiorul jachetei, se săltă pe apărătoarea roţii şi îl înfipse în inima sergentului. Imediat cuţitul lui Ogan luci de două ori pe când îl înfipse într-o parte, apoi în gâtul Sanitätssoldat-ului.

Nu mai aveau timp să mute cadavrele în furgonetă. Ogan le împinse jos şi urcă pe locul şoferului.

— Bine, *Le Rôdeur*, să te vedem de ce te numeşti aşa, spuse Ogan. În caz că opresc, care este motivul pentru care nu eşti în uniformă?

— Mă gândesc.

— Fă-o mai repede...

— Bine, bine. Mai avem câteva secunde.

Lambert continuă să stea pe apărătoare şi, când camionul se apropie, îşi aprinse o ţigară.

Şi zâmbi.

— Ce e? întrebă Ogan.

— Du-te în spate, spune-i lui Weyers să geamă şi rămâi acolo. Mă ocup eu de restul.

Nemaiavând timp să ceară explicaţii, Ogan urcă pe o latură a furgonetei, făcu aşa cum îi ceruse Lambert, apoi aşteptă lângă maşină.

Capitolul 12

După o noapte lungă de aşteptare în întuneric, marinarul care spusese că ar prefera să se sufoce se răzgândi. Şi pe bună dreptate.

Stând în partea din spate a cavernei, respirând cu greutate aerul închis, spuse încet:

— Să ne rugăm.

De data asta nu o moarte rapidă era ceea ce dorea el. Se ruga pentru un miracol care, dacă se întâmpla, erau salvaţi.

Scoaseră pistoalele şi aşteptară sosirea trupelor germane, pregătiţi să lupte mai degrabă decât să fie interogaţi. Căpitanul Michaels veni cu o idee disperată.

— N-ar fi perfect dacă am putea pune mâna pe unul din acele perforatoare pneumatice? zise el încercând să îşi distragă atenţia de la alte gânduri deloc plăcute.

— Şi ce-am rezolva? replică Colon. Naziştii l-ar deconecta imediat.

Se gândi însă mai bine şi continuă:

— Asta dacă şi-ar da seama că a picat în mâinile noastre.

— Şi cum ar putea să nu observe?

— Tunelul în care am intrat e foarte mic. Mă îndoiesc să fi băgat prea mulţi oameni în el.

— Şi totuşi oamenii aceştia ar băga de seamă.

— Sigur. Dar cui îi pasă de vreme ce nu vor spune, sau nu vor putea s-o spună nimănui?

Michaels începu să înţeleagă despre ce e vorba.

— Vrei să spui că, dacă ajungem repede dincolo şi continuăm să săpăm...

— Cei de afară vor crede că nu s-a întâmplat nimic. Numai că, în loc să săpăm în perete, vom fi ocupaţi cu lărgirea găurii spre următorul sector al grotei.

— Şi, după câte s-ar putea presupune, cineva va fi făcut terci...

— Bingo! O dată ce am trecut, aruncăm din nou peretele în aer şi blocăm trecerea în spatele nostru.

— Presupunând că nu vor arunca cu grenade în noi, zise un marinar.

— N-o vor face, în linişti Colon. Ne vor în viaţă cu orice preţ, ca să afle din ce motiv ne aflăm aici.

Michaels fu nevoit să recunoască faptul că planul suna foarte bine. După ce toată lumea îşi ocupă locul stabilit, îşi dădură seama că era nevoie de mai mult decât de noroc pentru ca planul lor forţat să reuşească.

Inamicul încerca să penetreze prin dreptul peticului de pământ, iar Michaels aprecie că aveau să pătrundă la ei în mai puţin de cinci minute. Michaels, Colon şi alţi doi marinari se aşezară pe grămada de pietre sfărâmate. Planul nu era chiar atât de superficial. Căzuseră de acord să stea lângă pietre până ce intra primul adversar, moment în care Colon făcea prima mişcare, urmat apoi şi de ceilalţi. Colon ar fi preferat să atace, să grupeze marinarii care să se amestece apoi cu soldaţii, înainte ca aceştia să-şi poată da

seama cine i-a lovit. Germanii ar fi avut însă lanterne îndreptate spre deschizătură, ceea ce făcea dintr-o posibilă apropiere curată sinucidere. Deci Colon făcu ceea ce nu suporta el să facă: aşteptă.

În cele din urmă loviturile perforatorului încetară. Îi auziră pe nemţi scoţând cu mâinile pietrele din partea de sus a zidului, pentru ca acesta să nu cadă pe ei. O rază de lumină avea să preceadă primul om. Brusc, lui Colon îi trecu prin minte că, dacă friţii obosiţi vedeau înăuntru numai oameni în stare de inconştienţă, intrau în încăpere cu garda lăsată. Îi şopti asta căpitanului, care se târî până în fundul grotei şi le ordonă oamenilor să stea întinşi pe pământ, ca şi cum ar fi fost morţi de ore întregi.

Nu întâmpinară nicio dificultate în a adopta această poziţie.

Michaels se întoarse lângă perete şi aşteptă, ascultând.

Vocile erau foarte clare acum şi începură să se vadă raze de lumină. După îndepărtarea unui bolovan, un întreg fascicul pătrunse în încăpere, împreună cu praful ridicat de perforatorul pneumatic.

Şi, chiar în acel moment, unul dintre membrii echipajului strănută.

* * *

În vreme ce camionul Opel Blitz se apropie, Lambert rămase pe loc şi îi făcu semn să oprească. Şoferul se uită la el, se aplecă spre însoţitorul lui, apoi opri la numai câţiva

metri depărtare de ambulanţă. Şoferul, care făcea parte din unitatea de mecanici, coborî din cabină cu un revolver Luger în mână şi se îndreptă spre ei.

— *Was*? întrebă el. Civili care conduc o maşină a armatei? Explică.

— *Herr Kraftsfahrer*, zise Lambert. Ni s-a ordonat să transportăm câteva cadavre spre înmormântare.

Aşteptă un moment, apoi continuă cu mândrie:

— Ni s-a promis o diplomă, domnule, dacă scăpăm de aceste victime ale vărsatului.

Soldatul se opri brusc.

— A fost o epidemie? întrebă el.

— Numai printre norvegienii care locuiau într-o clădire, replică Lambert. Doctorii cred că a fost pusă sub control... dar vor fi siguri abia după perioada de carantină.

Germanul îşi băgă arma în toc.

— Foarte bine. Continuă-ţi munca, *Herr*.

— Heil Hitler! strigă Lambert salutând exuberant.

Soldatul îi răspunse la salut, urcă în Blitz şi porni mai departe, ocolind pe departe ambulanţa.

Dintr-odată roţile scârţâiră, camionul opri din nou şi soldatul coborî cu arma în mână.

— Victime ale vărsatului, ai? şuieră el.

Se apropie de Lambert care rămăsese tablou.

— Da, aşa este...

— Şi aceste victime au fost rănite?

Lambert urmări privirea germanului şi văzu sângele prelingându-se pe portieră.

Francezul se uită înapoi spre Opel. Celălalt soldat se ridicase de pe scaun şi ţintea cu o puşcă spre ambulanţă.

— Mâinile sus, zise soldatul cu Lugerul.

În vreme ce Lambert şi Ogan se executară, cel cu puşca îşi aruncă arma în aer şi ridică mâinile. Scoase apoi un geamăt şi se prăbuşi pe spate. În aceeaşi clipă şoferul se întoarse, ca să vadă ce se întâmplă, iar Lambert sări pe el.

De după Opel apăru Liv alergând, cu cuţitul plin de sânge. Deşi neamţul era puternic şi cu o jumătate de cap mai înalt decât Lambert, francezul îl prinse, îl întoarse şi îl ţinu strâns, în vreme ce femeia îi înfipse cuţitul în piept. Repetă gestul până când Lambert, făcând alarmat un pas înapoi, scăpă cadavrul şi se holbă la ea.

— Am crezut că eşti mai temperată, zise Lambert cu o voce nesigură, având o expresie de surpriză.

Tânăra stătea încovoiată, având maxilarul proiectat în afară, privirea întunecată, buzele strânse. Ţinea cuţitul ridicat, sângele picurându-i pe mănuşă.

Livingston ieşi din spatele unui copac şi verifică partea din spate a Opelului. Era gol, ducându-se, fără îndoială, să ridice ceva de la închisoare. Veni apoi în faţă şi se uită când la leş, când la Liv.

— Să-i ducem departe de drum, cu camion cu tot, până nu apare cineva, zise el.

Ascunseră cele patru cadavre şi Opelul în spatele unei movile de pământ, apoi porniră la drum spre Vess. În spate stăteau Weyers, Lambert şi Liv, între tuburi de oxigen, brancarde şi instrumente pentru reanimare. Liv se aşează pe scaunul medicului. Livingston conducea, iar pe locul din dreapta stătea Ogan.

Uniformele nemţilor erau prea murdare de sânge pentru a putea fi folosite şi hotărâră ca, în cazul în care erau întrebaţi, să spună tot povestea inventată de Lambert. Din fericire, actele din maşină nu erau destinate unui anumit şofer, nici nu erau caracteristice unui proiect anume.

— Rotter nu părea prea mulţumit că stă acolo în spate cu Liv, zise Ogan după ce porniră la drum.

— Nu pot să-mi dau seama de ce a acţionat aşa. În aceeaşi manieră în care i-a aranjat pe cei care au atacat-o la trecătoare. I-a tăiat ca pe nişte saci de făină.

— Nu joacă teatru, zise Ogan.

— Nu. Am urmărit-o cu puţin timp în urmă, ca să mă asigur că nu încearcă să mă oprească în momentul în care ieşeam din ascunzătoare. A explodat ca o bombă. Acum stătea aici, privind, iar în secunda următoare ţâşnise şi înfigea deja cuţitul între umerii celui cu puşca.

— Partizan psihopat.

— E posibil. Atunci de ce întâlnirea cu neamţul?

— Putea să nu fie german? Poate că era un agent infiltrat.

— Poate că nu are încă încredere totală în noi. Suntem capturaţi, unul dintre noi vorbeşte, prietenul ei este expus.

— Atunci ce e cu insistenţele ei de a merge peste dealuri? continuă Livingston.

— Este precaută. Sau poate...

Ogan ezită. Locotenentul se uită la el.

— Poate ce?

— Mă gândesc că poate nu-i place ce se întâmplă când ucide.

— Cui îi place?

— Mă refer la ea. Îşi pierde controlul, îşi pierde minţile, încearcă să evite asta cât mai mult posibil.

— Sau poate e tocmai opusul, zise Livingston. Poate că-i place.

Ogan aprobă cu seriozitate, după o clipă de gândire.

— E posibil, domnule. Ce ţi-a spus Escott despre ea?

— Că este bună. Dar asta nu înseamnă că nu e nebună.

Schimbă vitezele pe când coborau un deal, apoi verifică contorul de parcurs.

— Opt kilometri până la Vess şi nu avem nicio idee unde să ne ascundem până la căderea nopţii.

— De ce să ne ascundem? Arătăm ca nişte orăşeni obişnuiţi...

— Există posibilitatea ca Liv să le fi spus germanilor cum arătăm. Am putea fi reperaţi.

— Deci, ce propui?

— Uită-te pe hartă, vezi dacă putem s-o tăiem peste dealuri când ne mai apropiem de Vess. Dacă am fi urmat ruta stabilită, ne-am fi oprit într-o cocioabă dintre coline.

— Intenţionezi să mergem acolo?

— Putem lua măsuri de prevedere. La urma urmei, tot nu cred că acolo va pune cineva mâna pe noi. Dacă doreau să facă asta, trecătoarea ar fi fost mai la îndemână.

Ogan scoase din rucsac o hartă topografică şi o întinse în poală, folosindu-şi degetul mare drept element de comparaţie.

— Pare relativ înalt, cam trei sferturi de kilometru în această parte a oraşului şi creşte spre sud-est, spre culme.

— Bine. Părăsim drumul, stăm în cocioabă până la trei dimineaţa, oră la care ar trebui să plecăm. O lăsăm pe Liv de pază şi, dacă iese afară, o urmărim. Îi prindem pe ea şi pe prietenul ei misterios în flagrant delict.

Ogan ridică o sprânceană.

— Nu pari îngrijorat de toate astea, locotenente.

— Adevărul e că, într-un fel, îmi pare bine că se întâmplă aşa.

— Pardon?

Livingston rânji.

— Dacă n-am avea asta pe cap, ne-am gândi ce ar trebui să facem la închisoare. Şi dacă insist prea mult asupra acestei probleme, o să încep să-mi pun la îndoială sănătatea mintală. Oamenii normali nu intră fraudulos în instalaţii de înaltă securitate.

Dacă Ogan tăcea, însemna că nu reuşea să urmărească logica locotenentului, dar Livingston era obişnuit cu asta. Îndemânarea cu care mânuia atât cuţitul, cât şi explozibilii, era excepţională, dar avea de furcă, în schimb, cu lucrurile abstracte. Din fericire, acestea nu erau necesare într-o luptă.

— Să-i informez pe ceilalţi de schimbarea planului? întrebă Ogan împăturind harta.

Livingston aprobă dând din cap.

— Spune-i lui Lambert, iar el să îi prevină pe ceilalţi. Şi s-o supravegheze pe Liv îndeaproape. Vreau să ştiu dacă pare uşurată la auzul veştii.

Ogan trase geamul care separa cabina şoferului de furgonetă şi, chemându-l pe francez lângă el, îi vorbi încet la ureche.

* * *

Lambert se aşeză la locul lui, îşi lovi palmele de genunchi, apoi suflă în palme.

— Despre ce e vorba? întrebă Weyers.

— De planurile noastre.

Lambert se uită pe deasupra mâinilor la Liv care stătea pe scaunul medicului, privind fără expresie spre geamul cabinei. Lambert şi Weyers stăteau în faţa ei, pe targă.

— Locotenentul a spus că vom urma planul iniţial. Vom merge la cocioaba dintre dealuri, ca să ne odihnim.

— Bun plan, zise Weyers. Devin irascibil dacă nu dorm bine timp de două zile.

— Eşti irascibil chiar şi când dormi.

Liv se uită la Lambert.

— Acum vom merge la cocioabă?

— Oui.

Liv păru confuză, dar zâmbi mulţumită când se aşeză la locul ei.

— Te bucuri, îi zise Lambert.

— Da. Îmi place să respect planurile.

Expresia ei se întunecă în timp ce continuă:

— Ai văzut ce se întâmplă când nu facem aşa. Oamenii mor.

— Şi ce-ai vrea? întrebă Weyers. E război.

— Să căutăm să-l terminăm prin alte mijloace decât violenţa. Poate că metoda nu ţi se potriveşte ţie şi prietenului tău, caporale, dar eu prefer aşa.

— Ce preferi?

Înainte ca Weyers să mai poată spune altceva, Lambert îi dădu un ghiont. Weyers îl fulgeră cu privirea, dar observă că francezul clătină uşor din cap, făcându-i semn să renunţe la această discuţie.

Îmbufnându-se, sud-africanul se aplecă pe lângă el, înşfacă un tub de oxigen şi, dus pe gânduri, ridică şi coborî braţele.

Lambert se uită la Liv, intenţionând să încerce o abordare mai puţin conflictuală. Dorea să afle cât mai multe pentru Livingston.

— Fără să ţinem seama de ce cred eu, sau de ce gândesc ceilalţi, vreau să-mi exprim cele mai profunde mulţumiri. Mi-ai salvat viaţa încă o dată.

Fata răspunse aruncându-i o privire.

— Şi totuşi sunt curios, continuă el. Dacă urăşti atât de mult ceea ce au făcut pământului tău, cum poţi pretinde că nu suporţi să-i omori?

— Nu *pretind* că urăsc asta. Chiar o urăsc. Sunt oameni ca şi noi.

— Care încearcă să cucerească lumea...

— Nu, sunt confuzi. Sunt oameni sănătoşi transformaţi în monştri, oameni buni folosiţi ca unelte.

— *Au contraire*. Nimeni nu-i obligă.

— Sunt luaţi sub arme...

— Ar putea dezerta. Nu, *mademoiselle*, este vorba de o etică aici, de o loialitate faţă de patrie la fel de puternică ca a ta. Aceşti gogomani proşti vor să ucidă pentru pământul natal.

— Poate unii, dar nu mulţi. Şi, cu siguranţă, nu toţi.

— Nu sunt de acord. Asta e o cursă bolnavă, de la Hitler până la câinii antrenaţi să ucidă francezi. Poporul meu iubeşte vinul, americanilor le place baseball-ul, norvegienilor marea. Germanilor? Le place să ucidă pe toţi cei care nu sunt ca ei.

Privirea lui Liv deveni neprietenoasă, iar aerul dintre ei păru să îngheţe.

— Eşti un idiot, zise ea, apoi se uită în altă parte.

Francezul îşi trosni degetele şi ridică din sprâncene, evitând privirea insistentă a lui Weyers.

— Mda! Ai fost mai subtil, şopti el.

Oftând, Lambert se întinse spre haină pentru a-şi lua ţigările.

— Cred că mi-am pierdut chibriturile, minţi el, pipăindu-şi buzunarele. Mă duc să văd dacă au vreun foc acolo, în faţă.

Liv se ghemui pe scaunul ei şi închise ochii. Lambert bătu în geamul dinspre cabină. După ce acesta se deschise, băgă capul înăuntru şi-i spuse lui Livingston ce aflase: nu numai că Liv se bucura că mergeau la cocioabă, dar dacă i se dădea un simplu impuls, i-ar fi putut ucide pe toţi la fel de uşor cum ar omorî nişte germani.

— Posibil, murmură Livingston. Poate chiar mai uşor.

Capitolul 13

Nimic nu se mai mişca în interiorul grotei, cu excepţia dărâmăturilor pe care perforatorul le dislocase din tavan. Cădeau uşor în apă, scoţând un plescăit la contactul cu ea. Nu se mai auzi nimic altceva.

Nu mai respiră nimeni. Marinarul care strănutase îşi ascunse faţa în scobitura umărului. Fiecare era atent la ceea ce se întâmpla de cealaltă parte a zidului de piatră.

Colon se trezi sperând ca germanii să arunce înăuntru o grenadă. Ar prinde-o şi ar pasa-o spre intrarea următoare, aruncând-o astfel în aer.

Nu-şi putu da seama cât timp trecuse, poate un minut sau poate cinci, când Colon auzi voci înăbuşite de cealaltă parte. Nu înţelese ceea ce se spunea, dar ştiu că germanii nu aveau să mai stea nemişcaţi prea mult timp.

„Ce-aş face eu în locul lor?” se întrebă el. Dacă ar avea, ar folosi gaze toxice.

Aveau ei aşa ceva? Probabil că nu. Trebuie să fi presupus că toţi cei dinăuntru erau morţi. Strănutul îi prinsese clar cu garda lăsată.

Ar trimite ei pe cineva să le aducă? Nu şi dacă şi-ar cunoaşte bine compatrioţii. Generalii i-ar urmări îndeaproape pe aceşti oameni, dorind să ştie cine ardea gazul în apropierea unei instalaţii secrete.

Probabil că aveau să intre. Dacă acest lucru se întâmpla, el şi marinarii aveau un avantaj: inamicul nu ştia cât de mare era încăperea şi nici câţi inşi puteau fi înăuntru.

Colon scoase o batistă din buzunarul pantalonilor. Gemu, se târî pe pietre spre deschizătură şi o ţinu ridicată.

— Vorbeşte cineva engleza?

Colon putea conversa în germană, dar dorea ca şi Michaels să înţeleagă ce se spunea.

Se auziră mai multe şuşoteli. Cineva din partea opusă înaintă pe pietriş.

— Da, da. O vorbesc eu.

— C-căpitanul meu şi eu suntem răniţi.

— Şi ceilalţi?

— Inconştienţi. *Schlafen*. C-cred că unii sunt morţi.

Nemţii discutară din nou.

— Nu eşti englez.

— Sunt un american... luat cu împrumut. Vă rog, putem discuta mai târziu.

— Puteţi merge, tu sau căpitanul tău?

— Mă pot târî, zise Colon.

— Tipic.

Colon simţi cum i se strânge stomacul de furie.

— Mai întâi, aruncaţi-vă pistoalele.

Soldatul ajunse lângă Michaels. Căpitanul i-l dădu pe al său şi Colon se ridică şi îl aruncă peste marginea deschizăturii.

— Acum apropie-te încet de gaură, cu mâinile ridicate,

Amerikaner.

Aflat în umbră, Colon abia văzu privirea nedumerită a lui Michaels aţintită asupra lui. Americanul ridică mâinile, arătând că este gata să stea acolo unde este pus. Îşi ridică mâinile şi mai sus şi începu să meargă spre gaură. Aceasta se afla la numai un metru deasupra capului, dar Colon urcă cu o încetineală deliberată. Dorea cu tot dinadinsul să îi neliniştească pe germani.

Degetele sale se prinseră de marginea găurii, dar alunecă înapoi.

Mişcă cu picioarele câţiva bolovani, de parcă s-ar fi luptat să înainteze. Mâinile sale se prinseră încă o dată şi alunecă din nou.

— Ce se întâmplă? strigă un neamţ.

Colon coborî o mână şi-şi scoase pistolul de la centură.

— Nu... nu pot să mă sprijin. Un moment, vă rog!

— Ah!

Asta dori să audă Colon. Nerăbdare. Următorul lucru pe care îl auzi, îl încălzi şi mai mult: zgomotul bocancilor unui german escaladând zidul.

Colon văzu capul ivindu-se în lumină şi uitându-se în jos. Americanul ţinea o mână întinsă înainte, încercând să se prindă de ceva, şi celălalt braţ îndoit sub corp, cu palma pe piept, ascunzând arma.

Ochii şi dinţii neamţului străluciră într-un rânjet victorios. Se aplecă şi îşi întinse braţele spre Colon. Americanul se ridică, înşfacă mâna întinsă şi trase jos cu putere.

Soldatul icni, căzu înăuntru şi se trezi zăcând cât era de lung cu faţa la perete, simţind ţeava pistolului în ceafă.

— Gerd? strigă unul dintre soldaţi.

— Spune-le că ai alunecat, şopti Colon.

— N-am... n-am nimic! răspunse acesta.

— Spune-le că e înţepenit căpitanul şi că ai nevoie de perforatorul pneumatic.

Gerd se uită la el.

— De ce?

— Pentru că dacă nu faci aşa, o să fac eu o gaură în capul tău.

Gerd îşi mută privirea spre ceilalţi.

— Nu o vei face. Nu poţi...

— Ba pot. O s-o fac.

Gerd încă ezită.

— Eu am fost cel care a aruncat grenada pe torpilor.

Neamţul se uită în jos, înghiţi cu greutate şi spuse:

— Fac cum spui tu.

— Ai grijă să faci *exact* cum spun eu, îl atenţionă Colon în germană. Voi fi foarte atent.

Colon mută pistolul în spatele soldatului şi îi permise să se întoarcă. Urcă împreună cu el până în dreptul găurii, dar rămase puţin mai jos, gata să tragă în caz că germanul încerca să fugă.

— Paul! Dă-mi perforatorul!

— Ce s-a întâmplat?

— Ofiţerul are un bolovan mare pe picior.

— Atunci aşteaptă. O să intru şi eu...

— Nu! Tu doar dă-mi-l. Mă descurc singur.

Paul făcu ce i se spuse şi, când încercă să arunce o privire înăuntru, Gerd blocă intrarea cu pieptul.

Dându-şi seama că trebuia să-i ţină pe soldaţi afară, Colon mormăi:

— Spune-le să fie atenţi în partea cealaltă, în caz că perforatorul dislocă alţi bolovani.

Gerd traduse, iar Paul se trase înapoi, urmând sfatul.

Imediat căpitanul Michaels luă perforatorul. Niciodată nu mai văzuse aşa ceva: unealta funcţiona cu gazolină, având ataşat de motor un rezervor de doi litri. Se îndreptă spre capătul limbii de pământ, lângă locul în care Colon găsise deschizătura, porni instrumentul şi începu să sape acolo unde peretele se îmbina cu pământul.

Zgomotul era asurzitor, iar perforatorul ridica aburi la contactul cu apa. Bucăţi de nisip umed zburară în lături.

Colon privi spre Gerd, ale cărui braţe erau ridicate chiar deasupra capului. Era tânăr, probabil avea optsprezece ani. Deşi făcuse remarca aceea sarcastică referitoare la târâtul lui Colon, puştiul nu părea a fi ticălos. Doar idiot şi speriat de pistolul pe care îl avea în ceafă.

Ce lume, să trimiţi tineri fără experienţă, ca ăsta, la luptă!

— Gerd! strigă Paul. De ce durează atât?

Germanul îşi întoarse ochii mari, de iepure fricos, spre Colon. În lumina puternică a lanternei faţa lui părea că e toată numai ochi.

Colon se aplecă şi-i strigă în ureche:

— Spune-i că e un bolovan mare!

Gerd făcu cum i se spuse. Asta păru să-l mulţumească pe Paul, deşi Colon îşi dădea seama că nu-l mai putea ţine la distanţă prea mult timp.

În zid apăru o crăpătură. Căpitanul Michaels se grăbi să o lărgească. Întunericul de catran din spatele ei era descurajant şi supărător. Nu se vedea nicio lumină. Caverna putea fi mare cât o peşteră săpată în munte, sau putea fi un ungher tihnit, mai mic decât interiorul rezervorului.

O lespede destul de mare se prăbuşi la pământ. Camera se umplu cu aer rece, mai curat.

În curând avea să afle dacă meritase efortul făcut.

— Gerd? Gerd, ce se întâmplă?

Colon înghionti soldatul cu arma.

— Amicii tăi devin nerăbdători. Să mergem să discutăm puţin cu ei.

Tânărul se urcă din nou pe zid, de data asta Colon spunându-i să se aşeze cu pieptul şi cu capul în dreptul deschizăturii. Colon rămase chiar sub margine, pistolul TT 33 de fabricaţie rusească apăsând în spinarea lui Gerd.

— Ce-ai de gând să faci? întrebă soldatul.

Deşi îi tremurau mâinile, încercă să nu pară speriat.

— Doar stai acolo, zise Colon.

Colon îl auzi pe Paul exclamând din cealaltă încăpere:

— Gerd! Ce faci acolo?

— Vi-l dau înapoi în schimbul a două grenade de mână! strigă Colon într-o germană stricată.

Se uită înapoi şi îi făcu semn lui Michaels să iasă cu oamenii prin deschizătură. Căpitanul începu să-şi zorească marinarii spre ieşire.

— Cine-i acolo? întrebă Paul.

— Cineva cu un pistol îndreptat spre capul lui *Schutze* Gerd.

Urmă o perioadă de ezitare.

— Ce vrei să faci cu grenadele de mână? Să le arunci înapoi spre noi?

— Nein.

Colon începu să simtă că această parte a planului nu avea să meargă. Germanii nu puteau să aibă încredere în el, iar glezna începu să-l doară fiindcă o folosise să-l ţină pe soldat lipit de perete.

— Uite cum facem, zise el întorcându-se spre german. Aruncă-le spre perete. Eu îl las pe Gerd aici, iar tu îl vei dezgropa mai târziu.

— Eşti nebun, *Amerikaner*.

— Mda, sunt nebun! Sunt sărit şi foarte nervos! Faci ce ţi-am cerut, sau îi fac eu camaradului tău încă o gaură a

curului, dar undeva mai sus?

Gerd tremura atât de tare încât începu să disloce pietrele de sub el. Colon îşi imagină cum trebuia să-i arate faţa în lumina puternică a reflectoarelor.

Mai ales când Paul spuse:

— Nu vom coopera, *Amerikaner*. Eliberează-l şi ieşi afară, altfel intrăm noi înăuntru.

— Câţi soldaţi sunt acolo afară, Gerd? şopti Colon în engleză.

— Fünf.

— Cinci?

Colon mută pistolul lui semiautomat în partea dreaptă a corpului lui Gerd.

— Nu cred că or să coopereze. Aşa că mai bine te-ai ruga.

— Pentru ce să mă rog?

— Să am eu noroc să nimeresc de cinci ori.

Chiar în timp ce vorbea, Colon deschise focul, folosindu-l pe Gerd ca apărătoare. De îndată ce i se luă pistolul din spate, soldatul sări într-o parte, ezită şi încercă să pună mâna pe Colon. Din doi paşi însă căpitanul Michaels ajunse acolo, iar cuţitul lui se înfipse direct în spatele soldatului, sfâşiindu-i plămânul stâng. Gerd scoase un hârâit şi alunecă cu faţa în apă. Colon trase la întâmplare mai multe focuri de armă în cealaltă încăpere, apoi se dădu înapoi.

În cavernă se făcu întuneric: unul din gloanţele sale

spărsese reflectorul. Împuşcăturile se mai auziră câteva minute, apoi se făcu din nou tăcere, cu excepţia soldaţilor care se auziră strigând în depărtare, spre gura grotei. Ori se retrăgeau, ori intrau şi alţii.

Michaels se târî lângă Colon.

— Ies afară după câteva grenade, zise soldatul.

— Nu poţi. Nu ştii dacă i-ai nimerit pe toţi. Hai să mergem, să încercăm să ne piardă urma.

— Nu suport ideea că las pasajele astea două deschise. Ce zici de perforatorul pneumatic? Dacă lovim acoperişul...

— Nu mai avem combustibil. N-avem de ales!

— Ce-i în camera următoare?

— Tot ce pot să-ţi spun e că e mare. Am trimis oameni înainte.

— Cristoase! Suntem în întuneric. Ei or să aibă lanterne.

— De acord cu tine. Dar chiar dacă dărâmi iară nenorocitul ăla de zid, cât timp crezi că o să-i oprească?

Colon auzi cum vocile cresc în intensitate.

Avea două posibilităţi: marinarii să înainteze în grotă în timp ce el încerca să-i ţină pe nemţi, sau să îşi asume riscul şi să găsească o ieşire, înainte ca inamicul să sosească.

O ieşire? Nu se vedea nicio rază de lumină în urma lor.

Şi totuşi, Michaels avea dreptate. Locul ăsta era ca în Fortul Alamo. Grota era o strategie mai bună.

Înaintă uşor de-a lungul zidului, încercând să nu

forţeze prea mult glezna rănită, şi îl urmă pe Michaels prin întuneric.

Capitolul 14

„Cocioaba” nu era aşa cum îşi imaginaseră. Părea mai degrabă o vilă din piatră, veche şi stranie, cu acoperiş de paie care avea neapărat nevoie de reparaţii. Liv le spuse că fusese construită în secolul al XIV-lea, când un politician şi familia lui încercaseră să fugă de ciuma, supranumită şi „Moartea Neagră”, care făcea ravagii în zonă. În scopuri militare fusese folosită pentru prima oară în 1905, după ce Norvegia rupsese legăturile cu Suedia. Acolo locuiau paznici care supravegheau fiordul, în eventualitatea în care suedezii ar fi atacat de pe mare. Rămăsese ascunsă aici, uitată, până ce o găsiseră cei din rezistenţă şi începuseră să o folosească drept punct de popas, în cursul lungilor călătorii de-a lungul coastei.

Starea de spirit a femeii se schimbă considerabil în bine după ce ajunseră la destinaţie. Deşi rămase distantă faţă de Lambert şi îl ignoră pe Weyers, discută cu Livingston şi Ogan, în timp ce le arăta depozitul secret de arme ţinut într-un cufăr vechi.

Lambert şi Weyers îşi strânseră toată furia în inimă, lucru care nu o deranj a deloc pe fată, aşa cum se şi grăbi să îl asigure pe locotenent.

— Naziştii nu vin pe dealurile astea, zise ea. Vasele lor patrulează în fiord, iar trupele rămân în regiunea centrală. Restul teritoriului rămâne al nostru.

Într-un dulap găsiră conserve ce conţineau peşte, fasole şi supă. Francezul prepară o masă din toate acestea, în vreme ce Livingston desfăcu, pe o masă veche de stejar, o hartă a închisorii, fixându-i capetele îndoite cu lumânări

aprinse.

— Tu ai văzut închisoarea, noi nu, spuse Livingston către Liv. Planul prevede o abordare dinspre partea vestică, în locul ăsta.

Indică un punct din partea de sus a desenului.

— Perimetrul e marcat de două garduri înalte de câte trei metri fiecare, având un metru între ele şi sârmă ghimpată prinsă de stâlpii ascuţiţi.

— Corect. Sârma ghimpată se află aici – trasă cu degetul un pod imaginar între cele două garduri – precum şi de-a lungul lor, între ţăruşi.

Livingston aprobă dând din cap.

— În plus, la fiecare treizeci de metri există gărzi. Acuma, aici – degetul i se mută spre celălalt capăt, spre carieră – avem o coastă abruptă de circa cincizeci de metri înălţime. Pe culmea ei, un gard de sârmă ghimpată, electrificat, de doi metri înălţime. Presupunem că, dacă sârma este tăiată, se va declanşa o alarmă.

— Am auzit-o când cineva a încercat să sară gardul, spuse Liv.

— Curentul este suficient de puternic pentru a ucide? întrebă Ogan.

— Instantaneu. Au încercat oamenii care munceau în carieră la acea înălţime. Continuă să încerce, deşi n-au nicio şansă.

— E încurajator, zise Lambert aşezând pe masă gamele cu supă încălzită.

Tot timpul Livingston o urmări pe femeie. Părea sincer

preocupată să facă planul să meargă, iar regretul pentru moartea prizonierilor britanici părea real. Ar fi putut fi imaginaţia lui, dar părea dornică să spună mai multe. Adesea Livingston o surprinse zgâindu-se la el. Fata nu îşi muta privirea, până ce locotenentul întreba dacă totul e în regulă. Ea răspundea că da şi-şi continua treaba, indiferent ce făcea.

După ce mâncară, Livingston îi ceru să-l însoţească afară, convins că în curând avea să mărturisească întâlnirea cu germanul. Se opriră la o oarecare distanţă de baracă şi priviră oceanul îndepărtat.

— E frumos aici, zise Livingston. Mă simt acum aşa cum m-am simţit şi la cartierul nostru general. Uitându-mă spre copaci, mi se pare greu de crezut că, nu prea departe, o mulţime de lucruri frumoase au fost îngropate de tancuri, sau distruse de artilerie.

— Unde e baza ta în Europa?

Părea o întrebare nevinovată, dar nu îi putu răspunde. Îi zâmbi.

— E strict secret.

Fata rămase surprinsă.

— Înţeleg.

— Nimic personal...

— Am spus că înţeleg. În război nu există loc pentru sentimente, trebuie să gândim numai cu capul.

— Nu e asta. Presupunând că vei cădea prizonieră, te vor face să vorbeşti...

Ea îl privi din nou, de data asta cu mai multă asprime.

— N-aş vorbi niciodată. *Niciodată*!

— Liv, cu toţii credem asta despre noi înşine.

— *Ştiu*, locotenente! Şi mai ştiu şi altceva. Dacă noi am fi conduşi mai puţin de cap şi mai mult de inimă, nu ne-am mai afla în rahatul ăsta... oameni buni împuşcând oameni buni.

— Cred că este puţin mai complicat decât atât...

— Exact. Tu *crezi*. Dar eu simt...

— Chiar aşa?

— Da.

— Şi ce ai simţit pentru germanii ăia pe care i-ai omorât?

Ochii ei se îngustară. Stând cu spatele spre soarele care tocmai apunea, cu faţa în umbră, Liv părea malefică.

— Am crezut că eşti altfel, locotenente. Am crezut că ai putea înţelege. Dar eşti la fel de superficial ca restul omenirii.

Îi veniră în minte câteva replici, dar preferă să rămână tăcut. Oricum, Liv nu l-ar fi ascultat.

Fata se întoarse ca o vijelie spre cocioabă. Livingston rămase singur afară, privind reflectarea în apă a soarelui roşu. Nu era enervat sau supărat, ci doar derutat. Ori avea de-a face cu o schizofrenică, două gemene identice, ori cu o mincinoasă teribil de nestatornică. Sau mai exista o posibilitate. Poate că avea de-a face doar cu o imatură fată de optsprezece ani. Escott fusese acela care spusese ceva despre vârstă, ceva care era plin de semnificaţie. El făcuse ceva teatru în tinereţea lui. La vârsta de optsprezece ani,

rolul lui Hamlet fusese o treabă uşoară. Numai când a mai înaintat în vârstă, devenind mai înţelept, a jucat rolul, cu nuanţele lui, transpunându-se în pielea omului-ucigaş. Numai un adolescent ar putea vedea pe Hamlet, sau războiul, motivat, justificat de o superficială...

Livingston se întoarse.

Iisuse Cristoase! Putea fi asta?

Fata ştia, de exemplu, că nu ar ceda niciodată sub tortură. Semnificativă era şi toată discuţia aia despre emoţii şi, implicit, despre dragoste.

Avu o bănuială, una solidă, care îl înspăimântă mai mult decât orice gândise vreodată despre Liv Alborg.

Când Livingston se întoarse înăuntru, bărbaţii erau ocupaţi cu verificarea echipamentului pe care aveau să-l folosească. Liv stătea sprijinită de cămin, cu braţele încrucişate, urmărindu-i pe ceilalţi cu privirea. Nu se uită la Livingston în momentul în care acesta intră pe uşă. O făcură însă Ogan şi Lambert, dar locotenentul ignoră privirile lor întrebătoare.

— Au supravieţuit urcuşului? întrebă el.

Weyers cerceta uneltele pe care avea să le folosească pentru întreruperea curentului, pentru ca el şi Lambert să treacă de gardul electrificat al carierei.

— Nu văd înăuntrul izolaţiei, dar se pare că nu s-a stricat nimic. Era bună când a ieşit din magazie, e bună şi acum.

— Kenny, cum arată echipamentul nostru?

Ogan examina un echipament mult mai complicat pe

care el, Liv şi locotenentul aveau să-l folosească la escaladarea gardului. Acesta consta dintr-o arbaletă, câţiva metri de sârmă de oţel şi trei perechi de mănuşi cu căptuşeală groasă. Grupul avea să fixeze un capăt al sârmei de un copac, să înfigă săgeata în acoperişul uneia dintre clădiri şi cei trei aveau să escaladeze gardul.

— Nicio stricăciune. Nu avem decât să sperăm că nu s-a greşit recunoaşterea locului de unde o să tragem săgeata.

— Din acest motiv o să şi plecăm în direcţii diferite, îi reaminti Weyers. Şi putem să trecem pe acolo ca să vă deschidem uşa.

— Să sperăm că nu va fi necesar, zise Livingston. Nu vreau să traversaţi întregul complex dacă nu e absolută nevoie.

— De ce nu? Voi aşa o să faceţi ca să ajungeţi la carieră.

Livingston se uită la Liv, aflată în cealaltă parte a camerei.

— Ne vom descurca, Wings. Am eu o presimţire.

Femeia se holbă la el un moment, apoi îşi întoarse faţa spre flăcările din cămin.

Timp de câteva ore avea să se odihnească toată lumea. Îşi întinseră pături lângă foc. Pe când ceilalţi îşi aranjau locul de dormit, Liv îşi luă puşca, turnă un polonic de supă în gamelă şi îi anunţă că va face prima de pază. Livingston îi mulţumi şi o asigură că o va înlocui după patru ore, la zece. Le ură celorlalţi somn uşor, amintindu-le că plecau la ora două dimineaţa.

La mai puţin de o jumătate de minut după ce Liv ieşi pe uşă, locotenentul se ridică şi se uită pe fereastră, ca să vadă în ce direcţie pornise.

Ogan veni în spatele lui.

— Nu vă puteţi duce singur, domnule.

— De ce nu?

— Nu puteţi şti ce-i acolo.

— Sigur că ştiu. Liv şi un german. Dacă e mai mult decât atât, prezenţa ta acolo nu m-ar ajuta.

— Locotenente, cu tot respectul, v-aş acoperi.

— Nu cred că va fi necesar. Bănuiesc cam ce voi găsi acolo.

Ogan părea că are chef să-l contrazică. Ţinu însă cont de diferenţa de grad dintre ei, aşa că închise gura şi îl salută.

O urmări pe fereastră până ce dispăru în spatele unei ridicături de pământ. Locotenentul deschise uşor uşa, ca să nu scârţâie din cauza îngheţului, şi plecă pe urmele ei.

* * *

Liv înaintă până în spatele colinei sterpe ce străjuia fiordul. Se întinse pe burtă, cu binoclul în mână. De acolo vedea orice persoană care se apropia de-a lungul drumului.

Livingston rămase departe de tânăra femeie, oprindu-se într-un punct al dealului ascuns de vederea ei. Se aşeză

jos, la rândul său, şi o urmări pe Liv.

După o oră, o maşină a personalului militar apăru din direcţia închisorii. Se opri la marginea drumului, iar din ea coborî o singură persoană. În întuneric, lipsit de avantajul strălucirii gheţii de pe pământ, Livingston nu putea fi sigur de numărul persoanelor. După ce bărbatul se mai apropie, văzu că era acelaşi soldat pe care îl întâlnise cu o noapte în urmă. Şi nu un simplu soldat, ci un *Generaloberstabsarzt*.

Un general-colonel al cadrelor sanitare.

Când ofiţerul german ajunse la doar câţiva paşi distanţă, Liv ieşi din ascunzătoare şi alergă către el. Se îmbrăţişară.

Livingston înaintă uşor, târându-se pe genunchi.

* * *

General-colonelul era un tânăr chipeş, având oasele feţei cizelate, ochi albaştri, iar de sub bonetă se vedea o şuviţă de păr blond.

Zâmbi către Liv.

— Acuma ştii ce pun la cale?

— Da.

— Excelent. Şi bănuiesc...

— Nimic, zise ea repede, cu dispreţ. Sunt aroganţi şi încrezători.

— Au fost probleme pe drum azi dimineaţă. Voi aţi

fost?

— Da. Îmi pare rău. N-au vrut să m-asculte. Au insistat să fure ambulanţa. Sunt foarte multe lucruri pe care ei nu le înţeleg!

— Atunci spune-mi planul lor şi vom învăţa întreaga lume.

Fata îl strânse în braţe petrecându-şi-le în jurul umerilor lui. Livingston privi cu atenţie. Mâinile soldatului erau sigure, dar ochii i se mişcau în toate părţile. Căutând. Prudenţi. Nu putu auzi ceea ce îşi spuneau, dar îşi dădeau seama că mintea bărbatului nu era la femeia care îl iubea.

Scenariul, ambele părţi ale lui, îi erau acum suficient de clare.

În acest loc, departe de civilizaţie, nu avea importanţă ce zgomote se auzeau. Livingston scoase uşor revolverul din buzunarul hainei şi se ridică.

* * *

Liv stătea cu spatele la el, dar soldatul îl văzu imediat.

Ofiţerul german rămase nemişcat, înlemnind. În mod clar îi şopti lui Liv ceva la ureche, pentru că aceasta se întoarse repede.

— Deci aşa arăţi tu când nu eşti supărată, zise Livingston în germană, făcând câţiva paşi înainte.

Expresia ei era de şoc total.

Locotenentul făcu neamţului semn cu degetul arătător să se dea înapoi. Acesta execută ordinul, ridicând în acelaşi timp mâinile. Liv nu mişcă.

— Ştiu şi despre noaptea trecută, spuse Livingston înaintând şi luând pistolul din tocul neamţului. Sperasem să existe o explicaţie *logică*. Asta se întâmplă când îmi folosesc nenorocitul de creier, în loc să-mi folosesc inima, ca să comit un act de trădare.

— Nu înţelegi... protestă Liv.

— Eu cred că da. Cu excepţia câtorva detalii. Să vedem cum mă descurc. La un moment dat, în trecutul nu prea îndepărtat, luptătoarea în rezistenţă Liv Alborg a fost capturată de germani. Până atunci ea reprezentase o adevărată ameninţare pentru ei. Semnificativă este evoluţia ei din ultimele douăzeci şi patru de ore. A fost trimisă la închisoarea din Vess, unde nu a fost pusă să care bolovani, ci să facă trupele fericite.

Chiar şi în întuneric o putu vedea pe Liv îmbujorându-se la amintirea ruşinii. General-colonelul făcu un pas protector spre ea. Livingston îi făcu semn să se dea înapoi.

— Nu te deranja, domnule cavaler. Ai făcut o dată asta, nu-i aşa? La închisoare. Ai luat-o sub aripa ta, ai protejat-o, i-ai spus că există şi alte căi de a rezolva conflictele. I-ai dat drumul pentru a-i trăda pe alţii.

— Nu! strigă ea. Pentru a pune capăt acestui război! Pentru eliberarea Norvegiei!

— Tipul ăsta avea să le rezolve pe toate de unul singur?

— Cu alţii, zise germanul.

— Corect. Întrebarea e, ce i-ai promis în schimbul capturării noastre? Bineînţeles, că nu vom avea de suferit... Chestia asta e tipică. Ce altceva? Că vei elibera o parte din prietenii ei prizonieri? Poate că şi asta făcea parte dintre promisiuni. E vorba însă despre un plan măreţ de pace cu care ai intoxicat-o. Ceva care a făcut ca o fată minunată să aibă încredere şi chiar să te iubească.

Gura lui Livingston se strâmbă.

— I l-ai promis pe Malmström?

Ochii lui Liv se întoarseră spre german.

— Ce i-ai spus, că-l predai pe Malmström, că vei pune capăt experimentelor pe care le faceţi în carieră?

Liv începu să devină nerăbdătoare.

— Spune-i!

Neamţul rămase nemişcat, cu mâinile ridicate. Continuă să se uite, fără să clipească, la Livingston.

— Nu poate, zise locotenentul. Ştie că voi vedea dincolo de prostiile pe care ţi le-a înşirat ţie.

— Nu-i o minciună!

Fata făcu un pas spre nazist.

— Spune-i. Spune-i cum colaboratorii tăi vor lovi în celelalte instalaţii asemănătoare, cum împreună vom paraliza războiul german şi-l vom forţa pe Hitler să semneze pacea cu Aliaţii!

Livingston privi spre bărbat.

— Haide. Spune-mi. Convinge-mă.

Vântul făcu să fluture poalele hainei de blană pe care o purta *Generaloberstabsarzt*. Firele de păr îi dansară pe frunte, de parcă ar fi încercat să scape. Dar ofiţerul rămase ţeapăn în continuare.

— N-ar avea niciun rost, zise el pe un ton monoton. Aşa cum mi-a spus-o şi ea, eşti foarte încăpăţânat. Hotărârea tu ai luat-o.

— Vrei s-o schimbi? Bine, facem un târg. Adu-l pe Malmström aici şi lasă-l să plece cu unul din oamenii mei. Eu şi încă doi vom rămâne ca prizonieri. Dacă auzim că Malmström ajunge cu bine în Anglia, o să muncim noi pentru voi.

Femeia îl privi pe ofiţerul nazist.

— Am putea face asta, nu-i aşa?

— Cuvântul meu... dragostea mea nu-i suficientă? întrebă *Generaloberstabsarzt*.

— Nu şi pentru mine, zise Livingston. Şi eu sunt cel care ţine revolverul.

— Dovedeşte-i că se înşală, zise Liv. Dovedeşte-mi

Generalul se gândi un moment, pocni din călcâie şi se aplecă uşor.

— Foarte bine.

— Uite! zise Liv întorcându-se, triumfătoare, spre locotenent. Ai dovada!

— Şi-o vei lăsa pe Liv să-l aducă, adăugă Livingston.

Ofiţerul german se apropie încet.

— Ce vrei să spui?

— Că vei sta cu mine. Şi dacă cineva, în afară de Liv şi savant, apar pe drum, te-ai ales cu un glonte.

— Monstrule! strigă Liv.

— Am fost ocărât şi mai rău. Şi uite că am trăit... astea sunt condiţiile mele.

Ezitarea ofiţerului german o făcu pe Liv să-şi schimbe atitudinea.

— Nu mă deranjează, zise ea repede. E pentru cauza păcii...

Ofiţerul nu răspunse, iar privirea ei de femeie justiţiară se evaporă.

— *Mein liebchen*, ce e? Ce s-a întâmplat?

— S-a întâmplat că intenţiona să se-ntoarcă la cocioabă cu destui oameni cât să ne trimită la dracu', zise Livingston.

Neamţul se aplecă şi se repezi spre Livingston atât de brusc, încât glontele tras de locotenent trecu mult pe deasupra capului. Ofiţerul se năpusti asupra lui Livingston, care scăpă arma. Abia reuşi să-şi aducă braţele în faţă înainte ca germanul să scoată un pumnal din teaca de metal de la centură. Cei doi bărbaţi se luptară câteva secunde, în vreme ce Liv striga la iubitul ei să înceteze.

Primind un refuz, fata alergă spre el şi încercă să-l tragă. Ofiţerul o aruncă înapoi şi mârâi când Livingston folosi răgazul pentru a-şi încleşta ambele mâini în jurul încheieturii ce ţinea cuţitul.

Aproape instantaneu se auzi o împuşcătură, iar braţul

deveni moale. Cuţitul se clătină, căzu, apoi căzu şi neamţul, întinzându-se încet peste Livinston. Americanul rămase nemişcat câteva secunde, îşi recăpătă suflarea şi se târî de sub mort. Se apropie de Liv care se holba spre cadavru. O pată de sânge se lăţi de-a lungul umărului stâng, chiar deasupra inimii.

— Se folosea de tine, zise Livingston. Nu era unul de-al nostru.

Liv îndreptă arma spre locotenent, surprinzându-l.

— El a oprit ceea ce-mi făceau...

— Pentru motivele lui.

— Indiferent de motiv, el mi-a redat *demnitatea*.

Era durere în vocea ei. Livingston îşi dori să fi tăcut din gură.

— Suntem cu toţii bolnavi, gemu ea. M-am săturat să tot *urăsc*, m-am săturat *de crime!* Voiam să cred... aveam nevoie...

Vocea ei se stinse şi se uită spre armă într-un fel care-l făcu pe Livingston să creadă că o să o întoarcă spre sine. Făcu un pas spre ea şi, dacă văzu că fata nu observase, continuă să înainteze. Îi luă arma şi îşi puse braţul în jurul ei.

Liv nu opuse rezistenţă. Nu mai avea lacrimi, nu mai avea cuvinte. Rămase pur şi simplu cu ochii la cadavru, în timp ce vântul bătea în jurul lor.

După câteva minute, ţinând mâna tot în jurul ei, Livingston îi întoarse cu blândeţe faţa de la ofiţer şi o conduse încet spre cocioabă.

* * *

Marinarii înaintară în spatele căpitanului Michaels, care pipăia cu piciorul stâng dintr-o parte în alta, căutând o crăpătură în podeaua cavernei, orice le-ar fi putut cauza moartea. Ţinu o mână ridicată în faţa lui, ca să nu se lovească de vreo parte mai joasă a tavanului, sau de vreo stalactită.

Fiecare om ţinea o mână pe umărul celui de dinaintea lui. Colon se afla în coada şirului, cu urechea ciulită după eventualii urmăritori. Aerul rece şi umed pe care îl respirau le răni gâturile.

Ceea ce îi deranja cel mai mult atât pe soldat, cât şi pe căpitanul Michaels, era că nu aveau nicio garanţie că se îndreaptă spre libertate. Cu cât pătrundeau mai adânc, cu atât aerul era mai închis, devenind din ce în ce mai convinşi că nu există cale de ieşire. Şi totuşi, atâta timp cât puteau merge înainte, refuzau să-şi piardă speranţa.

La răstimpuri se opreau să se odihnească, mai mult să se elibereze de tensiunea acumulată din cauza faptului că mergeau bazându-se mai mult pe simţuri decât de efortul fizic.

Stând aşezaţi pe o movilă de pământ surprinzător de uscată, câţiva oameni tuşiră din cauza prafului înghiţit. Colon se ridică brusc şi privi cu atenţie în întuneric.

— Aud ceva.

Marinarii îşi ţinură respiraţia. Rămaseră stană de piatră, ascultând.

— Ecouri, zise Michaels.

— Mda, dar cel puţin nu vin din spatele nostru.

— Care-i diferenţa? întrebă unul dintre marinari. Sunt nemţi.

— Diferenţa e că, indiferent unde se află lepădăturile astea, nu se aşteaptă să venim.

Colon scoase cuţitul şi se îndreptă spre capul coloanei.

— Ce faci? întrebă Michaels.

— Când eram copil, obişnuiam să vânez şobolani în clădiri părăsite. Lasă-mă să-i adulmec pe nenorociţii ăştia.

— Dar glezna ta...

— Pot s-o târăsc în fruntea coloanei la fel de bine cum o târâm şi la coada ei.

— Mă refer la fisuri.

— Ţine-mă de centură. Dacă podeaua se sfârşeşte, strânge-mă mai bine.

Căpitanul aprobă şi se integră în rând, în spatele lui Colon. După ce porniră la drum, marinarii ascultară cu atenţie vocile ce se auzeau din ce în ce mai clar. Colon se concentră să înţeleagă câteva cuvinte.

Când reuşi, în cele din urmă, mânerul pumnalului se încinse în strânsoare, iar mâna începu să tânjească după un neamţ în care să înfigă tăişul.

Capitolul 15

Lambert şi Weyers adormiseră ca împuşcaţi, deci Livingston nu-i povesti decât lui Ogan ce se întâmplase. Bărbaţii erau strânşi în jurul focului, în vreme ce Liv se ghemuise într-un colţ al cocioabei, departe de ei.

Soldaţii vorbiră în şoapte şi, după ce locotenentul le explică ce se întâmplase, Ogan întrebă:

— Ce ai de gând să faci cu ea acum?

— Drept să spun, cred că nu trebuie să facem nimic.

— Nu? Locotenente, avea de gând să ne predea friţilor!

— Era îndrăgostită. Derutată. Dar s-a terminat.

— Şi dacă nu s-a terminat? Uită-te la ea. Ar putea foarte bine să-şi spună că din cauza ta şi-a pierdut ea fericirea, şi ne va trăda oricum.

— Avem un om mai puţin. Nu cunoaştem zona.

— Chiar şi aşa, n-am auzit niciodată ca un tribunal militar să dea unui trădător dovedit o a doua şansă.

— Ai dreptate. Dar noi nu suntem judecători, Kenny, ci doar nişte simpli soldaţi care încearcă să facă o treabă bună.

Livingston privi către Liv, apoi continuă:

— Va face ceea ce-i bine. E cu mult mai înţeleaptă decât era acum o oră.

Ogan tot nu era convins, dar renunţă să continue

discuţia pe această temă. Livingston se odihni, iar Ogan îl trezi pe Lambert o oră mai târziu, ca să poată dormi şi el. La ora două şi treizeci de minute, Lambert trezi pe toată lumea. Chiar şi Liv adormise, dar acest lucru păru că nu o ajutase cu nimic. Faţa ei era lipsită de expresie, mişcările mecanice, vocea stinsă.

Livingston tot nu credea că Ogan avea dreptate, că femeia care îi ajutase să pună mâna pe ambulanţă avea să se întoarcă. După ce porniră la drum, locotenentul se rugă în tăcere să nu fie aşa.

Aerul era foarte rece şi, în momentul în care traversară dealurile, lucru devenit foarte plictisitor, fiecare rafală era ca o lovitură de bici.

— Preferam lapoviţa, zise Weyers. Cel puţin de aia ne puteam feri.

— Ah, dar cine ar dori să se ferească de o asemenea plăcere? întrebă Lambert clănţănind din dinţi.

Acestea fură singurele cuvinte pe care şi le spuseră până în momentul în care se despărţiră. După ce traversară ultimul deal, ajunseră la şosea. Liv arătă de-a lungul acesteia, spre nord.

— Acesta este drumul pe care trebuie să meargă Lambert şi Weyers. Îi va duce la poarta din faţă a închisorii, în spatele căreia se află cariera.

Arătă apoi spre un crâng, abia vizibil în întuneric.

— Noi mergem pe aici. Peretele vestic al închisorii nu e prea departe de hăţiş.

— Nu văd nicio lumină, zise Ogan.

Livingston detecta suspiciune în vocea lui.

— Nu există lumini, răspunse femeia. Noaptea nu se munceşte, iar germanii nu doresc să fie văzuţi, evitând astfel să fie ţinta vreunui atac.

— Ei nu ştiu că nu ne-am bombarda propriii oameni? zise Weyers.

— De ce să creadă asta? răspunse Lambert. Ei ar face-o.

Livingston ură noroc celor doi membri ai echipei care plecară spre nord, paralel cu drumul, dar suficient de departe de acesta cât să nu intre în raza vreunui far. Cu Liv în frunte, locotenentul şi Ogan se îndreptară spre pădure.

În spatele crângului terenul se înclină uşor. Ajunşi în cealaltă parte a lui, Livingston văzu conturul închisorii mici, dar impunătoare. Toţi trei se ghemuiră la pământ şi cercetară construcţia.

— Niciun punct al dealului nu pare să fie mai înalt decât celelalte, îi şopti Livingston lui Ogan. Ce zici de copacii dinspre sud-vest?

Sergentul-major privi spre pădure. Era destul de aproape de gard şi de ceea ce părea a fi una dintre cazărmi.

— Merge, domnule.

Cei trei îşi croiră drum până acolo, păşind cu grijă ca nu cumva să calce pe frunzele moarte aduse în zonă de vânt. Ajunseră în dreptul crângului alcătuit din nouă stejari. La aproape trei metri înălţime exista o creangă foarte stufoasă. Ogan se săltă pe ea, în timp ce Livingston îşi aranjă arbaleta. Crengile stejarului creşteau de la mijlocul

trunchiului şi de ele fixară arcul şi scara, legându-le strâns una de alta. Trase piedica şi-i dădu arma lui Ogan, apoi scoase săgeata pe care urmau s-o folosească. Săgeata era scurtă şi groasă, cu o coadă masivă de lemn şi un vârf mare din fier care se înfigea în orice fel de grindă. Dacă Ogan ar fi tras într-o ţiglă, micul harpon ar fi sfărâmat placa subţire şi ar fi căzut. Trebuia să lovească neapărat o grindă.

Chiar lângă crestătura săgeţii era un inel subţire de fier prin care Livingston trecu capătul cablului răsucit de trei ori. Acesta era crestat în jurul unei bobine groase pe care locotenentul o fixă în pământ, folosind o ţeavă de jumătate de metru. Din cauza faptului că pământul era tare, ţeava uşoară intră cu oarecare greutate. Se înfipse însă suficient cât bobina să poată fi trecută în jurul ei.

Efortul îl încălzi. Măcar pentru asta fu recunoscător.

După ce îi dădu săgeata lui Ogan, privi cu atenţie şi aşteptă alături de Liv. Fata se freca tot timpul pentru a se încălzi. Era bucuros de faptul că, până în acea seară, Liv nu ştiuse cum aveau să intre în închisoare şi nici când. Îşi închipui că cei dinăuntru se aflau în alertă, dar, în absenţa general-colonelului, doar starea de alertă nu avea să le fie de folos germanilor. Speră să nu i se simtă lipsa atât de mult încât să se ducă să-l caute.

În rucsac se aflau trei săgeţi şi cleşti pentru sârmă, pentru tăierea cablului în cazul în care prima încercare eşua. Oricum, erau la o depărtare destul de mare şi s-ar fi putut ca a doua oară să nu le mai ajungă cablul până la cazarmă.

După ce Ogan fu gata, Livingston folosi binoclul pentru o ultimă cercetare. Văzu că nu erau paznici pe o distanţă de o sută de metri în spatele închisorii lipsită de ferestre. N-ar

fi trebuit să se confrunte cu nicio problemă, presupunând că cei dinăuntru nu aveau să gândească nimic rău despre sunetul săgeţii care lovea lemnul. Sau, dacă o făceau, că vor fi suficient de pricepuţi să nu facă nimic ce ar atrage atenţia vreunui paznic de afară, îi spuse lui Ogan să înceapă.

Se auzi un sunet ca tunetul simulat într-o piesă de teatru, de o foaie de metal îndoită o singură dată. Apoi sârma începu să se desfăşoare, în vreme ce săgeata şuieră încet în noapte.

* * *

Gardul carierei era exact aşa cum îl descrisese Liv: trei metri de sârmă ghimpată, cu o pantă abruptă în afara perimetrului. Lambert şi Weyers nu putură vedea dincolo de ea, dar îşi închipuiră că femeia avusese dreptate când spusese că existau paznici la baza ei.

„Supradotare”, gândi Weyers. Fără echipamentul necesar, nimeni n-ar fi fost în stare să intre sau să iasă.

Cei doi se aşezară pe lespezi de piatră, la câţiva metri depărtare de gard. Deja îşi desfăcuseră echipamentele. Weyers fusese de acord ca Lambert, care era mai mic decât el, să facă prima încercare de pătrundere.

Weyers simţi nervozitatea francezului. Lambert fusese soldat încă din copilărie şi nu ducea lipsă de curaj. Instrumentul cu care avea să separe sârma electrificată nu era însă prea mare. Nu-şi putea permite nici cea mai mică greşeală. Şi chiar şi trecut de gard, mai erau încă panta şi

paznicii de jos.

Sud-americanul întinse mâna lui Lambert şi, strângând-o, francezul mai stărui în acel loc o clipă, înainte să pornească.

Se târî pe genunchi ajutându-se de o mână, cu izolatorul sub celălalt braţ.

Suportul avea o lungime de doi metri şi era făcut din cauciuc vulcanizat care putea fi uşor îndoit şi era un foarte bun izolator. Lambert îl strecură între pământ şi cea mai joasă dintre sârmele ghimpate şi intră sub el cu faţa în sus. Târându-se pe spate, pe sub gard, sârma se ridică după conturul corpului său. Se mişcă încet, făcând tot posibilul ca sârma să nu plesnească sau să scape din locul în care fusese fixată, pentru că efectul ar fi fost acelaşi cu tăierea ei şi s-ar fi declanşat alarma.

Era suficient loc între cealaltă parte a gardului şi muchia coastei pentru a sta întins pe o parte. După ce Lambert trecu de jumătate, trebui să-şi îndoaie capul şi să-şi întoarcă picioarele şi izolatorul în sensul opus direcţiei acelor ceasornicului, altfel s-ar fi răsturnat peste margine.

Ajuns dincolo, făcu conexiunea inversă a izolatorului. Weyers îi înmână rucsacul şi se pregăti să treacă în urma lui Lambert. Sârma se îndoi mai mult peste corpul sud-africanului care îşi ţinu respiraţia şi îşi trase pieptul pentru a reduce cât mai mult efortul. Weyers reuşi să treacă ghidat de Lambert, care îl ţinu de umeri, se răsuci pe burtă şi îşi lipi obrazul de pământ.

Lambert îl bătu pe spate felicitându-l. Weyers stătu nemişcat câteva secunde, clătinând din cap şi blestemând pentru prima dată dimensiunile lui de Goliat.

Lambert desfăcu uşor catarama rucsacului şi scoase ancora pliantă cu patru gheare şi frânghie. Se uită apoi dincolo de margine.

Era dificil de văzut clădirile întunecate ale închisorii dar, după zgomotul paşilor, gărzile păreau a fi acolo unde spusese Liv că vor fi, la mai puţin de treizeci de metri depărtare una de cealaltă.

Cei doi se târâră încet, cu atenţie, până la un punct situat între două astfel de posturi. Ajunşi acolo, Lambert căută un loc solid în care să înfigă ancora. Alese unul dintre ţăruşii gardului şi testă alegerea făcută ţinându-se de frânghie şi aplecându-se dincolo de marginea pantei. Aproape că îi provocă lui Weyers un atac de cord, dar ghearele rezistară şi francezul coborî uşor frânghia.

După ce o întinse complet aşteptă, ca să se asigure că nimeni nu auzise şi venise să cerceteze. Paşii nemţilor îşi păstrară însă caracterul monoton, aproape plictisit, atât într-o parte, cât şi în cealaltă. După ce Weyers îl bătu pe spate ca să-l încurajeze, Lambert se aşeză pe culme cu spatele la complexul de clădiri, îşi salută prietenul şi cerurile şi începu să coboare pe pantă.

Aproape imediat Lambert îşi dădu seama că dăduse de belea.

Cizmele lui dislocară o piatră de var şi se opri, aşteptând la aproape un metru de vârf.

Gărzile ori nu auziseră, ori presupuseră că sunetul era provocat de un animal, dar Lambert ştiu că nu mai putea continua în acest fel.

Îşi trecu frânghia în jurul picioarelor şi, trăgând uşor cu mâinile de ea, tremurând parcă, se lăsă treptat în jos.

Niciodată nu fusese însă bun la asta şi foarte repede braţele îi obosiră.

Se opri din nou, aproape la jumătatea drumului, odihnindu-se cu totul pe picioare.

Ştia că nu va reuşi, dar mai ştia că o cădere de la douăzeci de metri înălţime nu avea să-i facă bine nici lui şi nici misiunii.

Dintr-odată se simţi săltat sus. Se ţinu strâns de frânghie, în vreme ce Weyers îl ridică până la margine. Ajuns din nou cu picioarele pe pământ, îşi puse braţele pe umerii sud-africanului şi dădu din cap cu putere, încercând să-şi arate recunoştinţa.

Nu ştia cum de îşi dăduse Weyers seama, dar acest lucru nu mai conta. Omul făcuse un miracol... încă o dată.

De data asta Weyers testă el frânghia aplecându-se peste margine. Ţăruşul trosni, dar rezistă. Întrebarea era, va ţine pentru ce avea el de gând?

Nesigur şi nedorind să-şi asume riscul, se apropie de gard şi, folosindu-se de izolator şi rucsac, ridică cea mai joasă sârmă ghimpată cât de sus putu. Se întinse apoi într-o parte şi aruncă ancora cu putere către un arbust. Rată primele două încercări şi fu nevoit să o înfăşoare la loc de mai multe ori. Reuşi însă a treia oară şi, arătându-i spatele lui Lambert, îi făcu semn să se grăbească.

Francezul îl lovi cu putere şi Weyers se întoarse. Lambert clătină din cap cu violenţă.

Weyers aprobă dând din cap cu răbdare.

Lambert se uită într-o parte, continuând să scuture din cap.

Weyers îl împinse uşor cu palma.

Indignat, Lambert îşi dădu ochii peste cap. Nu vedea faţa lui Weyers, dar îi auzi respiraţia grea. Următoarea împunsătură, dacă mai venea una, ar fi putut foarte bine să-l arunce peste marginea coastei.

Nu era momentul să se arate mândru.

Pufnind, Lambert îi făcu semn lui Weyers să se întoarcă şi, lăsând rucsacul acolo, după ce luă arma din el, urcă în spatele camaradului său.

Sud-africanul coborî ţinându-se din scurt de frânghie, o mână sub cealaltă, lin şi rapid, muşchii lui grei părând marmură vie. Îşi ţinu picioarele cât putu de depărtate, fără să le folosească deloc.

După ce ajunseră jos, Lambert rămase uimit observând că Weyers răsufla doar puţin mai greu, ca şi cum nu ar fi fost deloc obosit.

Nu avu însă timp să se minuneze mai mult de vitalitatea uriaşului. Marginea carierei se afla către est şi, cu cuţitele în mâini, cei doi se îndreptară pe furiş în acea direcţie.

Chiar în faţă se aflau două santinele germane, una în locul în care peretele coastei se întâlnea cu puţul de exploatare al carierei, iar celălalt la circa douăzeci de metri spre sud, către margine.

Weyers veni pe la spatele celui mai apropiat dintre ei, îi puse cu abilitate mâna la gură şi îi înfipse cuţitul între umeri. Scoase lama şi o înfipse din nou, iar paznicul căzu la pământ.

Lambert pornise deja spre cel de-al doilea. Ca şi

colegul său, îi puse mâna la gură, dar îi tăie gâtul. Pe când paznicul îşi duse mâna la rană, Lambert folosi momentul de răgaz şi păşi în faţa lui, înfigând cuţitul în inimă.

Lambert i se alătură rapid lui Weyers.

— Ia uită-te acolo, zise sud-africanul încet, privind cu atenţie spre groapa de extracţie de pe partea opusă.

Chiar şi în întuneric, văzu scările albicioase de piatră ce duceau la baza gropii. La capătul lor se afla ceva negru întunecat, având de o parte şi de cealaltă câte o santinelă.

— O uşă, e clar, dar *quelle* uşă! şopti Lambert.

Se uită de jur-împrejurul carierei. Barăcile paznicilor germani se aflau pe partea lor, chiar în faţă. Complexul de clădiri al închisorii, unde aveau să intre Livingston, Ogan şi Liv, se afla pe cealaltă parte. Ar fi putut să se întâlnească cu toţi în capul scărilor.

Cele patru cazărmi germane erau aşezate în linie. În faţa lor se afla poarta principală, iar în spate cariera. Pe partea porţii patrulau soldaţi, iar pe cea a gropii de extracţie, vegheau la anumite intervale, de-a lungul unei suprafeţe înguste de pământ negru.

Ar fi preferat să coboare pe peretele carierei. Aşa li se sugerase la Londra, dar în realitate era mult prea abruptă.

Mai era doar o oră până la răsăritul soarelui şi, în mod sigur, aveau să fie descoperite cadavrele şi frânghia. Conştienţi de acest lucru, cei doi străbătură întunericul, aruncându-se la pământ, în direcţia celei mai apropiate clădiri.

În mai puţin de două minute se poticniră amândoi de o sârmă prinsă între două pietre, care declanşă o alarmă

asurzitoare, trezind întreaga tabără.

Capitolul 16

Livingston îşi spuse că totul mersese prea bine.

Ogan trăsese prima săgeată chiar într-o grindă a unui acoperiş ascuţit, iar cablul zburase superb pe deasupra gardului.

Locotenentul desfăşurase bobina, o legase de copac, iar Ogan înaintase, ţinându-se cu mâinile de ea, până ce ajunse la gard, moment în care îşi încolăcise picioarele în jurul firului şi trecuse peste el încet. Era aproape o jumătate de metru între spatele lui şi partea de sus a gardului.

Scările din carieră erau la numai câţiva metri în faţa cazărmilor. La uşă se aflau doi gardieni. În timp ce Livingston şi Ogan se pregăteau să lovească fiecare pe câte unul, sirena începu să urle de cealaltă parte a gropii de extracţie.

Săriră jos repede şi înjunghiară cele două santinele care se întorseseră spre poarta principală la auzul sirenei. Livingston smulse cuţitul din corpul celui căzut la pământ şi privi peste suprafaţa carierei.

— Ce mama dracu’ e asta? întrebă Ogan ajutând-o pe Liv să coboare.

Se aprinseră reflectoare peste zona deschisă de lângă groapă. Livingston înşfacă binoclul şi studie terenul.

— Drăcia dracului!

— Ce-i?

— Weyers şi Lambert. Trebuie să fi lovit ceva, cred că

au smuls sârma unei alarme.

— Scrupuloşi nenorociţi, friţii ăştia.

— Sunt o adevărată pacoste. Băieţii aleargă în direcţia asta, spre scări. Acoperă-i.

— Ce-ai de gând să faci?

— Exact ce ne-a spus Escott să nu facem.

Livingston îngenunche lângă leşuri. Căută cheile în buzunarele unuia, apoi în ale celuilalt. După ce le găsi, se îndreptă spre uşile cazărmilor.

— Dacă nu putem câştiga în secret, atunci o să las cale liberă puhoiului ca să-l înecăm pe neamţ.

Livingston deschise uşa de stejar masiv. Înăuntru, câteva zeci de oameni erau deja în picioare, stând lângă paturi sau pe pasajul îngust dintre cele două rânduri. Livingston adusese carabinele pe care le purtau santinelele.

— Am exact două arme şi am nevoie de ajutor să ucid câţiva nazişti. Cineva interesat?

Ca unul, prizonierii năvăliră spre el. Livingston dădu armele celor mai apropiaţi.

— Ştie cineva parola de la carieră? strigă el peste umăr.

— Codul se schimbă în fiecare zi, răspunse cineva. Intenţionase să convingă paznicii de la uşă să i-l spună, sau cel puţin aşa prevăzuse planul realizat la Londra.

Planuri.

Ce mai farsă!

Un socialist gras îşi ridică mâinile şi se aşează între Livingston şi oamenii săi.

— Cine eşti? întrebă el.

Se auziră împuşcături afară, unele din partea lui Ogan şi Liv, altele venind dinspre carieră.

— Nu acum. Caut pe un anume doctor Malm...

— Cum adică, nu *acum? câţi* sunteţi aici? Nu pari a fi din rezistenţă...

— Pentru că *nu* suntem! îl vreau pe Malmström! Este în închisoare?

— Îl ţin în laborator, zise cineva.

— În carieră?

— Da.

— Locotenente! Trebuie să plecăm! strigă Ogan.

Livingston se îndreptă spre uşă.

— Mi-ar fi de folos un ghid.

— Nu se mişcă nimeni! strigă socialistul. Nu avem arme... e sinucidere curată.

Livingston se opri.

— Nu-i aşa. Suntem patru ai noştri împotriva a două sute ai lor. *Asta* e sinucidere.

Se auzi un murmur între prizonieri. Unul dintre ei îşi croi drum printre ceilalţi.

— Am lucrat cu Malmström. Mă duc eu.

Livingston îi mulţumi şi, întorcându-se să plece, toţi oamenii se învălmăşiră înainte. Chiar şi socialistul li se alătură când ieşiră în curte.

Locotenentul se dădu de ceasul morţii văzându-i pe Lambert şi Weyers ţintuiţi pe cealaltă parte, ghemuiţi în spatele unui camion. Îşi concentrară focul asupra soldaţilor care încercau să ajungă la scări, în vreme ce Ogan şi Liv lichidară cele câteva santinele din carieră. Aflaţi la jumătatea scării, se axară acum asupra reflectoarelor plasate pe acoperişurile cazărmilor. Reuşiră să arunce în întuneric cea mai mare parte a zonei din jurul trupelor.

Fără să ştie câţi oameni pătrunseseră în tabără, trupele germane părăsiră cazărmile şi se răspândiră în jurul perimetrului închisorii, evident intenţionând să-i înconjoare pe oamenii care pătrunseseră deja înăuntru şi să le taie orice legătură cu un posibil ajutor din afară. Torentul de prizonieri ţinu însă inamicul în şah, de vreme ce germanii nu ştiau dacă intruşii aduseseră sau nu arme. Livingston aproape că îşi dori să fie de faţă când nemţii vor descoperi că aveau mai multe degete la mâini decât numărul invadatorilor.

În timp ce el şi ghidul său alergară pe scări, Livingston întrebă:

— Asta e singura cale de acces?

— Nu suntem siguri. Există guri de aerisire în carieră, dar nu ştim unde duc.

— Guri de aerisire?

Înainte ca ghidul să poată explica, germanii deschiseră focul cu o mitralieră dintr-un turn de pază. Deşi trăgeau în întuneric, asta nu diminuă impactul gloanţelor. Livingston îl

trase pe însoţitorul său la pământ, eliminând astfel posibilitatea ca acesta să devină ţintă.

Pe când căzură şi ceilalţi prizonieri, unii dintre ei pentru a nu se mai ridica niciodată, locotenentul şi ghidul alergară înainte. Dintr-odată englezul ţipă, un glonte pişcându-l într-o parte.

— Doamne... Dumnezeule...

Livingston se opri.

— Cum te cheamă?

— *Ce?*

— Numele tău! continuă să vorbeşti!

Locotenentul văzuse oameni ciuruiţi care rezistaseră printr-un simplu efort de voinţă.

— Hem... Hemingway.

— Ca scriitorul?

— Da. Doamne!

— Mâncarea favorită. Culoarea. Emisiunea radio!

În timp ce omul încerca să vorbească, Livingston îl luă pe umăr şi-l ridică. Alergă în zigzag spre scări, aplecat, având asupra lui o greutate foarte mare.

Ogan urcase sus pe scări ca să vadă ce se întâmplă. Când Livingston ajunse la numai câţiva metri distanţă, sergentul-major sări sus şi-l luă pe Hemingway din spinarea locotenentului, îl cără până jos în timp ce gloanţele spulberară piatra de var din jurul picioarelor lor. În depărtare locotenentul auzi sunetul unui motor. Ştiu că

Weyers şi Lambert urcaseră cumva în camion şi făceau acum o cursă nebună.

În mijlocul nebuniei, prin mintea lui Livingston fulgeră gândul că ar fi putut rămâne prinşi acolo în capcană. Nu exista nicio posibilitate ca prizonierii să păstreze drumul liber spre scări şi aveau să alerge care încotro, încercând să scape. Nemţii închideau eventual cariera, astfel încât să nu mai existe nicio posibilitate de ieşire. Dar explozibilii din rucsacul de la spatele său îi ridicară moralul. Nimic nu-i putea aduce mai multă satisfacţie decât să transforme maşinăriile de război germane într-o grămadă de fier vechi.

Câţiva soldaţi se aventurară spre scări dar îi doborâră atât gloanţele lui Liv cât şi cele provenite din camionul ce se apropia grăbit.

— *Attendez*! strigă Lambert din spatele volanului. Venim!

Dar, în întuneric, conducând fără faruri, veni prea repede, iar roata stângă din spatele transportorului de trupe săltă peste marginea gropii de extracţie, chiar lângă trepte. Camionul rămase atârnat într-un unghi destul de periculos pe când Weyers şi Lambert coborâră jos, pe margine. Atârnă acolo şi se legănă, rămânând aproape drept pentru un moment destul de lung, înainte să cadă într-o parte, pe scări.

Aproape de capătul de jos al scărilor, Livingston şi ceilalţi săriră într-o parte, Ogan apărând-o pe Liv, iar locotenentul aruncându-se peste Hemingway, în vreme ce camionul scârţâi şi se făcu ţăndări, rămânând nemişcat în josul scărilor, capătul din spate zăcând chiar lângă uşile de fier.

Livingston ar fi vrut să-l boscorodească pe Lambert

pentru zelul lui exagerat. Îşi reţinu însă mânia, iar Ogan se târî în genunchi până la el şi îl ajută să mânuiască rucsacul.

Lambert şi Weyers se ascunseră în spatele ultimelor trepte, trăgând în oricine încerca să se apropie, în vreme ce Liv îl mută pe Hemingway astfel încât să nu mai stea pe rană.

— Înăuntru, zise soldatul britanic icnind, coridorul pe dreapta... ştiinţă... sectoare.

— Malmström e acolo? întrebă Liv.

Hemingway aprobă dând din cap.

— O să ne arăţi chiar tu, strigă Livingston.

Ogan scoase un săculeţ din rucsac.

— Continuă să-i explici lui Liv, spuse Livingston.

— Nu poate să-mi spună nimic mie, locotenente, zise femeia încet.

Livingston aruncă o privire în urmă, deschise săculeţul, înlătură suportul de protecţie din cauciuc şi scoase afară trei batoane de dinamită.

Le aşeză lângă uşă, lângă cadavrele celor două santinele lichidate de Liv şi Ogan. În vreme ce ceilalţi se retraseră, lipindu-se de peretele carierei, locotenentul aprinse fitilul, alergă spre Ogan, apoi îşi scoase arma şi ţinti spre camionul distrus.

— Acum trebuie să ne rugăm cu toţii ca dinamita să fie suficientă, zise Ogan.

— De ce să ne rugăm? întrebă Livingston. Dumnezeu îi ajută pe cei care se ajută singuri.

Locotenentul trase câteva focuri în rezervorul de benzină expus vederii lor. Două şiroaie de combustibil începură să curgă din vehiculul aflat încă în poziţie verticală. Amândoi auziră fitilul fâsâind şi dinamita explodă, aprinzând benzina. Câteva secunde mai târziu, întregul camion fu cuprins de flăcări.

* * *

Colon şi marinarii urmaseră vocile germanilor prin grota întunecată, dar nu reuşiră să localizeze niciuna. El şi Michaels ajunseseră la concluzia că nemţii se aflau probabil într-o cavernă învecinată, vocile lor filtrându-se printre crăpăturile din pereţii grotei.

Încă în întuneric, înaintând cu ajutorul simţurilor tactile, echipajul era obosit şi înfometat. Se treziră alunecând încet spre disperare.

Explozia îi făcu să se oprească.

— Artileria? sugeră Colon după ce ecoul şi tremurul pământului se potoliră.

— Nu cred, răspunse căpitanul. Artileria s-ar fi auzit de sus. Asta a fost cam la acest nivel şi nu a *sunat* ca...

Cuvintele lui se pierdură în vacarmul celei de a doua detunături. De data aceasta pereţii se zguduiră mai tare decât pământul. Deşi aerul vibră atât de tare încât le ţiuiră urechile, nu acoperi însă sunetul pietrelor mişcându-se şi crăpând şi, în cele din urmă, căzând în jurul lor.

Capitolul 17

După ce Weyers declanşase alarma, soldaţii staţionaţi în spatele uşilor de fier fuseseră alertaţi şi poziţionaţi în spatele suporţilor masivi de fier ridicaţi în interiorul grotei. Când dinamita aruncase în aer uşile dinăuntru, doar câţiva oameni fuseseră răniţi de aşchiile ascuţite de metal şi de bucăţile mai mici de şrapnel.

Apoi explodase camionul.

Mingea de foc năvăli în toate direcţiile, iar Livingston îi condusese pe ceilalţi înăuntru, la adăpost de vâlvătaie. Pătrunseseră acolo trăgând, dar nu mai rămăsese nimeni în picioare, în spaţiul strâmt din gura mică a grotei, fierbinţeala exploziei omorâse douăzeci şi ceva de soldaţi staţionaţi acolo.

Aruncându-se dintr-o parte în alta ca o viperă, Liv îi împuşcă pe cei care mai erau încă în viaţă. Nemiloasa luptătoare din rezistenţă se întorsese fără ca cineva să aibă posibilitatea de a o controla, nici măcar ea, după bănuielile lui Livingston.

Dar nu stărui prea mult asupra lui Liv. În vreme ce valurile de fum se ridicară în sus, se treziră într-un coridor îngust care se bifurca la mai puţin de o sută de metri înainte. Iluminaţia era asigurată de câteva becuri. În centrul pasajului şi pe tavan erau aşezate traverse de fier.

Folosind stâlpii de metal drept acoperire, înaintară pe rând, mai întâi doi, apoi trei. Livingston şi Ogan îi acoperiră pe ceilalţi, înaintând apoi şi ei. Rezistenţa era slabă: cei mai mulţi dintre soldaţii care fuseseră trimişi să păzească intrarea erau morţi, iar cei care mai erau în picioare

fuseseră lichidaţi din mers. Câţiva bărbaţi şi femei în halate de laborator alergau mâncând pământul în direcţia opusă, apucând-o pe ramificaţia stângă a tunelului.

Când ajunse la bifurcaţie, echipa se despărţi.

— Lambert, Weyers, Liv, voi mergeţi să vedeţi ce e în stânga. Ken şi eu îl luăm pe Malmström.

Livingston îi înmână rucsacul lui Weyers.

— Amărâtul ăla ne-a vorbit de guri de aerisire. Cred că aici se desfăşoară cercetări în domeniul rachetelor. Orice vedeţi cu coadă, aruncaţi-l în aer şi transformaţi-l în fier vechi.

În carieră erau mulţi soldaţi. Echipa îi auzi şi văzură şi luminile reflectoarelor.

— Ne întâlnim pe partea voastră, dacă putem. Dacă există vreo gură de aerisire, atunci vom ieşi afară pe acolo.

Weyers salută şi alergă pe coridor, aşezându-se între Lambert şi Liv. Întorcându-se, Ogan şi Livingston porniră pe tunelul şerpuit din dreapta.

Pasajul era strâmt şi în mod clar era făcut de mâna omului. Livingston bănui că fusese tăiat numai după ce săpăturile din carieră arătaseră că în faţa gurii de extracţie era loc suficient pentru dirijarea cercetărilor germane, indiferent care ar fi fost acestea.

Cei doi străbătuseră o distanţă destul de mică în momentul în care întâlniră camere mici şi înguste, construite de-a lungul coridorului. Acestea trebuie să fi fost laboratoarele şi camerele unde locuiau cercetătorii. Când Livingston îl văzu pe Malmström stând în pragul uşii celei de-a treia camere, bănuiala lui fu confirmată.

Îl recunoscu pe omul de ştiinţă din fotografie: un gentleman înalt, arătos, cu faţa palidă din cauza unui lung prizonierat, dar cu ochii strălucitori. Avea părul alb pieptănat pe spate şi o mustaţă albă. Halatul de laborator era murdar de grăsime şi stropit de substanţe chimice. Arăta de parcă nu l-ar mai fi dat jos de săptămâni întregi.

— Doctore Malmström, zise Livingston, am venit să vă scoatem de aici.

Cercetătorul se uită la cei doi soldaţi cu feţele înnegrite de la explozii şi hainele mototolite şi îmbâcsite.

— Unde mă veţi duce?

— La Londra, domnule. Sper.

Malmström privi dincolo de ei, ascultând strigătele ofiţerilor germani care îşi adunau oamenii.

— Doctore Malmström, nu avem prea mult timp...

— Înţeleg. Îmi pare rău.

Intră în cameră şi se întoarse cu un braţ de cărţi.

— Luaţi astea. Nu voi pleca fără colegii mei.

— Colegi? Cine...

— Alţii pe care i-au capturat.

— În încăperile astea?

Malmström aprobă dând din cap.

Livingston se aplecă înainte şi, urmat de Ogan, bătu în uşile celorlalte camere.

Ocupanţii lor erau treji şi ieşiră repede afară. Cei mai

mulţi ţineau în mâini grămezi de hârtii şi carnete pe care le înşfăcaseră în momentul în care auziseră exploziile.

Livingston se aşeză în faţa celor şapte oameni de ştiinţă.

— Întregul dumneavoastră complex este atacat. Vă recomandăm insistent, *tuturor*, să veniţi cu mine.

— Unde? întrebă unul dintre ei cu un slab accent slav.

— Spre libertate.

— Putem face asta? Naziştii...

— Sunt ocupaţi să se regrupeze. Dacă există vreo cale de ieşire de aici, alta decât prin carieră, vom reuşi.

— Există, zise Malmström. Gurile de aerisire din sala testelor. Ele duc spre mare.

Livingston se simţi însufleţit. Deşi nu ştia ce avea să facă odată ajunşi la apă, era mai bine decât să fie încolţiţi ca nişte iepuri.

— Bine, zise el. Aliniaţi-vă în spatele meu. Ken, asigură spatele. Vom încerca să-i prevenim pe ceilalţi înainte să arunce camera în aer.

Şirul dezordonat se mişcă rapid, oprindu-se numai când ajunse la bifurcaţia tunelului. Acolo, Livingston înaintă câţiva paşi dar se retrase rapid, gest însoţit de câteva focuri de armă. Ogan veni lângă el şi răspunse cu câteva rafale ale mitralierei sale Bren.

— La dracu'! exclamă Livingston. Au băgat deja oameni în tunel. Ken, câte încărcătoare mai ai?

— Două.

— Iar eu cam treizeci de gloanţe. Nu e bine.

— Domnule, aş putea să deschid focul, să îi fac să se retragă, în vreme ce...

— Vei fi copleşit într-un minut.

— Ce-i mai important, să-i scoatem afară pe savanţi sau...

— Am zis *nix*. O să încerc să ajung în stânga, să deschidem un foc încrucişat. Vom trage amândoi rafale scurte pentru a ne acoperi unul pe celălalt în vreme ce...

Focuri de armă se auziră din ramura stângă a tunelului. Din partea germană se auziră împuşcături de răspuns, apoi totul rămase tăcut.

— *Allez-y*! strigă Lambert. Vă acoperim din capătul ăsta.

— Lambert? Ce s-a întâmplat cu sarcina voastră?

— Explicăm mai târziu, strigă Weyers.

— Probabil n-au vrut să strice pozele de pe pereţi cu Betty Grable.

Livingston băgă două gloanţe în revolver.

— O să-i duc dincolo.

— Vă întoarceţi pentru fiecare în parte?

Livingston aprobă dând din cap.

— E o nebunie, domnule!

— Mulţumesc. Menţionează asta pe piatra mea de mormânt. Locotenentul îi făcu semn lui Malmström. Se

opriră în gura tunelului din dreapta, unde îi puteau vedea pe Lambert, Weyers şi Liv.

Erau doar cinci metri şi ceva până la cealaltă ramură. Nu era o distanţă prea mare, dar era nevoie de un singur glonţ ca să fie oprit.

— Acolo mergem noi, zise Livingston. Rămâneţi la dreapta mea şi totul va fi bine.

— Şi mâine o să mergem pe apă?

Livingston îl privi prin întuneric pe savant. Nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Nu vă pierdeţi încrederea, domnule profesor. Deja e un miracol că am ajuns atât de departe.

Îi şopti apoi lui Ogan:

— Începi în două secunde. Plecăm peste patru.

Livingston îşi petrecu braţul drept pe sub cel stâng al cercetătorului şi începu să numere. În stânga ţinu revolverul.

Când ajunse la doi, Ogan se uită cu atenţie pe după colţ şi începu să tragă. La fel procedară Lambert şi Weyers. La patru, el şi savantul săriră afară, revolverul scuipând foc după foc de-a lungul coridorului.

Ajunseră cu uşurinţă în partea cealaltă. Focul încetă. Se auziră discuţii înăbuşite printre germani. Ceva în legătură cu dacă să rişte sau nu să arunce o grenadă de mână în tunel.

În mod clar renunţară la asemenea posibilitate de vreme ce doi dintre ei săriră în coridor, se aruncară pe burtă şi deschiseră focul. Ogan încercă să tragă asupra lor

o rafală lungă, dar un glonte îi şuieră exact pe la nas şi-l trase înapoi.

Li se alătură încă o pereche de arme.

— Vor încerca să se târască până la noi, zise Livingston.

Weyers se încruntă şi scăpără un chibrit.

— Nu atâta timp cât am astea.

Scoase un baton de dinamită de sub cauciucul protector şi îi dădu foc.

— Wings, ce vrei să...

— Aveţi încredere, domnule. Nu avem nevoie de mai mult de una.

— Din acest motiv am aşteptat, zise Lambert.

După ce batonul se aprinse, Weyers îl aruncă pe coridor.

— Mestecaţi asta, friţi nenorociţi!

Cei patru germani de pe coridor fură iluminaţi de fitilul arzând. Se retraseră ţipând, fiind luaţi prin surprindere şi alergară înapoi, alăturându-se camarazilor lor. Pe coridor se auziră sunetele unui exod în masă, împreună cu ţipetele de *narrheit*... *Sprengladung*... *Selbstmorderisch*.

Nebunie. Explozie. Sinucidere.

Livingston alergă înapoi pe coridor şi îi trecu dincolo pe toţi savanţii deodată, în vreme ce Ogan se uită după vreun soldat neamţ rămas în urmă.

Nu mai era însă niciunul şi, după ce tot personalul

ajunse dincolo, li se alătură şi Ogan.

— Băgaţi-vă degetele în urechi! strigă Livingston în vreme ce grupul o luă la fugă pe coridor.

Savanţii se împiedicau, Ogan şi Livingston zorindu-i de la spate. În mai puţin de o jumătate de minut dinamita explodă şi suflul îi doborî pe toţi la pământ, ridicând nori groşi de praf în jurul lor.

Grupul rămase acolo tuşind în întuneric, pentru că becurile fuseseră distruse de şoc.

— Toată lumea-i bine? Doctor Malmström?

— N-am nimic.

— Profesore, poţi face un apel nominal al celorlalţi?

Savantul se conformă bucuros. Colegii lui supravieţuiseră, deşi erau puţin cam zguduiţi.

Livingston îl găsi pe Weyers când sud-africanul aprinse un chibrit.

— De ce nu v-aţi dus la bun sfârşit sarcina? întrebă furios locotenentul. Dacă ni s-ar fi întâmplat ceva acolo, misiunea ar fi eşuat.

— Domnule, zise Weyers. Acolo este o ieşire pe care probabil o explozie a blocat-o. Am făcut felul trupelor de acolo şi aveam dinamita pregătită. Dacă lucrurile ar fi mers prost, m-aş fi întors înapoi.

— *D'ailleurs*, merită să vezi ce e acolo, *monstrueux*.

— Nu, tembelule! Nu e monstruos, e incredibil, zise Weyers.

— Spui asta pentru că eşti un pilot care nu are înclinaţie pentru *les avions!* Nu poţi zbura cu *chestia* aia, Wings!

Brusc, se auzi o a doua explozie în spatele lor, urmată de un nou val de praf. Chibritul lui Weyers se stinse şi rămaseră încă o dată în întuneric.

— Parcă a fost o nenorocită de bombă! zise Ogan dând din mână pentru a înlătura praful.

— Cred că intenţionează să ne fugărească, zise Lambert.

— Ah, nimic nu trece de Rotter, remarcă Weyers.

— Wings, dă-mi chibriturile, spuse Livinggston.

Sud-africanul făcu ce i se spuse. Locotenentul scăpără un băţ şi îşi croi drum până în fruntea grupului.

— În cameră există torţe, zise Malmström. Le-am putea folosi.

Livingston aprobă dând din cap şi, protejând flacăra în căuşul palmei, porniră mai departe.

Încă o explozie făcu să cadă în urma lor pietre şi praf. O dată în plus auziră vocile germanilor.

— Ken, Lambert, rămâneţi pe loc două minute, până înaintăm noi, apoi urmaţi-ne. Nu vreau să ne oprească cineva tocmai aici.

Ogan şi Lambert se întoarseră, se aşezară pe un genunchi şi aşteptară.

— Rămân cu ei, zise Liv.

— Kenny?

— E-n regulă, domnule, veni răspunsul.

Cu Weyers în frunte, Livingston şi savanţii înaintară rapid, spre inima instalaţiilor germane.

Capitolul 18

Priveliştea era impunătoare, exact cum o descrisese Lambert.

Încăperea rotundă, concavă, era înaltă cât trei etaje obişnuite şi aproape tot atât în diametru. În centrul ei se afla o rachetă albă al cărei vârf ajungea la jumătatea camerei. Strălucind în lumina reflectoarelor care înconjurau instalaţia, arăta pe cât de frumoasă, pe atât de ameninţătoare. Scheletul de metal de lângă rachetă făcea ca fiecare parte a ei să fie uşor accesibilă savanţilor. Un buncăr de beton vârât pe jumătate în pământ era, în mod clar, centrul de comandă. Livingston văzu, de asemenea, gurile de aerisire de care vorbise Malmström. Se aliniau pe fiecare perete al încăperii, atât în părţi cât şi în spate, aflându-se la o distanţă de doi metri de pământ şi erau largi cât să poată pătrunde lejer un om prin ea.

Mai sus era o schelă mai mare, neterminată.

Livingston arătă spre ea în vreme ce se îndreptară spre rachetă.

— Ce-i aia?

— E un siloz care se va deschide în pământul de deasupra.

— De ce atâta efort pentru a se lucra înăuntrul unui munte? Securitate?

— Parţial. Mai mult pentru că acoperişul muntelui va permite ca racheta să fie lansată fără să fie lovită de vânt în primele trei secunde cruciale.

— Înţeleg. Nu vreţi ca toate explozivele alea să cadă înapoi în instalaţie.

— Nu, nu aceste explozive.

Livingston îi aruncă o privire.

— De ce nu *acestea?*

— Pentru că sunt noile bombe pe care germanii le-au testat în apropierea fiordului. Capacitatea de distrugere este surprinzător de mică, dar ele vor transporta substanţe chimice şi biologice.

— Vor omorî oamenii, dar nu vor distruge clădirile.

— Da, aşa sunt proiectate.

Livingston îşi aduse aminte de turnurile mici pe care Liv spusese că le folosesc la teste. „Astfel simulează şi analizează impactul cu racheta”, gândi el.

— În cazul în care tehnica asta nu va funcţiona, undeva în Germania, cercetătorii lucrează la rachete care transportă tradiţionalul exploziv Amatol, continuă Malmström.

— Sunt sigur că englezii dorm mai bine ştiind că vor muri aruncaţi în aer şi nu otrăviţi. Şi lucraţi de bunăvoie la astea?

În vocea lui Livingston se simţi o urmă de dezgust.

— Nu, de bunăvoie nu. Ne ameninţă că vor face rău sătenilor şi asta ne face să continuăm munca.

— Încă mai pot face rău oamenilor...

— Dar noi nu vom fi aici ca să ne mai ameninţe. Până

şi naziştii vor înţelege că nu are rost.

Livingston nu era convins, dar când ajunse la rachetă, mintea i se concentra asupra săculeţului de mână.

Weyers scoase dinamita. Feţele savanţilor îşi schimbară expresiile din satisfacţie în tristeţe.

— O mai putem face o dată, dar pentru un stăpân mai blând, le spuse Malmström.

Livingston îndoi una dintre nervurile de control colorată alb-negru.

— A fost alimentată cu combustibil?

— Nu încă, răspunse cercetătorul. Rezervoarele sunt în spate, lângă gurile de aerisire.

— Vor fi antrenate şi ele de o explozie în acest loc?

— Mai mult ca sigur.

Mulţumit, Livingston urcă pe platforma de lansare până la brâu, se aplecă şi vârî explozibilele într-un compartiment al rachetei. Reuşi să îndese batoanele între compartiment şi motorul electric, într-unul din capetele cozii.

În vreme ce lucra se auziră împuşcături dinspre tunel.

— Doctore Malmström, vom fi nevoiţi să plecăm în grabă. Vreţi să aduceţi lanternele de care vorbeaţi şi să vă duceţi colegii la...

Bărbatul se mişcă atât de repede încât îl luă pe Livingston prin surprindere.

Unul dintre savanţi, un indian, sări pe platformă, îl împinse pe Livingston şi înşfăcă dinamita. Alergă spre

tunel.

— Nu vă las să faceţi asta... Nu muncii *mele!*

— Arul! strigă Malmström.

Livingston porni după el, dar cercetătorul se încuie în buncărul de beton. Livingston mormăi şi lovi uşa de fier.

— Putem să intrăm? strigă el către Malmström.

— Nu şi dacă e zăvorâtă din interior.

Ogan se retrase, Lambert şi Liv fiind chiar în faţa lui. Trăgeau cu toţii spre coridor.

— La naiba!

Livingston străbătu camera în fugă. La jumătatea drumului îl întâmpină Weyers. Era şi Malmström cu el, dar continuă să meargă spre buncăr. Vorbi rapid celui dinăuntru.

— Vrei să încerc uşa? îl întrebă sud-africanul vânjos pe Livingston.

— Ar fi culmea! Nu, am o idee mai bună.

Se întoarse către Malmström şi continuă:

— Doctore, îl lăsăm pe el acolo!

— Lasă-mă doar să discut cu...

— Nu avem *timp* şi nu ne putem permite să vă pierdem. Doctore, vă rog!

Malmström se alătură celorlalţi fără nicio tragere de inimă, în vreme ce Ogan, Lambert şi Liv continuară să-i reţină pe nemţi.

— Duceţi-vă oamenii spre gurile de aerisire şi pătrundeţi deja în ele, zise Livingston. Într-un minut, lucrurile se vor înrăutăţi.

Savanţii înşfăcară lanterne de pe o masă de lucru şi se îndreptară spre deschizături. În acelaşi timp Livingston şi Weyers alergară spre rezervoare.

Erau de fapt trei canistre, mai înalte decât Weyers. O a patra, acoperită cu particule de gheaţă, era îngropată în pământ.

Livinston citi etichetele.

— Azot lichid... alcool etilic... oxigen lichid... calciu nu-ştiu-cum. Îţi sună ceva cunoscut? Exploziv?

— Nu, dar dacă urnim o chestie ca asta de la pământ...

Livingston aprobă dând din cap.

— Hai să le deschidem şi să sperăm că va fi bine.

Începu să răsucească robinetele mari ale rezervoarelor împreună cu Weyers. Furtunurile legate de partea de sus a fiecărui recipient începură să alimenteze racheta.

Livingston se îndreptă spre rachetă chiar în momentul în care Ogan, Lambert şi Liv se retraseră în cameră.

— Daţi-vă înapoi! strigă el.

Nu mai avură nevoie de o a doua invitaţie. Weyers ajunsese lângă aerisire şi îşi chema şi partenerii. Ogan îi acoperi, iar Lambert o luă pe Liv de braţ şi alergară spre deschizături.

Fata se smulse din strânsoare şi i se alătură lui Livingston.

— Ce faci? Unde e dinamita?

— Am împrumutat-o.

Locotenentul îşi scoase cuţitul şi tăie furtunurile.

— Du-te cu ei, Liv. Nu mai pot să aştept prea mult...

— Stau cu tine ca să văd treaba bine făcută.

— Las-o baltă! Când chestia asta va exploda, singurul lucru care va fi bine făcut, voi fi eu. Foarte bine făcut.

Fata se uită la el alarmată.

— Rămâi să-i dai foc?

— Cunoşti vreo metodă mai bună?

— Un glonţ...

— Prostii. Dacă nu provoci o scânteie, nu se va întâmpla nimic.

Scoase chibriturile şi se uită la ea.

— Liv, trebuie să pleci. Apreciez tot ce ai făcut, dar asta e responsabilitatea mea...

Nemţii intrară în camera rachetei chiar când Ogan ajunse la gura de aerisire. Livingston se uită spre ei. În aceeaşi clipă, Liv aprinse un băţ de chibrit şi se dădu înapoi.

— Asta-i casa mea. O s-o apăr eu, iar tu mai ai încă o misiune de terminat.

— Dă-mi-le mie.

O rafală îl făcu pe Livingston să se arunce de pe platformă cu capul în jos. Încercă în acelaşi timp să o tragă

şi pe Liv, dar fata sări într-o parte.

Rafala îi ciurui coapsa, stomacul şi pieptul, făcând-o să cadă, fără să scoată niciun sunet.

— Dumnezeule, Liv!

Fata era la mai puţin de doi metri distanţă, întinsă lângă rachetă, între Livingston şi germani. Locotenentul încercă să ajungă la ea, dar o altă rafală îl împinse înapoi.

— Du-te, zise ea slăbită, scoţând un chibrit. Lasă-mă... să fac... asta... ca o ispăşire.

Sângele curgea în şiroaie de sub ea. Chiar dacă ar fi reuşit să o scoată de acolo, nu se mai putea face nimic pentru ea.

Liv scăpără băţul şi îl atinse de una din petele de combustibil de lângă ea. Livingston nu-şi putu da seama despre ce fel de carburant era vorba, dar se aprinse ca şi magneziul. Focul se târî de-a lungul furtunului, spre rachetă.

Capul lui Liv căzu într-o parte, iar mâna îi alunecă în flăcări, fără să mai poată simţi.

„Te-ai izbăvit, puştoaico”, gândi Livingston mişcat de sacrificiul fetei.

Din nefericire, nu avu timp să se mai gândească. Aproape o duzină de soldaţi germani intrară în încăpere, dar se opriră când văzură furtunul retezat în spatele flăcărilor, şi se repeziră înapoi.

În clipa în care nemţii se întoarseră, Livingston alergă spre cea mai apropiată gură de aerisire, aflată pe partea opusă celei pe care ieşiseră Ogan şi ceilalţi. Sări, dar nu se

putu ţine din cauza braţului rănit.

Se săltă sus din nou, se ţinu de pietre şi îşi fixă vârfurile picioarelor pe perete, dar tot nu reuşi să urce.

Dintr-odată văzu o mână întinsă, iar o faţă familiară se holbă la el.

Colon.

Livingston se prinse iarăşi de marginea aerisirii, iar mâna îl trase sus de gulerul hainei. Ajunse în partea cealaltă şi se ridică în picioare. Colon se dădu jos din spatele marinarului, de unde se urcase.

— Ce s-a întâmplat cu doamna? întrebă Colon.

Livingston clătină din cap.

— Moartă, zise el şi-l împinse pe soldat înainte.

Se uită înapoi şi nu văzu nicio lanternă. Speră ca şi ceilalţi să fi reuşit.

Grupul înaintă prin întuneric, condus de Colon. Parcurseră o distanţă destul de mare până să vadă luminile unor lanterne înaintând. Îi auzi pe Lambert şi Weyers şi îşi dădu seama că vocile se auzeau prin gurile de aerisire.

Merseră cât de repede le permise întunericul, Livingston numărând secundele. Niciun minut nu dură până ce furtunurile arseră pe jumătate. Aşteptă cincizeci de secunde înainte să strige.

— Toată lumea la pământ, şi protejaţi-vă urechile!

Speră ca Ogan şi ceilalţi să-l fi auzit.

Prima explozie veni la câteva momente după ce se

aruncară la pământ.

Pereţii grotei rezistară, aerisirile absorbind mult din forţa suflului. Degete violente de flăcări se uniră într-un arc spre tavan, iar sunetul semănă mai degrabă cu pocnetul lung şi măreţ al unei puşti. Bărbaţii ţipară când sunetul îi răni. Câteva secunde mai târziu, bucăţi de metal încins pătrunseră prin deschizături tăind carnea, făcând hainele să ardă. Aerul deveni prea fierbinte ca să poată fi respirat şi încercară să-şi ţină respiraţia sau să-şi ţină capul la subsuoară.

A doua explozie fu aproape înghiţită de prima, însă locotenentul o aşteptase.

Era un sunet puternic, familiar şi, în ciuda infernului din spatele şi de deasupra lor, zâmbi.

Explozia distrusese buncărul.

O lepădătură de savant plătise cu viaţa pentru ceea ce făcuse Liv... pentru ce i se întâmplase lui Liv.

După detunătura iniţială flăcările se întinseră în toate părţile acolo unde mai găseau pete nearse. Oamenii începură să se ridice, se uitară înjur la lumina intermitentă a flăcărilor albastre şi-i ajutară pe cei care aveau arsuri serioase sau, în cazul a doi marinari, ale căror timpane se spărseseră din cauza şocului.

Livingston se ridică primul. Îi ţiuiau urechile şi avea arsuri pe ceafă şi pe spate, unde o bucată de metal încins îi rosese jacheta de piele şi cămaşa. Oricum, era preocupat nu pentru Clayton Livingston, ci pentru doctorul Carl Malmström. Colon, care binecuvântă în tăcere faptul că nu îl atinsese niciun fragment, îi îngriji pe marinari împreună cu căpitanul Michaels. Locotenentul se înapoie, de-a lungul

pereţilor fierbinţi care fumegau, spre locul în care spera că îşi va găsi restul echipei şi savanţii.

Capitolul 19

Prin fum şi praf Livingston văzu două raze îndepărtate şi porni în grabă spre ele.

Instalaţia rachetei ardea acum şi, datorită luminii flăcărilor, întreaga suprafaţă de la gurile de aerisire şi până unde se aflau ei, era relativ uşor de văzut. Putu să evite stalactitele şi stalagmitele de care se loviseră cei care trecuseră înainte de explozie.

Raza unei lanterne era considerabil mai puternică decât cealaltă.

— Wings?

— Aici, răspunse Weyers îndreptând lanterna spre Livingston. V-am auzit când aţi strigat să ne aruncăm la pământ. Slavă Domnului c-aţi ieşit de-acolo.

— Poţi să-i mulţumeşti soldatului Colon.

— Colon? E aici?

— Cu căpitanul Michaels. E toată lumea bine?

— Toţi, în afară de Rotter. A fost ocupat aruncându-i la pământ pe savanţi şi s-a prăjit un pic...

— *Un peu!* zise francezul slăbit. Puţin! Mă simt de parcă aş fi adormit... cu burta-n jos... la Cannes.

Vocea lui era schimbată, lipsită de putere. În ciuda replicilor spirituale, se vedea că omul suferă rău.

Livingston se apropie de el. Ogan îi ajută pe savanţi să se ridice, în vreme ce Malmström era preocupat să adune

de jos hârtiile şi carneţele aruncate. Locotenentul se aplecă lângă francez, care continua să stea întins pe burtă. Dâre de fum se ridicară din jacheta şi pantalonii arşi.

— Poţi să mergi?

— Adevărul e că... nu sunt sigur nici dacă mai pot să respir.

— Atunci să nu ceri nicio ţigară, zise Weyers.

— Nu, crede-mă, *mon ami*, am fumat destul... pentru azi.

— Dacă-mi promiţi că nu mai glumeşti, improvizăm ceva ca să te scoatem de-aici, zise Livingston.

Lambert se aşeză pe partea stângă, iar Livingston luă halatele de la patru savanţi. Le întinse şi le legă între ele, făcând un fel de şezlong. Cu mare atenţie, îl aşezară pe Lambert pe improvizaţie. După ce sosiră Colon şi marinarii, Weyers şi trei dintre bărbaţi nevătămaţi apucară fiecare de câte un colţ.

— N-o să vă întreb ce căutaţi aici dacă ştiţi drumul spre ieşire, îi zise Livingston lui Colon.

— Pot să-l găsesc, răspunsese soldatul. Chestia e că la celălalt capăt erau friţi şi am pierdut vasul.

— Ce-aţi făcut?

— Au scufundat-o, zise căpitanul. Au intrat înăuntru cu un torpilor şi au aruncat-o în aer.

— Ei bine, poate ne vom uni cu cei din rezistenţă, zise Livingston. Cel mai important lucru este să ieşim de-aici, să găsim ceva mâncare şi apă.

— Cred că nu e chiar atât de grav cum crezi tu, zise Colon. Ultima oară când m-am uitat, torpilorul nu era în stare să părăsească grota.

— Ce s-a întâmplat?

— Cineva, care a fost separat de grupă, s-a întors în grotă şi a aruncat în aer panoul de control. Nu cred că le-a ajuns o singură zi ca să repare totul.

Livingston rânji.

— Bine lucrat. Dacă germanii au adus piesele de rezervă, prietenii noştri marinari pot face vasul să funcţioneze. Câtă muniţie aveţi?

— Stăm prost. O zi întreagă ne-am bătut cu ei înainte să ajungem aici.

— Nu v-au urmărit?

— Noi n-am observat c-ar fi făcut-o. Poate c-au fost prea laşi...

— Sau prea deştepţi, zise Livingston. Păi, cu sau fără putere de foc, va trebui să-i dăm bătaie şi să sperăm că va fi bine.

Colon râse zgomotos.

— Nu-mi spuneţi nimic nou!

Livingston rânji din nou.

— Apropo, soldat, ai făcut o treabă bună venind în salvarea mea. Sunt recunoscător.

— A fost uşor, domnule. Mie mi-a plăcut.

Livingston îl bătu pe soldat pe spate.

— Nu ştiu de ce, dar nu sunt surprins.

Zâmbetul lui Livingston păli când aruncă o ultimă privire spre instalaţia rachetei. Se gândi la Liv şi la sacrificiul făcut de ea. Singurul lucru care îl consola era că fata murise pe altarul potrivit unei luptătoare norvegiene. „Asta probabil că a mulţumit-o”, îşi zise el cu tristeţe.

— Haideţi, spuse locotenentul peste umăr. Să ieşim dracului de-aici.

* * *

La câteva minute după ce porniră, Colon şi locotenentul văzură fasciculele tremurătoare de lumină ale unor lanterne venind din partea opusă.

Colon o luă înainte, iar Livingston, după ce opri coloana în linişte, se alătură soldatului în spatele unor bolovani, chiar deasupra unei bălţi a cărei apă bolborosea.

— Deci au intrat până la urmă, şopti Colon.

— Probabil când şi-au dat seama unde duce grota.

— Se mişcă repede pentru nişte tipi care ar putea nimeri într-o ambuscadă...

— Trebuie să-şi fi imaginat că explozia i-a doborât pe toţi cei care se aflau acolo.

— Dobitoci!

Livingston se uită cu atenţie înainte. Soldaţii tocmai ajunseră în spatele unui şir de coloane de minerale, la

aproximativ două sute de metri distanţă.

— Am numărat zece oameni, zise locotenentul.

— Fiecare având câte o lanternă cât un reflector, proşti nenorociţi!

Livingston se strecură înapoi, îi luă pe Weyers, Michaels şi trei marinari şi îi răspândiră, stând culcaţi la pământ. Le spuse să aştepte până ce trăgea el primul, apoi să ţintească spre cei mai apropiaţi. Livingston speră să nu fie deloc nevoie de focuri de armă, iar grupul să treacă mai departe fără să-i vadă.

Dar, când infanteriştii depăşiră coloanele, unul dintre nemţi auzi bolborositul apei şi îşi întoarse lanterna spre baltă.

Lumina îl descoperi total pe Colon şi soldatul deschise focul.

Trei germani căzură înainte ca tovarăşii lui Colon să înceapă să tragă. Restul muriră fără să fi apucat să tragă nici măcar un glonţ.

Livingston îşi aduse oamenii lângă soldaţii doborâţi.

— Luaţi armele, căştile şi hainele.

Locotenentul nu suportase niciodată să tragă într-un inamic luat prin surprindere şi se simţea şi mai rău când trebuia să-i şi dezbrace. Dar, deşi se simţea ca un jefuitor de cadavre, îşi spuse că germanii nu ar fi ezitat să tragă în ei. Asta nu-i atenuă dezgustul, dar îi mai uşură sentimentul de vinovăţie.

După ce îi uşură de îmbrăcăminte şi de arme, locotenentul îmbrăcă o haină şi le dădu pe celelalte lui

Weyers, Colon, Michaels şi câtorva marinari. De asemenea, îl acoperiră pe Lambert cu una dintre ele.

Pe marinarii şi cercetătorii care nu primiseră nimic îi instrui să se poarte ca şi cum ar fi prizonieri.

— Aţi fost prinşi încercând să ieşiţi din instalaţie, explică Livingston. Iar aliaţii infiltraţi au fost cu toţii măcelăriţi în grotă.

— N-ar fi avut nicio şansă, zise Weyers după ce porniră la drum. Proştii ăştia au nimerit exact unde nu trebuia.

— Asta pentru că aici nu este zonă de luptă. Aici nu pot face pe eroii.

— Şi totuşi, cu soldaţi ca ăştia şi rachete aruncate în aer, nu văd cum Hitler o să mai reziste până în 1950, aşa cum afirmă experţii.

— În 1946 am primit nişte bani, zise Colon urmărind jocul lanternei înaintea lui. Am pus pariu cu un tip din Pittsburgh. Frumuseţea e că nu pot să pierd: am pariat cu un alt labagiu că mă întorc în viaţă.

În vreme ce Weyers analiza raţionamentul lui Colon, renunţând în cele din urmă, echipa îşi croi drum prin caverna încă plină de fum.

* * *

În ciuda soarelui mohorât de deasupra fiordului, în grotă era întuneric.

Se vedeau câteva lumini de lucru pe puntea

torpilorului, fără ca acestea să depăşească zona camerei de control. Soldaţii patrulau prin beznă pe peticul de pământ, trădaţi numai de ţigările lor aprinse.

În vreme ce echipa pestriţă se ascunse sub supravegherea lui Colon şi a lui Michaels, Livingston şi Ogan plecară în recunoaştere. Trecură de rămăşiţele împrăştiate ale vasului PT şi îşi amintiră de întrebarea lui Lambert: câte scobitori ar fi ieşit din ambarcaţiunea aia?

Răspunsul: suficiente cât să acopere suprafaţa unei grote de mărimea unui teren de baseball.

Între vas şi peticul de pământ fusese aşezată o pasarelă. Cei doi se târâră înainte, văzură că pe vas făceau de pază şase sau şapte oameni, dintre care numai cinci pe punte. Între ei se afla un mecanic şef slăbănog care „lătra” ordine şi îşi împreuna continuu mâinile. Nu părea prea fericit că se află acolo. Nici el şi nici oamenii săi nu acordau atenţie evenimentelor din jurul lor.

Livingston începu să simtă că cea ce fusese mai rău trecuse.

Cei doi se întoarseră în grotă şi organizară oamenii.

— Ken, Wings şi eu o s-o luăm în stânga. Căpitane, tu şi oamenii tăi, în dreapta. Vom merge în coloană cu prizonierii între noi. Întrebări?

Carl Malmström ieşi din spatele grupului de cercetători.

— Niciuna, locotenente. Numai că prefer să fiu în faţă.

— De ce, domnule?

— Oamenii ăştia au venit cu mine la cererea mea, deci

ar trebui să fiu în fruntea lor şi la bine şi la rău.

— Poate că aşa e, domnule, dar eu sunt aici ca să am grijă să scăpaţi cu bine.

— În cazul ăsta va trebui să mă protejezi când sunt în fruntea celorlalţi. În chestiunea asta sunt de neclintit.

Curajul căpitanului îl impresionă pe Livingston şi nu mai avea nici timp să se certe. Fără tragere de inimă, locotenentul aprobă dând din cap şi făcu semn coloanei să înainteze.

* * *

Heeresmaschinenmeister Wegner nu acordă nicio atenţie soldaţilor care se apropiară din spate. Intraseră, ieşiseră şi aduseseră prizonieri.

„Bravo lor. Berlinul va fi mulţumit”.

Între timp avea un torpilor de reparat. Pierduse multe ore ajutând soldaţii să înlăture pietrele din drum. Ageamiii ăştia care se vedeau venind nu-l ajutaseră. Numai cârma şi lansatorul de torpile fuseseră avariate. Din păcate, tablourile de comandă erau mici, asta însemnând că numai un singur om putea munci la repararea lor. Alţi trei stăteau în jurul lui, luminând zona de lucru sau ţinând fire, sârme, pe măsură ce erau reparate, sau dându-i piesele de schimb, întrerupătoare, foi de metal.

„Mai mult ca sigur, Nordul Africii”. Kilometri de deşert unde te puteai pierde.

Aici era prea la vedere şi, pe deasupra, rămăsese un

simplu lacheu. Medicii erau respectaţi pentru că reparau corpuri omeneşti. El nu fusese niciodată respectat pentru că era capabil să repare maşini.

Tremurând de frig, unul dintre tehnicienii săi scăpă o şurubelniţă.

— *Schwachsinnig!* strigă Wegner dându-i un şut în spate.

— Îmi pare rău, *Heeresmachinenmeister* Wegner, dar am recuperat-o.

— Bine. Pentru că, dacă o mai scapi o dată, idiotule, o să te transfer într-o divizie de tancuri pe frontul din Rusia!

Pionierul slăbănog îşi ceru scuze şi, aplecat ca un castor, se întoarse rapid la munca lui.

Wegner înjură apoi se întoarse şi se uită pe fereastra spartă a punţii de comandă. Buzele i se strânseră de dezgust când apărură trupe noi. „O grămadă de oameni pentru grotă, dar nici unul pentru mine!” se lamentă el. Şi nu erau nevoiţi să urce pe scară o coastă abruptă. Ei aveau vas.

Da, Africa de Nord. După o zi petrecută aici, cu doar câteva sandvişuri şi câteva ore de somn furate, se hotărâse. Nu o astfel de muncă merita el.

Pionierul se ridică în picioare şi se depărtă de tabloul de comandă.

— Dacă tot nu merge cârma, daţi vina pe cei din Kure care au proiectat-o. Am pus-o la loc exact aşa cum a fost.

Wegner nu zise nimic. Îşi împinse oamenii într-o parte, se apropie de interfon, sună în camera motoarelor şi ordonă

echipajului să pornească vasul, ca să testeze reparaţiile.

Mai aveau totuşi de reparat comenzile torpilorului.

Poate că după ce făceau vasul să funcţioneze – *dacă* îl făceau – ar fi putut pur şi simplu să-l deturneze spre Africa de Nord. Ce pedeapsă ar fi putut să-i dea, ca să fie mai rău decât acum?

Cu un pufăit înfundat, pistoanele începură să funcţioneze, iar torpilorul reveni la viaţă.

* * *

Livingston urmărea vasul cu atenţie, încântat că reparaţiile mergeau bine, când observă soldaţii venind din partea opusă în marş forţat.

Mulţumirea lui dispăru.

— Întăriri, zise Ogan. Cred că vor să închidă grota pe toate părţile.

— Şi noi ce facem? întrebă Weyers. Pretindem că suntem cei pe care i-am omorât şi sperăm că nu-şi vor da seama.

Livingston clătină din cap.

Platforma se afla la jumătatea drumului între ei şi noii sosiţi.

— O vom lua la fugă. Pe vas ne putem apăra, pe pământ nu. Wings, Ken, Colon veniţi cu mine. Căpitane Michaels, ţineţi-i pe ceilalţi la câţiva paşi în urma noastră.

— Ce aveţi de gând să faceţi?

— Urmează-mă, doar, zise Livingston şi începu să alerge cu viteză maximă spre vas.

Locotenentul german aflat în fruntea celorlalţi ridică mâna şi le ordonă să se oprească.

— Ce s-a întâmplat? strigă el spre Livingston.

— Pe vas! Oameni aceia sunt agenţi aliaţi care încearcă să scape.

Locotenentul german se uită în sus.

— Te înşeli. Acela este *Heeresmaschinenmeister* Wegner, îl cunosc.

— *Ceilalţi!* strigă Livingston. Îl ţin prizonier.

Pe puntea de comandă, datorită zgomotului motoarelor şi faptului că era cufundat în gândurile lui, Wegner nu auzi nimic.

— De unde ştii? întrebă locotenentul german.

— I-am urmărit.

Ofiţerul ezită şi se uită din nou sus. Livingston şi ceilalţi se aflau la numai câţiva paşi de ponton, Colon şchiopătând din cauza gleznei.

Brusc, locotenentul se aruncă înainte, se apucă de frânghia care servea drept balustradă şi ajunse sus. Weyers şi Ogan urcară şi ei la bord de pe peticul de pământ. Colon se opri cu arma MP 38 de fabricaţie germană sub braţ.

Cu picioarele depărtate, se aşeză între soldaţii inamici şi ponton, în vreme ce Michaels sosi cu cercetătorii.

Colon se uită cu răceală la *leutnant*.

— Ai aşteptat prea mult, găgăuţă, zise el şi deschise focul.

De pe punte i se alăturară Livingston şi Weyers, împuşcând soldaţii care patrulaseră pe pământ înainte să sosească întăririle.

Germanii răspunseră cu câteva rafale, retrăgându-se din grotă. Fără acoperire, câţiva aleseră săritul în apă, dar cei mai mulţi dintre ei căzură morţi la pământ.

Între timp Ogan îi împingea pe tehnicieni pe ponton.

— Ce-i asta? strigă Wegner acoperindu-şi urechile când gloanţele zburară pe lângă el. Nu suntem soldaţi! Nu suntem...

Retrăgându-se spre ponton, Colon îl înşfacă de centură şi îl aruncă la pământ.

— Eşti un cur pictat, îi zise Colon în germană, continuând să tragă în soldaţii înarmaţi.

— Mărşăluieşte, Heinie! Repede! *Repede*!

Wegners făcu ce i se spuse, alergând ca un nebun spre transportorul de trape, strigând să fie luat la bord.

Acoperiţi, Colon şi căpitanul Michaels, savanţii şi marinarii urcară pe punte.

— Porniţi chestia asta şi trimiteţi oameni în camera motoarelor! strigă Livingston. Nu lăsaţi pe nimeni de-acolo să ne oprească!

Marinarii îl aşezară pe Lambert pe punte şi Michaels trimise patru oameni jos, în vreme ce el şi alţi doi se duseră

la panoul de comandă.

Malmström stătu într-un colţ, în vreme ce căpitanul folosi luminile de lucru pentru a verifica instrumentele. Ceilalţi cercetători îi urmară pe marinari sub punte.

— Avem, noroc, zise Michaels. Comenzile au fost reparate.

Căpitanul chemă camera motoarelor. Unul dintre oamenii săi răspunse.

— Da, căpitane.

— Vreo problemă?

— Nu, domnule. Inginerii au dat înapoi.

— Excelent. Cum arată totul pe-acolo?

— Bine, domnule. Echipamentul a fost bine reparat, şi numai unul dintre lansatoarele de torpile nu este încărcat...

— Ştim prea bine care dintre ele. E-n regulă. Porneşte încet. S-ar putea, la un moment dat, să vreau viteză maximă.

Aproape imediat se auziră motoarele pornind, iar căpitanul însuşi preluă comenzile. Cu multă îndemânare şi pricepere, începu să întoarcă vasul în limitele înguste ale grotei.

Abia începuse manevra delicată când Livingston năvăli pe puntea de comandă.

— Nemţii mişcă transportorul astfel încât să blocheze ieşirea din cavernă.

— Cum stăm cu lansatoarele de torpile?

— Prost. N-au ajuns până acolo cu reparaţiile.

— Atunci va trebui să-i spintecăm.

— La trei noduri? Abia o să-i zgâriem.

— N-avem de ales!

Malmström veni lângă ei.

— Lăsaţi-mă să văd comenzile.

— Se afla în panoul deschis din podea.

Michaels privi cu atenţie limba de pământ, răsucind cârma în limita posibilităţilor.

— Ai grijă să nu legi prea devreme firele lansatoarelor, altfel croaziera noastră se va opri nu prea departe de fiord.

— Ai încredere, căpitane. Ştiu câte ceva despre lansarea proiectilelor.

În vreme ce unul dintre marinari îi ţinu lumina de lucru, savantul îngenunche lângă deschizătura pătrată din podea. Bombănind pentru sine, mişcând încoace şi încolo fire, scuipă pe legăturile unsuroase ca să le vadă mai bine şi studie o schemă tăiată şi ştearsă din interiorul tabloului de comandă a cărui foaie de metal fusese îndoită.

— Cred, domnilor, că a fost deteriorat numai sistemul automat de tragere, mecanismul care leagă panoul de comandă de torpile.

— Ceea ce înseamnă...? insistă Livingston.

— Că putem să deviem comenzile şi să lansăm torpilele chiar de aici, din podea.

— Încearcă, zise Livingston. De cât timp ai nevoie ca

să aranjezi totul?

— Un minut sau două. Pot să împrumut formidabilul dumneavoastră cuţit?

Livingston i-l înmână şi savantul începu să taie bucăţi de sârmă îndoită. Livingston se uită înapoi. Torpilorul terminase de executat manevra şi înainta învolburând apa, în acelaşi timp în care transportorul intră cu prova în gura grotei.

— Putem să deschidem focul oricând, zise locotenentul.

— Atunci va trebui să iei în braţe una şi s-o arunci, prietene, pentru că mai am nevoie de timp.

— Locotenente, zise Michaels. Putem să încercăm să-i depăşim, sau să acordăm profesorului mai mult timp.

— Care e părerea dumitale?

— Dacă încercăm să-i întrecem, tot ce putem face e să sperăm că-i împingem dintr-o parte.

— Nu e bine...

— Atunci rămânem la cealaltă soluţie! strigă Michaels cu o voce metalică prin sistemul radio.

Torpilorul continuă să înainteze încet, în vreme ce transportorul cenuşiu şi turtit alunecă mai departe în interiorul grotei.

Livingston îşi linse buzele. Soldaţii îşi ocupau poziţiile pe puntea transportorului. Rezistă tentaţiei de a-l grăbi pe savant aşa cum proceda cu oamenii săi. Nu consideră că greşise atunci când hotărâse să nu iasă cu viteză în fiord, dar în mod clar cei de pe transportor ştiau că torpilorul nu

avea de gând să-i spintece. Şi mai ştiau şi că lansatoarele nu funcţionau.

Se uită jos spre Ogan, Weyers şi Colon. Erau bărbaţi neînfricaţi, stând în stare de alertă în spatele balustradei, dar ştia că n-ar mai fi putut face faţă unei alte bătălii.

— Sunt gata.

Vocea calmă a lui Malmström îl făcu pe Livingston să se întoarcă.

— Putem trage?

— Dacă vrei, trei dintre ele. Nu e nevoie decât să mişc un fir...

— Fă-o!

— Pur şi simplu? Fără nicio strategie?

— Aruncă-i în aer, doctore! *Acum*!

Malmström se întoarse spre deschizătură şi trei şuierături se auziră din ambele părţi ale vasului. Căpitanul Michaels ordonă ca torpilorul să fie oprit, apoi privi cu atenţie.

Cei de pe punte văzură mecanismele de semnalizare ale celor trei torpile la marginea grotei.

Echipajul transportorului german le văzu şi el... prea târziu. Câţiva oameni încercară să sară peste bord; n-au mai avut timp s-o facă.

Proiectilele loviră, două în mijloc şi unul într-o parte a vasului. Urmă un zgomot asurzitor şi un jet orbitor de fum şi apă. Printre rotocoalele de fum se văzură flăcările pătrunzând în cavernă, urcând pe suprafaţa pantei abrupte,

ajungând apoi până în fiord.

Cei de pe punte şi de pe ponton urmăriră cum vasul dispare. Aşchii de metal se împrăştiară în toată zona. Un val de carburant încins se răspândi la suprafaţa apei. Nu reuşi nimeni să supravieţuiască.

Privind ţintă la dezastru, Michaels dădu comenzile necesare pentru ca vasul să pornească cu viteză maximă.

— Ochi pentru ochi, zise el pe un ton liniştit. Fie ca să se odihnească în pace, acum.

Capitolul 20

Livingston stătea lângă Lambert pe patul de hotel când intrară Escott şi Sweet.

Francezul gemea şi arunca priviri furişate infirmierei tinere şi atrăgătoare care îi rebandaja arsurile. Rănitul îl ignoră complet pe Livingston.

Întoarcerea în Anglia le luase patru zile.

Torpilorul străbătuse rapid fiordul şi ieşise din Norvegia, rămânând fără combustibil la două sute de kilometri în Marea Nordului. Michaels trimisese un semnal SOS codificat, receptat întâmplător de un convoi britanic. Distrugătorului i se permise să se îndepărteze, recuperat de echipajul iniţial.

Nici Livingston şi nici Michaels nu ştiau ce ar fi făcut dacă la apelul lor ar fi răspuns un submarin sau un alt vas german. Pe ambarcaţiune era mâncare, dar puţină muniţie. Numai Weyers era convins că ar fi oprit inamicul doar tangând tonouri grele.

Nici Escott, nici Sweet nu erau prezenţi la Braţul Forth unde acostaseră. Îi întâmpină un avion cu care zburară înapoi la Londra. Escott apăru pe pista de aterizare cât să-i felicite, să-i ia pe savanţi şi să plece, promiţându-i lui Livingston că avea să vină la hotel în ziua următoare.

Toată după-amiaza şi dimineaţa următoare Livingston se gândi la informaţiile pe care Escott i le ascunsese, de exemplu despre cea de-a doua persoană paraşutată la Vess.

Până în momentul în care, în cele din urmă, impozantul

bărbat apăru împreună cu Sweet, Livingston fierbea de mânie.

Escott o întrebă pe infirmieră despre rănile lui Lambert, îl felicită din nou pe francez pentru treaba bună pe care o făcuse şi se apropie de Livingston.

— Vino, zise Escott evitându-i privirea şi punând o mână pe spatele bărbatului mai înalt. Să mergem în camera ta şi să discutăm.

Cei trei ieşiră pe coridor, Sweet stând între ei, atmosfera fiind apăsătoare din cauza furiei lui Livingston.

— Malmström şi colegii lui au promis să colaboreze cu Aliaţii, zise Escott. Le spun totul despre programul lui Hitler referitor la rachete.

— Bine.

— Şi am înţeles că în întreaga zonă din jurul Vessului mişună prizonieri scăpaţi. Am trimis vase şi avioane ca să-i ajutăm. De asemenea, am lăsat provizii suplimentare celor din rezistenţă.

— Vă pare rău că le-am dat drumul?

— Au murit mulţi oameni buni... dar cred că n-aţi avut de ales.

— Nu. N-am avut.

Escott băgă cheia în uşă.

— Şi mai cred că eşti nemulţumit.

— Nu.

— Oh!

— Sunt foarte iritat. Suficient de iritat cât să te arunc la pământ şi să te calc în picioare, domnule.

Escott se uită în sfârşit la el.

— Înţeleg.

— Nu cred că înţelegi. M-ai minţit şi să fiu al dracu' dacă înţeleg *de ce*.

— Ciudat, nu-i aşa? Parcă n-aş fi eu. Vezi, am considerat că este necesar.

Livingston ridică pumnul.

— În acest moment, eu consider *că ăsta* e necesar! Ce motiv ai fi putut avea să-mi spui numai jumătate din poveste?

Intrară în cameră şi, după ce Sweet închise uşa, Escott se opri în faţa locotenentului.

— N-a fost chiar jumătate din poveste, ci mult mai mult. Şi nu ţi-am ascuns nicio informaţie vitală. De fapt, eu i-am cerut căpitanului Michaels să aducă vorba despre cel de-al doilea trimis.

Livingston se uită cu suspiciune la Escott.

— Ce vrei să spui, *i-ai cerut?*

— Pur şi simplu.

Escott îşi scoase pipa şi începu să o umple.

— Când am fost informat de Whitehall că o forţă de mai puţin de două sute de oameni n-are ce căuta la Vess, m-am întrebat ce avantaj aş fi putut oferi celor cinci oameni pe care-i trimiteam acolo. Răspunsul a fost *mânie*, să vă

înfurii atât de mult încât nimic să nu vă mai poată opri.

— Ce? Ce vrei să spui?

— Am sperat că asta vă va susţine, vă va forţa să apelaţi la rezervele voastre ascunse, vă va întări hotărârea de a vă întoarce acasă, zise Sweet. Un mic experiment, dacă aşa îţi place mai mult.

— Nu-mi place deloc. Noi nu suntem cobai. Oricum, a cui psihologie de căcat a fost asta? A voastră, sau a Serviciului Secret al Armatei?

— A Scotland Yard-ului, răspunse Sweet cu o urmă de indignare. Şi nu e nimic de genul unui astfel de experiment. Sunteţi aici, nu?

— Oamenii mei şi foarte mult noroc au făcut posibilă întoarcerea.

— Am citit raportul preliminar întocmit pe vas. Eşti convins că n-a existat o clipă când furia ţi-a dat un impuls, atunci când v-aţi aflat pe peretele versantului sau în cursa din camera rachetei? Care n-a fost doar noroc?

Escott ridică din umeri în timp ce-şi strânse punguţa cu tutun.

— E ca medicamentul pe care bunica mea irlandeză mi-l dădea când eram bolnav. Ajuta? N-am idee. Durea? Cu excepţia faptului că avea un gust groaznic, nu durea. Te-a durut, locotenente? Dacă crezi că da, loveşte-mă. Dar să nu crezi nicio clipă că vreau să-ţi fac rău, sau să te îndrum greşit. Oamenii tăi au făcut încă o dată o treabă magnifică şi aş prefera să mai beau din medicamentul bunicii înainte să clintesc un fir de păr de-al vostru.

Livingston se uitase tot timpul în pământ. După ce

Escott termină, locotenentul întoarse capul într-o parte, îşi ridică bărbia, se întoarse şi izbi cu pumnul în uşa dulapului.

Încet, îşi scoase mâna din lemnul sfărâmat. Se întoarse şi spuse:

— Te cred, inspectore. Dar nu-mi place ce-ai făcut. Nu-mi plac şiretlicurile şi nici jumătăţile de adevăruri şi nici măcar înşelăciunile inocente. Planurile care nu merg sunt suficient de rele, dar jur, dacă te mai joci odată cu mine...

Nu se mai obosi să termine.

Deschise dulapul, îşi înşfacă jacheta zdrenţuită de piele şi plecă la echipa lui. Escott şi Sweet se uitară unul la celălalt.

— Când ai de gând să le spui de înlocuirea lor? întrebă Sweet.

— Altă dată. Dumnezeule mare... mai târziu. Când o să se mai calmeze.

— Continui să cred că ce-ai făcut tu poate că i-a ajutat.

— Poate că aşa e. Dar avea dreptate în privinţa unui lucru: nu cred că o să mai încerc vreodată aşa ceva, zise el uitându-se la dulapul spart.

EPILOG

Era ora prânzului şi *Cârciuma Amiralului* era deja plină de marinari şi hamali.

Gălăgia creştea continuu. Weyers, Ogan şi Colon se aşezară la masa lor din spate, urmărind şi aşteptând. Aveau senzaţia că zarva era exact ce aştepta nenorocitul, ca nimeni să nu audă convorbirea lui.

Cu numai o oră înainte, când intraseră în cârciumă, Dale Rupert, barmanul, se arătase amabil ca întotdeauna. Oferi celor trei un rând suplimentar de băuturi, discută cu ei despre efortul de război şi îi întrebă, ca din întâmplare, despre munca lor secretă.

Bărbaţii se prefăcură că au încredere în el. Îi spuseră că în două zile urmau să fie trimişi chiar în Germania.

Rupert fu impresionat şi le dori numai bine. Apoi, după ce stătu câteva minute în spatele barului, se duse în camera din spate.

Cei trei îl urmăriră.

Străbătură în tăcere coridorul îngust, conduşi de Weyers. Expresiile lor erau grave, pumnii strânşi, ochii mijiţi. În lungii lor ani de luptă învăţaseră să respecte un inamic curajos şi devotat. Niciodată nu reuşiseră însă să respecte un trădător. Reprezenta o formă de viaţă lipsită de principii pe care nu o admirau. Uşa biroului era închisă. Weyers întinse capul spre ea şi ascultă.

Îl auzi pe Rupert repetând ceea ce-i spuseseră ei. Aşa cum probabil repetase stăpânilor lui germani ce auzise de la Lambert, în discuţia acestuia cu infirmierele, cu o seară

înainte să plece în Norvegia.

Weyers îl simţi pe Colon înghiontindu-l în spate, dar aşteptă să se termine convorbirea. Informaţia nu fusese adevărată, deci nu era nicio grabă. Dori să savureze momentul, să-şi lase indignarea să crească.

Auzi cum barmanul închise telefonul, împinse scaunul înapoi, îşi târşâi picioarele spre uşă, apăsă pe clanţă şi o deschise.

Şi fu ridicat cu duritate de la pământ.

Weyers îl ţinu la nivelul feţei lui de partea din faţă a vestei şi se zgâi în ochii îngroziţi ai omului.

— În Africa de Sud aveam un anumit tratament pentru scursuri ca tine, mârâi el.

— Ah... aah...

Pe Rupert îl părăsi vocea. După expresia feţei, Weyers putea să pună pariu că îşi dăduse drumul pe el.

Furios, masivul sud-african îl izbi cu spatele de perete de două ori, apoi i-l pasă lui Colon. Soldatul se holbă la bătrânul năucit.

— Nu obişnuiesc să lovesc boşorogi, dar ardeam de nerăbdare să-ţi mulţumesc, nemernicule. Din cauza ultimului tău telefon am fost nevoit să aranjez câţiva tipi nazişti, la hotel. O să-mi fie dor de tine după ce-or să te spânzure.

Colon i-l dădu pe Rupert lui Ogan. Sergentul major îl ţinu pe Rupert de partea din spate a cămăşii, îl repuse pe picioare şi-l împinse spre bar.

* * *

Livingston intră în *Cârciuma Amiralului* chiar în momentul în care oamenii săi apăreau din spate cu Rupert. Ceilalţi clienţi se zgâiră la ei. Câţiva care-l ştiau pe Rupert se ridicară, pregătiţi parcă să-l apere.

— Staţi jos, îi preveni Weyers. Dacă se bagă cineva, o să stea la regim şi-o să bea lichide până-i vor creşte dinţii la loc.

Se auzi hârşâitul scaunelor când toată lumea se aşeză înapoi.

Livingston se uită la oamenii săi.

— Deci n-au fost infirmierele.

Ogan îl zgâlţâi pe barman.

— Nu, doar el. Colon bănuia ceva şi a avut dreptate.

— Bine lucrat, dar, păcat. Aveam de gând să vă fac cinste.

— Credeam că tu nu te relaxezi niciodată, zise Ogan.

Livingston zâmbi.

— Din când în când. Iar acum mă simt destul de bine. Cred că ar trebui să ne simţim cu toţii bine.

— Cu excepţia acestui şarpe, zise Weyers dându-i lui Rupert o palmă peste ceafă.

Locotenentul ieşi afară urmat de ceilalţi. Luase maşina lui Escott şi o parcase în apropiere. Urcă mai întâi Weyers, iar Ogan îl împinse pe Rupert înăuntru, între ei. Colon ocoli

maşina ca să ocupe locul de lângă şofer.

— Şi eu mă simt bine, zise Colon în vreme ce locotenentul băgă maşina în marşarier şi ieşi dintre cele câteva camioane.

Cele mai luminate minţi ale spionajului britanic au lucrat la asta, iar eu am găsit o cale nouă în baza aia nenorocită. Poate că Lambert a avut o idee bună. Ce-ar fi ca data viitoare să pornim fără niciun plan preconceput?

Cu voce tare Livingston spuse că nu era o idee prea bună. În sinea lui, însă, îşi spuse că era cel mai bun plan pe care îl auzise vreodată.